

JIM HOHNBERGER

*Apoi, vino și
urmează-Mă!*

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Apoi, vino și urmează-Mă/Jim Hohnberger; trad. : Vlad Mîndăianu –
Câmpina;

Zapis, 2011

ISBN 978-973-88374-8-5

I. Mîndăianu, Vlad (trad)

2

Copyright 2011 Editura Zapis

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română

Traducere: Vlad Mîndăianu

Corectura și stilizare: Vichi Negoșanu

Dedicatie

Dacă dorești cu ardoare să găsești ceva mai mult decât religiozitate și tânjești după miezul Evangheliei, atunci această carte îți este dedicată!

Mulumiri

Dumnezeu ne trimite daruri în multe feluri. Înțelegând nevoia și dorința mea de a scrie, dar cunoscând în același timp că nu sunt foarte priceput la toate detaliile în ale scrisului, Domul mi-a dat un asistent personal remarcabil.

Jeanette Houghtelling a dat o melodie deosebită acestei cărți.

Notă către cititor

Fiecare experiență împărtășită în această carte este adevărată, deși, în câteva cazuri, mai mulți indivizi au fost incluși într-un singur personaj pentru concizie și claritate. În majoritatea cazurilor, numele, locațiile și alte caracteristici neimportante au fost modificate pentru a proteja intimitatea persoanelor implicate. În afara celor ale căror nume și întâmplări au fost folosite cu permisiunea lor, orice asemănare cu vreo persoană, în afară de autor și familia sa, este pură coincidență.

De același autor

Scăpare la Dumnezeu

Viață din belșug

Evanghelia este despre oameni

Veniți deoparte

Bărbați puternici

Ferește-mă Doamne de prieteni...

Irezistibili

Cuprins

1. Labirintul	7
2. Problema	25
3. Evanghelia simplă	44
4. Dumnezeu te cheamă	61
5. Vino și urmează-Mă!	79
6. Afundat în probleme	98
7. O viață concentrată	114
8. Bucurie în călătoria ta	132
9. Când Dumnezeu pare tăcut	145
10. Dubla responsabilitate	162
11. Fii integru!	181

CAPITOLUL 1

Labirintul

“Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă”.

Jeremia 10:23

Matthew m-a sunat: “Tată, hai să ne întâlnim!”

“De ce? Ce s-a întâmplat?”

“O să mergem printr-un labirint uriaș!”

“Poftim?”

“Exact! Un labirint uriaș – un labirint pentru oameni – în West Glacier. Va fi formidabil!”

“Cine mai vine?”

“Angela cu mine, Andrew și Sarah, Janell, și tu împreună cu mama.”

Eram foarte încântat. Auzisem despre labirinturi pentru oameni dar, niciodată nu fusesem într-unul. “Va fi ceva neobișnuit!” mă gândeam. “Unii oameni poate nu se pricep, dar eu sunt ager la minte. Sunt îndemânatic cu astfel de lucruri!”

Când am ajuns la locul cu pricina, am observat o pancartă pe care era afișat timpul cel mai scurt pentru a ieși din labirint. Nu știu cum vede o femeie acest lucru, dar pentru un bărbat este o provocare directă. În sinea mea știam că trebuie să fiu la înălțime! “Trebuie să bat recordul! Vreau să fiu pe primul loc! Abia aștept să intru în labirint!”

În interiorul labirintului erau mai multe platforme, astfel încât atunci când aveai nevoie să te orientezi puteai să te urci pe ele. Înainte

Apoi, vino și urmează-Mă!

de start, m-am urcat pe o astfel de platformă ca să mă orientez puțin și am observat că băieții mei studiau cu atenție planul labirintului. Dar eu nu am făcut acest lucru. Eram foarte nerăbdător să începem. Știam că busola mea interioară mă va scoate la capăt. La urma urmelor, câștigasem un concurs de topografie în facultate. Mai presus de asta, mă descurcam foarte bine în pădure. Puteți să mă lăsați oriunde și nu mă rătăcesc. Sunt sigur de acest lucru!

Acum ar trebui să mă opresc și să spun că am *presupus* că grupul nostru va sta împreună. Eram o familie unită – cei doi fii ai mei împreună cu soțiile lor, fiica mea “adoptivă” și soția mea – iar eu eram conducătorul lor neînfricat. Eram ferm convins că mă vor privi ca pe cel mai bun “câine de vânătoare” și vom trece prin acest labirint împreună. Sub conducerea mea, colaborând înțelept vom reuși.

Așadar am intrat în labirint. Aproape imediat, Matthew a dispărut. Înainte să îmi dau seama în ce direcție s-a îndreptat, Janell a dispărut în alta. Îmi stătea pe limbă să le spun să aștepte când Angela, Sarah și Andrew și-au ales propriile rute lăsându-ne doar pe mine și pe Sally acolo. “Hei! Unde ați plecat cu toții?” am strigat. Niciunul dintre ei nu s-a întors. În fine, cel puțin Sally mi-a recunoscut talentul înăscut!

Și astfel i-am spus lui Sally: “Cred că acesta este drumul. Urmează-mă!” Dar spre descurajarea mea, Sally a mea, cea binevoitoare, avea propria părere. Chicotind, a plecat mai departe lăsându-mă singur în acel loc. Nu mai eram conducătorul clanului meu și nici al reginei mele!

Eram încurcat! Nu mai era nimic conform planului meu – cel puțin celui presupus de mine! Cum poate un căpitan să conducă o armată care îl părăsește? Cum se poate ca ceva așa de amuzant să se transforme atât de repede într-o astfel de confuzie? Debusolat, am început să mă întreb: “Oare știu ei ceva ce eu nu știu?” În acel moment m-am simțit cumva înșelat și chiar frustrat! Pentru mine nu mai era amuzant – era chiar supărător!

Am început drumul spre direcțiile pe care le consideram corecte, dar m-am trezit lovindu-mă de înfundături! Puteam să-mi aud familia

îndepărtându-se din ce în ce mai mult de mine. “Și-au dat seama de drum așa de repede? De ce s-au descurcat toți, în afară de mine? Ce se întâmplă cu mine?” Cu cât le simțeam mai mult siguranța de sine, cu atât deveneam mai confuz, și cu cât deveneam mai confuz, cu atât eram mai nesigur încotro mă îndreptam.

Lucrul jenant nu era că doar băieții mei mă lăsaseră în urmă, ci și Janell. Am început să-mi ies din minți. Trebuia să găsesc o soluție! Îmi trecea prin minte gândul să mă așez undeva și să mă liniștesc, dar sub nicio formă nu-i puteam lăsa pe ceilalți să se îndepărteze prea mult de mine. Situația luase o întorsătură la care nu mă așteptasem.

M-am urcat pe o platformă și mi-am confirmat temerile. Majoritatea familiei era înaintea mea, iar soția mea nu era cu mine. Nu mai era amuzant deloc! “Haide Jim. Adună-te!” mi-am ordonat. “Folosește-ți darul divin al rațiunii și al orientării și pornește la drum!”

M-am uitat înainte și am încercat să-mi schițez o hartă în minte. “La baza treptelor, am făcut la dreapta, apoi la stânga, apoi dreapta, apoi dreapta din nou, apoi stânga...” Am studiat-o un moment mai îndelungat și mi-am zis: “În regulă, am memorat-o.”

Am coborât scările și am făcut dreapta. “De ce acea parte stângă nu seamănă cu stânga? O, nu – o altă înfundătură!” Eram complet dezorientat. Am văzut scările unei alte platforme și m-am urcat pe ea înainte să-mi dau seama că, de fapt, era aceeași de pe care tocmai coborâsem.

Apoi a venit ispita. Ce-ar fi dacă aş trişa? Baza gardului se afla cam la 45 de centimetri față de sol. Puteam să mă strecur pe sub gard și să merg mai departe – astfel nimeni nu ar afla cât de disperat mă simțeam. Stăteam acolo cochetând cu îndemnul de a alege metoda ușoară de a scăpa de problemă.

Dar oarecum, chiar în mijlocul frustrării și panicii mele, nu voiam să mă înjosesc, așa că am încercat altceva. Am sunat pe liderii găștii. “Hei, Matthew, Janell... Haideți aici. Vreau să intru în echipa voastră.”

Metoda de colaborare îmi suna foarte bine în acel moment. Dar m-au sunat înapoi: “Tată, ești pe cont propriu. Suntem înaintea ta!”

Apoi, vino și urmează-Mă!

“Pe cont propriu?!” am exclamat. “Cum pot să-mi facă una ca asta?” Treaba devenea cam serioasă! Am pornit din nou, dar ajungeam tot la uși false, mergeam în cerc și sfârșeam chiar acolo de unde pornisem.

Când, în cele din urmă, am ieșit, știți ce am spus? “Nu voi mai intra niciodată într-un labirint ca acesta.” L-am urât! M-a umilit, m-a făcut să mă simt așa de incompetent – a fost o prostie! Aceasta a fost una dintre cele mai urâte experiențe din viața mea. Nu a fost deloc amuzant! Când se părea că mergi pe calea cea bună atunci apărea o înfundătură. Frustrant nu-i așa?

Tot așa se comportă și diavolul în viața noastră. Construiește labirinturi numai cu înfundături, culori întunecate și pasaje secrete – deoarece vrea ori să te simți înfrânt ori să alergi în zadar. El vrea să te copleșească cu descurajare, deznădejde și zădărnicie. Vrea ca tu să gândești astfel: “Toți reușesc, dar eu nu. Toți înțeleg, în afară de mine.”

Cei mai mulți dintre noi constatăm că ne este prea rușine să recunoaștem faptul că nu reușim și suntem prea stânjenți ca să întrebăm ceva la care nimeni nu răspunde. Ne simțim sechestrați în labirintul vieții și ne întrebăm unde este Dumnezeu. Tot încercăm să deschidem ba o ușa, ba alta și ne trezim fără să ne dăm seama, că în loc să înaintăm, ne-am întors de unde am plecat. Permiteți-mi să vă împărtășesc câteva dintre labirinturile mele.

Labirintul catolic

Aveam unsprezece ani și eram în clasa a V-a la Sacred Heart Catholic Grade School. Toți ceilalți colegi mi se păreau mult mai inteligenți decât mine. Dacă profesorii puneau întrebări, ceilalți copii ridicau mâinile și răspundeau corect. “Cum de pot face asta?” mă întrebam. Mă simțeam așa de nepriceput.

Când mi-a venit rândul să citesc cu voce tare, m-am dus în fața clasei cu capul în jos și cu obraji roșii de rușine. Asta pentru că, în clasa a II-a, am avut un accident în urma căruia mi-am lovit doi dinți din față. Din păcate, nu mai erau dinți de lapte. Dentistul meu s-a gândit că cel mai bine ar fi să salveze dinții înfășurând un mulaj în

jurul lor, sperând ca în felul acesta să-și revină. Acest lucru a făcut ca buza de sus să iasă în afară peste buza de jos și din cauza asta vorbeam cu un anumit accent. Copiii îmi ziceau “gură țuguată”, “castorul dințos”, și “buzatul.” În timp ce încercam să parcurg paragraful pe care-l aveam de citit, colegii mei chicoteau și râdeau de mine. Ocazionalele concursuri de silabisire erau coșmaruri pentru mine, deoarece mereu eram în tabăra codașilor.

Nici pe terenul de joc nu era cu mult mai bine. Jocurile mele favorite erau basketball și dodgeball. Nu eram bun la niciunul, de fapt, pentru că nu înțelegeam regulile și strategia. Dar eram prea timid ca să rog pe cineva să-mi explice. În fiecare joc, mă întrebam mereu: “Pe cine va trebui să urmăresc?” Nu mă pricepeam la nimic, așa că m-am închis în mine. Nu mai întrebam nimic deoarece situația asta mă făcea să mă simt chiar mai prost. Măicuța, o doamnă drăguță, dar cu mulți copii de supravegheat, nu avea timp să-i acorde atenție micului Jimmy Hohnberger. Cu timpul m-am închis din de în ce mai mult în mine și am devenit un singuratic.

Încă îmi mai amintesc de o recreație la începutul unei zile. Se juca basketball și căpitanii alegeau echipele. Știți cum se face. Căpitanii aleg pe rând jucătorii până când fiecare are cinci sau șase în echipa lui. Eu nu am fost ales. Am fost lăsat deoparte. Acest lucru a fost cel mai devastator pentru mine în acea zi. M-am gândit că singurul lucru pe care aș fi putut să-l fac era să-I cer ajutor lui Dumnezeu.

Într-o aripă a școlii se afla o biserică cu o capacitate de o mie de locuri, iar terenul de sport se afla în spatele acestei biserici. Treceam mereu pe lângă ea pentru a ajunge pe partea cealaltă. Avea o intrare chiar prin clădirea școlii, dar nu m-am dus pe acolo de teamă să nu mă întâlnesc cu cineva pe coridor și să mă întrebe ce e cu mine. Am urcat timid scările de piatră și am împins încet ușa înaltă, de stejar, a bisericii. Aerul umed și rece al uriașului foaier mi-a dat un mic fior. Am tras cu ochiul înăuntru și nu era nimeni, așa că am pășit în biserică. Bolțile înalte, candelabrele uriașe și ornamentele m-au făcut să mă simt foarte mic și neînsemnat.

Apoi, vino și urmează-Mă!

În timp ce ochii mei se adaptau luminii obscure, am văzut statuia lui Isus Hristos, drept în fața mea. Am contemplat-o un moment, dar, ca un catolic devotat, fusesem învățat că nu trebuie să te adresezi direct lui Dumnezeu. O statuie ce-l reprezenta pe Iosif se afla în stânga mea și cea a Mariei în partea dreaptă. Credeam că Maria reprezenta calea spre Isus – adică dacă te rogi la ea, va vorbi cu Isus să te binecuvânteze. Așadar am mers spre Maria, am pus cei zece cenți în cutiuța neagră și am aprins o lumânare. Mi-aduc aminte și acum mirosul fumului ce adia spre fața inexpressivă a Mariei. Aș fi vrut să plâng, dar n-am plâns, pentru că am fost învățat că bărbații nu plâng, dar eu eram atunci un băiețel cu inima frântă.

“Maria, te rog, ajută-mă. Roagă-L pe Dumnezeu să vorbească cu mine. Sunt singur și am nevoie de călăuzire. Te rog Maria, vorbește cu Dumnezeu pentru mine. Vreau un prieten. Vreau să fiu și eu ca toți ceilalți. Vreau să fiu și eu deștept și talentat ca ei.”

Cuvintele rugăciunii mele erau sincere. Atunci, pentru mine, să fiu ca ceilalți, însemna absolut totul. “Te rog Maria, roagă-L pe Dumnezeu să mă ajute. Arată-mi ce să fac. Arată-mi calea. Te rog fă un miracol. Sunt singur. Nu sunt ca ceilalți.”

Apoi am tăcut, așteptând să primesc un răspuns. După ce ecoul rugăciunii mele discrete a dispărut, nu s-a mai auzit nimic, decât liniște – o liniște rece. Nicio reacție, niciun răspuns. Niciun ajutor. Știam că am fost sincer. Aveam nevoie de ajutor. De ce nu-mi răspundea Maria la rugăciuni?

Confesionalul

M-am gândit că de vină sunt păcatele mele nemărturisite. O, da! Știam că trebuie să o fac dar, numai gândindu-mă la asta, palmele îmi transpirau. Am ezitat – apoi am decis că merită riscul. Trebuia să primesc ajutor!

Mi-am făcut drum prin lumina slabă a coridorului spre acea cabină mică și neagră ce se numește confesional. În timp ce atingeam perdeaua de la intrare inima mea a început să bată puternic. Știam că preotul

este înăuntru, deoarece mereu era unul de serviciu. Eram așa de speriat încât aproape mi-am pierdut cumpătul. Dacă m-ar fi recunoscut?

Luându-mi inima în dinți, am pășit în confesional și m-am așezat pe bancheta micuță de lemn. După câteva momente, ușița care acoperea fereastra dintre încăperea preotului și încăperea mea s-a deschis. Nu puteam să-l văd pe preot din cauza grilajului care era între noi. Speram să mă vadă măcar la fel de puțin cum îl vedeam eu. “Ai de făcut vreo mărturisire?” Vocea profundă și gravă îmi făcea inima să bată și mai puternic.

Am înghițit în sec și am început: “Ai milă de mine, Doamne, căci am păcătuit. Ultima spovedire a fost în urmă cu o săptămână.”

“Uite că am zis-o” – era o minciună. Dacă i-aș fi spus adevărul că nu mă mai spovedisem de două luni și jumătate, știam că ar fi trebuit să ispășesc mai mult – iar eu voiam îndurare, nu penitență. Știam că dacă primesc penitență în loc de ajutor, starea mea va deveni mai rea decât pe terenul de sport. Nu puteam suporta asta! Așa că iată-mă acolo, împărtășindu-mi păcatele unui om păcătos deoarece credeam că nefăcând asta nu voi primi ajutor de la Dumnezeu și, de fapt, păcătuiam în continuare deoarece îmi era frică de consecințe.

Așa că am început să-mi înșirui păcatele. “Am fost obraznic cu mama de două ori; nu am ascultat de tata; am furat mere din grădina vecinului meu.”

A urmat o pauză considerabilă și apoi acea voce gravă a mormăit din nou: “Păcatele îți sunt iertate.” Oare erau? Acum știu că, de fapt, nu erau.¹ Preotul continuă să-mi dea indicații: “Trebuie să spui *Tatăl Nostru* odată, de trei ori *Bucură-te Maria* și de două ori *Slavă Lui*.”

“Am înțeles părinte, am murmurat – ușurat că am scăpat așa ușor. Am părăsit confesionalul și m-am întors la Maria. Am rostit rugăciunile. Eram convins că nu mai era niciun păcat care ar fi putut să mă separe de Dumnezeu. Însă nimic nu s-a întâmplat. N-am primit niciun ajutor. În acel moment m-am simțit foarte singur. Am ajuns la concluzia că

1. Luca 5:21; 1Timotei 2:5; Fapte 10:43; 1Ioan 2:1

Apoi, vino și urmează-Mă!

“Dumnezeu nu există!” “Nu este prezent pentru mine. Probabil este pentru alții. Dar nu este pentru mine. Sunt un prost... și un păcătos.” Nu mai știam ce să fac.

Sindromul Mariei

Acum numesc asta sindromul Mariei “- acceptând un înlocuitor pentru lucrurile adevărate. Poate nu ați fost crescuți în catolicism, ca mine dar sindromul Mariei este mereu prezent în religiile de astăzi. Ni se promite un Dumnezeu, dar suntem părăsiți imediat și lăsați să ne afundăm în legalism, conceptualism, ritualism, în căutarea adevărului și în misionarism – toate acestea ca un înlocuitor al unui Dumnezeu viu, care este mereu prezent pentru a ne călăuzi și încuraja în orice zi.

Facem parte dintr-o biserică, ne implicăm în acțiuni de voluntariat, programe, misiune, studii biblice și o mulțime de alte activități care sunt bune și folositoare – dar, aceste lucruri nu pot să suplinească nevoia de Dumnezeu, în experiența vieții noastre.

După un timp am devenit ajutor, la altar, și asistam preotul la slujbă – celebrând Sfânta Liturghie și Frângerea Pâinii. Credeam că, prin această slujbă, voi câștiga atenția lui Dumnezeu. Mă descurcam bine ca ajutor la altar, dar nimic, niciun răspuns. Nu puteam să mă apropiu de Dumnezeu.

M-am rugat la sfântul meu preferat. Nimic.

Am ținut post. Vinerea, nu mâncam carne. Totul era în zadar.

Fiecare zi de școală începea cu slujba. Dacă nu serveam la altar, luam rozariul mereu și mă rugam cu credință la mărgele. Din nou, nicio schimbare. Nimic. Înțeleg de ce Luther era așa de frustrat.

Participam la Sfânta Liturghie și mă gândeam: “Acestea sunt sigur corpul și sângele lui Isus Hristos”. Când preotul îmi pune pe limbă pâinea, mereu credeam că ceva se va întâmpla. Credeam că Dumnezeu va intra în mine și va face ceva, însă nu s-a întâmplat așa.

Când am ajuns la vârsta la care puteam să iau singur decizii, eram așa dezamăgit de falsa mea religie încât nu voiam să mai am nimic de-a face cu ea. Credeam totuși în Dumnezeu, dar cu o reținere destul

de mare și, dacă El tot nu voia să-mi vorbească, nici eu nu aveam de gând să o fac. Voiam să ies din situația aceasta. Să scap de acest labirint confuz, nesfârșit și zadarnic. Nu voiam să mai rămân în acest joc. Mă făcea să mă simt prost, singur și gol. Să nu credeți că vreau să critic Biserica Catolică. Nu! Asta e doar experiența mea.

Am părăsit în totalitate acel labirint – fără să-mi dau seama că ieșind dintr-unul mă aruncam singur în altul. Tot ce știam era că nu mai voiam să am de-a face cu biserica. Voiam să fac bani, să devin o persoană importantă și să mă distrez. Eram hotărât să mă realizez în viață.

Labirintul pământesc

Am început să vând asigurări. După un început mai dificil, am început să mă dezvolt. Compania la care lucram m-a trimis la un curs avansat de vânzări. O parte din acest curs se concentra asupra micșorării riscului la asigurările de viață. Există o serie de factori, de care trebuie să se țină cont, factori, care fac, mai mult sau mai puțin, profitabile asigurările de viață pentru companiile de asigurare.

Ei bine, la acest curs, au participat diferiți agenți cu cele mai bune rezultate. Acei agenți se urcau pe podium și împărtășeau lucrurile care au contribuit la succesul lor. Unii spuneau că au trimis felicitări de ziua de naștere sau de Crăciun. Alții credeau că magneții care se pun pe ușa frigiderului și calendarele făceau afacerea mai profitabilă.

După ce a terminat de vorbit și ultimul agent, maestrul de ceremonii a făcut un anunț:

“Domnilor, am păstrat momentul surpriză pentru sfârșit! Agentul de asigurări cu cea mai mare eficiență înregistrată în acest an este... Jim Hohnberger! (aplauze) Jim, te invit în față să ne spui cum de ai reușit!”

Așa că m-am dus în față și le-am împărtășit secretul succesului meu. Nu făcusem toate acele lucrurile pe care ei te sfătuiesc că trebuie să le faci. Formula mea era foarte simplă. M-am adresat personalului biroului: “Oricine intră pe ușă cu întrebări va primi răspunsuri în 24

Apoi, vino și urmează-Mă!

de ore și va fi tratat cu curtoazie maximă. Salutați cu un zâmbet mare și călduros, oferiți cel mai bun serviciu, oriunde.” Întotdeauna am avut o ureche pentru clienți și astfel ne-am păstrat clientela.

Am reușit să ajung în topul primilor agenți din American Family Insurance (companie privată de asigurări pentru proprietari, bunuri și autoturisme). Aveam toate șansele ca să devin un model al succesului. Eram foarte apreciat. M-au premiat cu inele de aur, de diamant și cu excursii în Las Vegas și Hawaii. Toți discutau cu mine pentru că erau curioși să afle cum îmi formez și îmi ating țintele și cât de împlinit mă simt. Dar în interior mă simțeam neîmplinit. Zâmbeam în exterior, dar în spatele zâmbetului eram foarte trist și nemulțumit. Mă întrebam: “Asta-i?” Cu siguranță, nu aș fi recunoscut niciodată acest lucru. Mă laudam prietenilor mei cu realizările mele și eram preocupat să am o casă mai mare, lucruri mai multe și un venit mai mare.

Între timp m-am ocupat de sport. Să fii suporter al Green Bay Packers (echipă de fotbal american) e ceva! Eram pe post de critic și consilier și mă simțeam foarte împlinit. Făceam pe grozavul, ca unul care le știe pe toate, crezând că toți te admiră pentru asta. Nimeni – absolut nimeni – nu recunoaște că acest fel de a fi nu aduce satisfacție ci doar frustrare.

Apoi m-am apucat să vânez. Am făcut asta o perioadă lungă. La urma urmelor, dacă știi să tragi cu o armă și să omori un animal mare, cu siguranță ești puternic! Ești un bărbat adevărat! Deții controlul! Cel puțin asta este imaginea pe care fiecare și-o face.

Diferite lucruri devin dumnezei pentru tine în diferite labirinturi, dar niciodată nu-ți dai seama de asta. Rămâi gol și degradat – și păstrezi această stare în interiorul tău. Ești învățat să crezi că, pe orice cale te afli, ești în locul cel mai frumos de pe pământ – fie că ești reprezentat de echipa favorită, de alpinism, de acumularea banilor, sau de orice altceva ce poți face. Nimeni nu îți va spune – și nu vei recunoaște în fața nimănui – că atunci când îți trăiești viața “ca o petrecere”, nu ești deloc fericit, ba din contră îți dorești să evadezi din această realitate.

Ne trăim viața. Vrem să ne distrăm! Dar descoperim că acest fel de a trăi viața este dezgustător. Îmi amintesc de o petrecere cu multă băutură, împreună cu vecinii și prietenii noștri, în subsolul casei noastre. Cântam și dansam. Cineva adusese un joc ce se numea “Twister.” Acest joc este destul de inofensiv când îl joci cu copii tăi – dar, nu se întâmplă la fel și când îl joci cu soția altuia!

Seara târziu, m-am dus sus la baie. În timp ce mă aflu acolo, soția vecinului a intrat în baie și s-a apropiat de mine. Am părăsit baia scârbit. Chiar nu puteam să fac așa ceva. De la acea seară nu m-am ales cu nimic, în afară de o durere îngrozitoare de cap când m-am trezit a doua zi.

Dar, totuși, petrecusem un timp plăcut, nu?! Eram în căutarea dumnezeului distracției, al bucuriei și prosperității, dar mi-am dat seama că nu-l poți găsi, deoarece mereu va fi cineva care are mai mult decât tine. Cu trecerea timpului, Sally și cu mine am devenit rezervați unul față de celălalt. Nu găseam nicio pace interioară.

O altă cale ce s-a deschis înaintea noastră, în labirintul vieții, era clubul de carte. Te înscrii și plătești un abonament lunar, apoi ți se trimite *cartea lunii*. Trei dintre cărțile pe care le-am primit erau despre vrăjitorie. Magia neagră chiar m-a atras – nu din motive spirituale – ci mai degrabă din curiozitate. Am fost totdeauna fascinat de lucrurile misterioase. Nu-L luam pe Dumnezeu în serios, dar nici un credeam că Diavolul reprezintă o amenințare atât de mare.

Prăjitura diavolului

Am început să experimentăm anumite practici în timpul petrecerilor. Am învățat cum să facem ca masa noastră să danseze. Era distractiv. Nu credeam că era ceva de care să mă tem. Credeam că era o aventură, într-o știință pe care nu o înțelegeam.

Următorul pas a fost să luăm o masă Ouija (masă de spiritism). Cam în perioada când am început să studiem Biblia, cu protestanții, am avut o petrecere cu multă băutură. Am luat masa Ouija și mă jucam cu literele ei. În timp ce toți priveau, am pus o întrebare: “Care este prăjitura mea favorită?”

Apoi, vino și urmează-Mă!

Masa a început să se rotească, apoi a început să scrie literă cu literă cuvintele “PRĂJITURA DIAVOLULUI.” Aveam un sentiment straniu și toți au început să râdă: “În regulă, Jim. Ai făcut-o. Cum de ai reușit?”

“Nu am făcut nimic. Nimeni nu a atins această masă!”

“Haide Jim. Trebuie să ai niște trucuri care au făcut ca masa să scrie acele cuvinte perfect.”

Nu aveam niciun truc. O forță invizibilă mutase literele într-o ordine perfectă. Am început să mă întreb dacă aveam de-a face cu ceva mai serios decât socotisem eu.

Știi acum că am fost implicat într-un joc foarte periculos. Diavolul se lupta să mă țină când într-un labirint când în altul – și se luptă să te țină și pe tine. Pentru el nu contează în ce labirint te afli, atât timp cât te afli într-unul. Este chiar dispus să ne ofere experiențe spirituale profunde care ne determină să credem că Îl găsim pe Dumnezeu atât timp cât niciodată nu ne unim cu Dumnezeul Bibliei. Pe de altă parte, Dumnezeu caută în orice moment o cale să ne scoată din labirint, să ne atragă la Sine, și să ne direcționeze pe “calea sfințeniei” unde suntem feriți de intențiile diavolului.²

În timp ce eu și Sally începusem să studiem Biblia, Dumnezeu ne mișca inimile, dar diavolul voia să ne intimideze. Timp de trei luni mă trezeam în fiecare noapte simțind mâna diavolului în jurul gâtului meu, sugrumându-mă. Mă trezeam transpirat și terifiat și nu mă puteam ridica din pat. Atacurile erau epuizante și nu știam cum să ies din această situație.

Momentul crucial a venit într-o seară pe la ora 19:30. La acea vreme locuiam în Peach Tree Lane, într-o casă modernă, cu o cameră de zi aflată la un nivel mai jos decât restul camerelor. Într-o parte a camerei de zi se afla un șemineu masiv, cu o poliță deasupra și biblioteci înalte pe fiecare parte. Sally era la duș iar eu stăteam în fața șemineului citind din Biblie. Ochii mei s-au abătut de la paginile Bibliei și s-au

2. Isaia 35:8-10

oprit pe acele cărți de vrăjitorie, aflate pe un raft, chiar în dreapta semineului și deasupra poliței. Un gând m-a îndemnat: “Arde-le!” În același moment, am simțit o prezență rece și sinistră intrând în cameră și apăsând asupra mea – aceeași prezență pe care o simțeam noaptea când încerca să mă sugrume. Am rămas ținut în scaunul meu, terifiat, gândindu-mă ce s-ar putea întâmpla dacă mă ridic. Într-un sfârșit, m-am forțat să mă ridic și m-am îndreptat către poliță – așteptându-mă ca în orice moment să fiu trântit la pământ. Am luat cărțile de vrăjitorie, le-am rupt coperțile și le-am sfâșiat paginile cât de mult am putut, apoi le-am aruncat în foc. În timp ce făceam asta, acea prezență apăsătoare a dispărut și nu am mai avut niciodată o astfel de întâlnire cu diavolul. De atunci, mă tot întreb cât de mulți creștini i-au permis diavolului să intre în casele lor prin intermediul cărților, muzicii, revistelor și filmelor.

Labirintul protestant

Am cunoscut Biblia prin intermediul protestantismului. Am zis: “Acesta este adevărul. Acesta este!” M-am aruncat în adevăr, în înțelegerea adevărului și în împărtășirea lui. Descoperisem un felinar care ne lumina pașii pe această cale. Era ceva de care dusesem dorul toată viața. Am părăsit labirintul vieții și ne-am alăturat unei biserici protestante prin botez. N-am bănuit nicio clipă că vom intra în alt labirint.

Prima cale greșită pe care am descoperit-o a fost adevărul teologic. Da, credeam, fără doar și poate, că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și este testul culminant al crezului meu. Dar, curând am constatat că *doar* cunoașterea adevărului nu mă face cu nimic mai bun decât diavolul înșuși. Acele raze de lumină, care la început mi-au încălzit inima, amenințau să mă închidă în cea mai întunecată stare a vieții pe care o avusesem vreodată. Poate vă întrebați, cum vine asta? Atunci când punem razele de lumină în locul sursei de lumină, atunci acele raze vor deveni întuneric. Și când punem adevărul în locul lui Dumnezeu

Însuși, acesta va deveni tot la fel de folositor în viețile noastre cum era statuia Mariei pentru mine, când aveam unsprezece ani.³

Am fost învățat să cred că adevărul era doar un scop în sine. Am început să-mi clădesc siguranța pe abilitatea mea de a înțelege adevărul, de a-l stăpâni, de a-l explica și a-l apăra în fața altora. Am început să cred că, dacă știam tot adevărul cu privire la ultimele zile, eram cel “luminat” – eram un creștin. Dar, oare eram? Diavolul înțelege adevărul mult mai bine decât oricare dintre noi – dar acest lucru îl face să fie creștin? Nu prea cred! Deci, e nevoie de ceva mai mult decât de cunoștințe teologice avansate.

A doua cale greșită a fost schimbarea stilului de viață și reformele care de cele mai multe ori eșuează într-o experiență greșită. Devenisem vegetarian. Renunțasem la alcool, țigări, cafea, divertisment nelegiuit, la muzică și haine lumești, la înjurături, glume nesărate și, bineînțeles, am început să dau cu fidelitate zecimile și darurile. Arătam, cu siguranță, mult mai bine ca înainte – și eram mai bun în multe lucruri, dar alt pericol subtil se strecura în viața mea. Începusem să mă simt cum se simțea Saul înainte să devină Pavel: “În ceea ce privește dreptatea care este în lege, fără prihană.”⁴ Mândria, pentru aceste realizări deosebite, îmi aromatiza percepția față de mine însumi, mă simțeam bogat, spiritual, și nu mai aveam nevoie de nimic altceva.⁵

Biserica, la care Sally și cu mine mergeam, ne-a spus că acceptarea adevărului doctrinal și conformarea la noul stil de viață, bazat pe valorile creștine, demonstau că suntem “născuți din nou.” Am fost botezați în biserică. Este adevărat că ne-am supus cu sinceritate standardelor acceptate de ceilalți membri ai bisericii. Dar, am fost învățați să credem că acum suntem împliniți și că mai avem doar o cale de parcurs. M-am avântat pe această cale cu toată puterea pe care o aveam.

A treia cale greșită era legată de influență, de evanghelizare și de oferirea de studii biblice. Credeam sincer că dacă îi converteam pe

3. Ioan 5:39

4. Filipeni 3:6

5. Apocalipsa 3:17

alții la aceeași doctrină și la același stil de viață la care mă angajasem eu, urmam însărcinarea Evangheliei de a “merge și face ucenici din toate neamurile.”⁶

Talentele, pe care le dezvoltasem în afaceri, m-au făcut un promotor capabil și un apărător zelos al credinței. După o scurtă vreme, mai mulți oameni s-au botezat în biserica mea. Eram considerat un campion al adevărului și eram vestit pentru succesul meu. Bătăile pe umeri îmi aminteau despre reacția companiei mele de asigurări la recordul meu de vânzări. Devenisem mândru de realizările mele și mi-am înălțat propria persoană, adevărul și biserica, în fața altora.

Nu știam atunci că treceam printr-una dintre cele mai periculoase perioade din viața mea. De ce? Deoarece eram așa aproape de adevărata cale încât nu-mi dădeam seama că eram deviat, pe o cale diferită – care mă apropia mai degrabă de biserică decât de Dumnezeu. Acele două căi mergeau împreună fără ca ochii mei să le poată vedea, dar Dumnezeu știa unde m-ar fi condus această cale contrafăcută – în același loc în care i-a condus pe evreii din zilele lui Hristos. Ei apărau cu înverșunare adevărul lor teologic în timp ce-L crucificau pe Cel ce este Adevărul. Închinarea lor devenise formalism. Totul se făcea pentru interesele personale nu pentru membri sau pentru onoarea lui Dumnezeu. Și biserica creștină din ziua de azi trece prin aceleași crize.

Pe măsură ce timpul trecea, m-am trezit trecând prin aceeași rundă aglomerată de activități și vechea goliciune interioară începu să mă sâcăie. Este înfricoșător. Să ajungi așa aproape și să crezi că ai găsit răspunsul și că ceea ce ai găsit este bine – totuși nu ești eliberat, nici împlinit, neștiind de ce! Cu siguranță găsisem calea, dar de ce eram în continuare nefericit.

Mi-am spus: “Nu cumva am mai trecut prin situația aceasta? Am mers în cerc? Oare nu există cale de scăpare din această dilemă? De ce m-am întors la această stare de neîmplinire? Aceste ultime câteva căi păreau să ofere așa mult.”

6. Matei 28:19

A trebuit să privesc în detaliu la ceea ce se întâmplase, așa că, mi-am pus mintea la contribuție și am analizat lucrurile. De ce eram așa gol sufletește? Nu puteam să-mi stăpânesc furia, iritarea și temperamentul agresiv. Mă simțeam singur și deconectat de la Sursă, în timp ce eram atras în mii de direcții diferite, încercând să satisfac mii de așteptări. Nu puteam niciodată să fac destul ca astfel să ajung la un sentiment de împlinire și pace. Relația mea cu Sally devenise rece și distantă. Băieții mei ascultau în prezența mea, de frica represaliilor mele neașteptate, dar în lipsa mea făceau ce voiau ei. Mi-am dat seama că nu prea îi cunoșteam. Totul părea așa de inutil.

Mă uitam la cei care stătuseră în acest labirint mai mult decât mine. Am văzut oameni nefericiți, cu relații destrămate și nemulțumiți, alergând în jurul religiei și acoperindu-și fețele cu măști, ca să acopere dezordinea din viețile lor.

În unele familii, partenerii țipă și strigă unii la ceilalți, își spun cuvinte nepotrivite, dar niciodată nu își rezolvă neînțelegerile. În altele nu se ceartă niciodată, dar se izolează în peștera întunecată a depresiei și niciodată nu își rezolvă problemele. Unii oameni trăiesc ca porcii spinoși – sunt bine atât timp cât îi conduci pe calea dreaptă dar, când nu faci așa, te vor înțepa cu spinii lor. Alții, pe care i-am întâlnit, nu puteau să-și stăpânească poftele sau dorințele sexuale.

Divorțul a devenit din ce în ce mai comun – rata lui în biserică este un pic mai mică decât în afara bisericii. Rebeliunea în rândul tinerilor este considerată normală. Am citit în 2 Timotei 3:2-4 și descrierea se potrivea vieților preinșilor oameni ai lui Dumnezeu, din spatele ușilor închise, foarte bine – iubitori de sine, care au o formă de evlavie, dar care nu au putere să-și transforme caracterele sau să-și refacă relațiile. Mă gândeam, oare asta doresc eu pentru familia mea sau chiar pentru mine?

M-am uitat în jur din nou. Cu siguranță pastorii și în special cei mai bătrâni trebuie să-și fi dat seama. Ei păreau că sunt înaintea mea în acest labirint. I-am rugat să mă ajute, dar au demonstrat că erau în aceeași încurcătură ca și mine. Nu aveau nimic să-mi ofere și ei

continuau să facă ceea ce făceam și eu. Apropo, am înțeles că una din definițiile nebuniei este aceea de a face același lucru iar și iar în timp ce aștepți rezultate diferite.

Agonizam: “Asta este tot? În realitate, viața nu reprezintă nimic altceva decât cercuri goale și înfundături descurajatoare? Îmi scapă ceva? Se pare că toți suntem mașini fără motoare, becuri fără electricitate, și corpuri fără suflare. Echipamentul este bun, dar unde este puterea vitală?”

În mijlocul descurajării mele, am auzit un ciocănit la ușă și pe cineva strigându-mă pe nume.⁷ M-am întors și am văzut că sunetul venea de la o ușă scundă și îngustă ce se afla chiar lângă cea pe care tocmai intrasem.⁸ Era prăfuită, nu o deschiseseam niciodată și nici nu știam ce se află dincolo de ea. Dar vocea continua să strige: “Deschide această ușă, Jim!” Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.⁹ Vino la Mine,¹⁰ îți voi da viață din belșug în locul existenței tale zadarnice.¹¹ Ține-Mă de mână,¹² și te voi conduce în siguranță prin labirintul religiei și al vieții acesteia.¹³ Niciodată nu vei rămâne singur.¹⁴ Te voi sprijini când vei fi fără putere, te voi corecta când vei greși, și te voi susține când îți va aluneca piciorul. Te voi ajuta să-ți recapeți scânteia dragostei de la începutul căsniciei tale și te voi ajuta să cucerești inimile fiilor tăi. Vino și urmează-mă!

Mă uitam la ușa aceea îngustă, nefolosită, plină de praf, dar și la Acela care mă invita să o deschid. Ezitam pentru că nu eram sigur că am să pot intra pe ea. “Mi-ar plăcea să pășesc prin ea, Doamne, ceea ce îmi oferi Tu reprezintă tot ceea ce am căutat până acum... dar nu sunt sigur că o să încap pe această ușă.

7. Apocalipsa 3:20; Isaia 43:1

8. Matei 7:14

9. Ioan 5:39

10. Matei 11:28

11. Ioan 10:10; 4:14; Psalmi 36:9; Ieremia 2:13

12. Isaia 41:13

13. Ioan 10:4; Psalmi 32:8; Isaia 30:21

14. Evrei 13:5

Apoi, vino și urmează-Mă!

Vezi, Doamne, am această greutate în spate și am cărat-o toată viața mea. Nu cred că pot să intru pe ușă cu ea în spate.”

“Ai dreptate Jim, cari împreună cu tine un rucsac plin cu priorități, pentru că te consideri stăpânul vieții tale și crezi că ești destul de pregătit să o conduci. Va trebui să lași acel rucsac jos ca să poți trece prin această ușă. Nu poți să te afli tu în centrul vieții tale. Eu trebuie să fiu! Trebuie să am prioritate în orice lucru.”

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Te simți închis în labirintul vieții și te întrebi unde este Dumnezeu?

2. Ești implicat în “Sindromul Mariei” (înlocuindu-L pe Dumnezeu cu altceva), lăsându-te confuz și fără răspunsuri?

3. Ești hrănit cu o religie neclarificată?

4. Te-a lăsat labirintul lumii (o casă mai mare, lucruri mai multe, un venit mai mare) în ceață?

5. Alergi după dumnezeul distracției, bucuriei, sportului și al prosperității?

6. L-ai lăsat pe diavol să pătrundă în casa ta prin intermediul cărților, muzicii, revistelor și filmelor pe care le deții?

7. Alergi pe cărări greșite în labirintul protestantismului?

8. Te simți lipsit de vigoare în “închinarea ta” în viața de zi cu zi?

9. Ai găsit puterea necesară să-ți stăpânești furia, iritația, pofta, emoțiile, ochii, pasiunile sexuale, limba și mândria?

10. Ți lipsește ceva?

CAPITOLUL 2

Problema

“... pentru ca în toate lucrurile [El] să aibă întâietate”

Coloseni 1:18 u.p.

Sudoarea curgea pe fața și pe gâtul meu și îmi umezea cămașa, în timp ce-mi târam picioarele cu trudă pe munte. Rucsacul din spatele meu părea să fie din ce în ce mai greu la fiecare pas dar, știam că nu mă puteam descurca fără el. Era mijlocul meu de supraviețuire. Trebuia să am cu mine cortul, sacul de dormit, mâncarea, apa și un rând de haine groase, pentru a mă proteja de frigul nopților reci.

Purtam în permanență rucsacul cu mine în sălbăticie și această dependență mă epuiza.

Mă gândeam la John Muir¹ – faimosul naturalist și alpinist care își rula în câteva păture pâne, ceai, zahăr, o cană mică și, numai cu atât, supraviețuia luni de zile. Nu avea obligații sau restricții și nu depindea de nimeni. Nu avea un bagaj greu ca să-l împovăreze! El, și alți oameni ca el, știau cum este să fii susținut de ceea ce Creatorul a oferit deja în natură. Eram un pic invidios pe libertatea lor – dar gândul, că ar trebui să mă descurc fără cort și fără sac de dormit, să mănânc pâine goală și fructe de pădure, nu vafe de cartofi și clătite – ei bine, asta mă făcea să-mi păstrez rucsacul meu! Mi-era teamă să fac acest

¹[http://www. sierraclub. org/john_muir_exhibit/frameindex. html?http://www. sierraclub. org/JOHN_MUIR_EXHIBIT/life/john_muir_menu_j_parker_huber. html](http://www.sierraclub.org/john_muir_exhibit/frameindex.html?http://www.sierraclub.org/JOHN_MUIR_EXHIBIT/life/john_muir_menu_j_parker_huber.html)

Apoi, vino și urmează-Mă!

pas, nu aveam curajul să trec de la confortul previzibil la necunoscut – chiar dacă libertatea mă invita alături de ea.

Fiecare dintre noi căram un rucsac cu priorități. Chiar și copiii vor să-și conducă singuri viața de la o vârstă fragedă, când viitorul este confuz pentru ei. Ne străduim să fim mereu în formă, să ne purtăm singuri de grijă, pentru a evita neplăcerile și pericolele ce pot apărea la orice pas. Ne place să fim independenți. Ne bazăm pe propriile resurse pentru a ne descurca în viață și pentru a ne îndeplini dorințele. Poate într-o zi, vom întâlni pe cineva sau vom auzi de cineva care și-a lăsat greutatea deoparte, ca Avraam, Pavel, sau Martin Luther. Poate îl vom invidia pentru libertatea pe care o are – dar, gândindu-ne cât ne va costa dacă-i urmăm pașii, ni se pare un preț prea mare. Așa că trudim mai departe, urcând munții vieții noastre, încordându-ne și transpirând, supraîncălziți de bagajul greu din spatele nostru și totuși teribil de dependenți de el.

Oameni diferiți cară lucruri diferite în bagajul lor, dar în fiecare bagaj se află un lucru în comun: încercarea de a trăi viața după metodele lor, asemenea motto-ului unei companii naționale de fast-food: “Fă-o cum vrei tu!” Tu ce ai în rucsac, care sunt prioritățile tale? Ce ai de gând să faci cu ele, le păstrezi sau te eliberezi?

Rădăcina problemei

Era vremea prânzului, în cantina conferinței, la una dintre întâlnirile anuale ale pastorilor. Mulți dintre noi terminaseră de mâncat, dar mai zăboveam la mese, bucurându-ne de conversațiile plăcute. Betty, o fată drăguță, cam pe la douăzeci și ceva de ani, alerga voioasă de la masă la masă, adunând tăvile oamenilor, ca să le ducă la bucătărie. O cunoșteam pe Betty și pe familia ei de mulți ani. Era o fată creștină devotată, care iubea Scripturile și biserica ei. De câte ori se organiza o întâlnire în cadrul bisericii, puteai să te bazezi pe ea, că va fi acolo împreună cu zâmbetul și susținerea ei.

M-am uitat puțin mai atent. Betty lua fiecare tavă, iar persoana care era servită era plăcut surprinsă văzând expresia feței ei și apoi

remarca prin câteva cuvinte frumoase, ce domnișoară drăguță era. Betty zâmbea timid, roșea puțin și mergea mai departe.

În acea seară, la cină, am observat că se întâmpla același lucru. Când Betty mi-a luat tava, i-am mulțumit și apoi am întrebat-o: “Betty, de ce ajuți așa de mulți oameni și le cari tăvile?”

S-a uitat la mine, puțin întrebător, a întors capul într-o parte și a răspuns: “Păi, îmi place să ajut!”

“E foarte frumos din partea ta, Betty. Îți mulțumesc că ești așa grijulie,” am adăugat și m-am ridicat să părăsesc cantina.

Mai târziu, tot în acea seară, mă îndreptam spre camera mea. Deodată, Betty mă strigă de departe: “Domnule Hohnberger, puteți să așteptați un minut? Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră.”

Când a ajuns în dreptul meu, am observat că părea îngrijorată. “Ce s-a întâmplat Betty?”

A ezitat, uitându-se timidă în jos, apoi ridicându-și privirea spre mine a zis: “Nu știu exact, de ce, domnule Hohnberger, dar întrebarea dumneavoastră de la cină mi-a rămas în minte. M-a urmărit tot timpul cât a ținut prelegerea de seară. În final, în timpul rugăciunii de închidere, mi-am dat seama de ce.”

Mi-a aruncat o privire suficient de lungă ca să observ lacrimi în ochii ei.

“De ce? Ce vrei să spui?” am întrebat-o cu blândețe.

Adunându-și curajul și uitându-se la mine, a răspuns: “Cred că din cauza unei motivații mai adânci de care nu mi-am dat seama până acum. Cred că îmi place ca oamenii să mă vadă ca pe o creștină și chiar îmi plac cuvintele lor de apreciere.”

“Cu alte cuvinte, faci acest lucru numai pentru tine?”

“Mda... cred că da. Îmi umple un gol interior.”

Așa a început o conversație interesantă între noi doi despre “cine îți conduce viața cu adevărat.” Această domnișoară fusese crescută într-un mediu supra-controlat care a împiedicat-o să gândească singură sau să ia propriile decizii. Ea învățase că, solicitând aprobarea altora, aceasta însemna pentru ea, supraviețuire emoțională. Devenise un mod de viață pentru ea. Evita cu orice preț conflictele cu cei pe care îi stima

Apoi, vino și urmează-Mă!

și îi slujea pe alții pentru a le câștiga aprecierile. Aprobarea celorlalți reprezenta bagajul ei de supraviețuire.

Nu vreau să spun că nu este bine să-i slujești pe alții sau că este necreștinesc să te bucuri de adevăratele lor aprecieri – dar, trebuie să ne întrebăm, ce spirit ne conduce viața. Este un spirit de înălțare de sine, un spirit care urmărește aprobarea altora – sau suntem interesați în primul rând de aprobarea lui Dumnezeu. Există o diferență mare în această situație! Când începem să ne construim viețile în funcție de aprecierile celorlalți, clădim o viață după propriile noastre reguli, o învelim cu o existență fără substanță, care ne satisface, doar temporar, nu permanent și deplin. Se pare că putem avea doar “forme” de religie, dacă suntem “singuri” la conducere, și poate, chiar fără să ne dăm seama, cărăm după noi rădăcina problemei care ne-a adus în necaz încă de la început.

Spiritul înălțării de sine poate să apară oricând – acasă, la școală, la serviciu și chiar la biserică.

De ce facem ceea ce facem?

Era vremea alegerilor în biserică și noii slujbași urmau să fie nominalizați. L-am observat pe Chris fiind mai prietenos decât de obicei cu membrii bisericii. Chris frecventează biserica în mod regulat și ajută la clasa de studiu biblic de dimineață. Îi place să se implice în discuțiile cu subiect biblic și este expert în a-i contrazice pe ceilalți. Modul în care discuta cu mine, în acea dimineață, îmi oferea serioase îndoieli cu privire la gândirea lui. După ce am schimbat obișnuitele formalități de politete, a venit mai aproape și m-a întrebat pe un ton confidențial: “Jim, ai idee despre cum este condusă biserica în acest moment? Crezi că problemele noastre sunt ascultate?”

“De ce întrebi?”

“Ei bine, vreau să știi că simt o chemare spre o funcție mai importantă în acest an – și dacă voi fi votat ca prezbiter, voi fi o voce pentru membri. Dacă ai vreo problemă, vino la mine și mă voi strădui ca ea să fie rezolvată corespunzător.”

Chris părea mai simpatic și mai înțelegător ca de obicei și mă întrebam: “Oare Chris este potrivit, după cerințele lui Dumnezeu, pentru această funcție sau face asta numai pentru el?” Nu am aflat atunci, dar curând după aceea a fost ales ca prezbiter iar eu am ținut minte promisiunea lui.

După ceva vreme, în timpul slujbei de la biserică, muzica specială a zilei mă neliniștea. Știu că muzica este o problemă sensibilă și când te confrunți cu ea, este ca și cum ai scoate din sărite sfinții. În fine, eram foarte îngrijorat când auzeam același stil de muzică în biserică, care se poate auzi în cluburile de noapte. Nu cred că această muzică este neutră, din punct de vedere moral și avem obligația să păstrăm caracterul sacru al serviciilor de închinare. În timp ce cântăream situația, am decis să-mi împărtășesc punctul de vedere cu Chris.

Așezându-ne deoparte, i-am prezentat părerea mea. A fost interesat la început, dar când a înțeles natura îngrijorări mele, fața i s-a întunecat. M-a întrerupt brusc spunându-mi: “Uite, Jim, muzica despre care vorbești a fost o adevărată binecuvântare pentru mine și dacă ție nu îți place, poți să vorbești cu cei care se ocupă de muzică. Dar, te avertizez: Sunt cam sensibili la critici!” Spunând asta, s-a întors și a plecat.

Ce s-a întâmplat cu promisiunea pe care mi-a făcut-o? Nimic. A fost o simplă promisiune din timpul campaniei. Se pare că funcția lui de la biserică era mai mult pentru el și pentru propria imagine decât pentru biserica lui sau pentru Dumnezeu. Urmase calea lui Lucifer – străduindu-se să fie pe primul loc? Mai mult ca sigur! Poate interesul personal să motiveze slujbele și îndatoririle noastre din biserică? Mă tem că da. De fapt, a trebuit să mă lămuresc din propria experiență.

A fi “cineva”

După ce m-am alăturat unei biserici protestante, am devenit foarte zelos pentru adevărul pe care îl aflasem. În biroul meu, am pus un raft cu diferite studii biblice. Când cineva pleca din birou, îl invitam să se uite peste acele subiecte și să aleagă ceea ce îl interesează. Unii clienți au fost foarte interesați și s-au întors să-mi pună întrebări. Apoi m-am oferit să merg în casele lor, seara, și să le răspund la întrebări

folosindu-mă de Biblia mea și de concordanță. Am organizat și un studiu săptămânal al Bibliei.

Curând au început să se facă botezuri în biserica locală. Cam la aproximativ șase luni, un nou cuplu se boteza. Asta a durat mai mult de trei ani. Biserica era impresionată. “Jim Hohnberger este un om foarte spiritual!” au remarcat.

Dar în timp s-a ivit o nouă problemă. Mulți dintre “converțiții mei” au început să aibă probleme și mai devreme sau mai târziu au încetat să mai frecventeze biserica. Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmpla. Acum știu – dar atunci nu știam. După cum scrie în Romani 10:2,3 aveam “o râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere”. Eu nu am căutat “neprihănirea pe care o dă Domnul” ci le-am prezentat neprihănirea mea. Această neprihănire i-a convertit pe oameni și faptele mele de credință i-au adus în biserică. Le-am oferit ce aveam. Dar ceea ce aveam era o credință deficitară. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că tot ceea ce am făcut a fost mai mult pentru mine și pentru biserică decât pentru ei și Dumnezeu.

Motivul evanghelizărilor noastre trebuie să fie foarte important. Suntem interesați de alții pentru că suntem îngrijorați de soarta lor? Sau suntem interesați de ei doar pentru noi ca să ne lăudăm cu niște realizări? A trebuit să fac niște introspecții serioase în vederea acestei întrebări.

Astăzi, din câte știu, doar o singură persoană care participa la studiile noastre biblice mai este prezentă în biserică. Nu ceea ce le-am spus a fost greșit, ci faptul că acțiunea mea nu L-a avut în centru pe Dumnezeu și dragostea Sa.

Atunci care au fost motivațiile mele adevărate, pentru ceea ce am făcut? O spun sincer: voiam să fiu o persoană importantă. Am avut o copilărie nefericită, am crescut simțindu-mă marginalizat – și nu era deloc confortabil. Intuitiv m-am gândit că “fiind cineva” aș scăpa de acel sentiment de frustrare care mi-a umbrit zilele petrecute la școală. Și evanghelizarea am făcut-o tot din dorința de a mă afirma.

Nu sunt singurul care a avut această experiență. Am văzut în câteva holuri de biserică, pe pereți, plăci de marmură pe care erau gravate, cu

mândrie, realizări privind câștigarea de suflete. Spuneți-mi, cum v-ați simți dacă ați fi invitați la un curs de gătit sau la o dezbatere despre profeție și ați vedea aceste tipuri de plăci pe perete? Nu știu cum gândiți voi, dar eu m-aș întreba dacă oamenii care m-au invitat au fost cu adevărat interesați să mă ajute sau să vâneze trofee. Căutăm cu adevărat să-i ajutăm pe oameni fără vreun interes anume?

Este un lucru cam greu de îndeplinit! Multora dintre noi nu le place această întrebare directă: “De ce fac ceea ce fac?” Preferăm să acționăm fără să ne analizăm în mod serios motivațiile. Cercetând în mod sincer inimile noastre am putea primi un răspuns incomod și, fie nu știm ce să facem cu el, fie nu vrem să avem de-a face cu el. Acesta poate provoca sentimente de vinovăție sau rușine. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Acest tip de introspecție nu are ca scop să arunce o povară de vină asupra voastră sau a mea. Are rolul de a ne face cunoscut adevăratul motiv pentru care rătăcim în diferite labirinturi și ne învârtim în jurul cozii.

Cheia problemei

Și tânărul bogat simțea acea goliciune. Era conștiincios în datoriile lui religioase, dar avea un sentiment sâcâitor că ceva îi lipsea. Când Isus a subliniat importanța păzirii poruncilor lui Dumnezeu, el a putut răspunde cu sinceritate că le-a păzit încă din copilărie. Acest tânăr nu credea că îi lipsea ceva, și totuși... Ce putea fi? El, ca mulți dintre noi, era convins că trebuia să aibă un rucsac cu priorități. Pare așa corect, așa de justificabil, astfel încât, o parte din noi nici nu știm că nu e normal să aparțină spatelui nostru. Dar Dumnezeu, care le știe pe toate, vine și pune degetul lui pe rană, acolo, la rădăcina problemei. De aceea Isus i-a spus tânărului bogat: “Îți lipsește un lucru: Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi, vino, ia-ți crucea și urmează-mă.”² Bogăția nu este ceva rău în sine. Dumnezeu i-a binecuvântat atât pe Avraam cât și pe Iov cu multe bogății. Dar aici era o problemă mai mare în joc. Isus știa că acest

²Marcu 10:21

Apoi, vino și urmează-Mă!

tânăr era dependent de avuțiile sale. Egoismul conducea motivațiile sale interioare – și este deja cunoscut faptul că egoismul reprezintă încercarea noastră de a trăi viața după cum vrem, de a controla pe fiecare și orice lucru din jurul nostru în scopul binelui nostru.

Isus i-a oferit acelui tânăr ieșirea din labirintul lumii acesteia, liber, fără rucsac. El a spus: “Dă-ți jos rucsacul cu priorități. Eu mă voi îngriji de tine.” Din nefericire, ca mulți din zilele noastre, acel tânăr nu a prețuit valoarea a ceea ce i se oferea. Așa cum eu nu puteam renunța la rucsacul pe care-l căram atunci, pe munte, și mi se părea că schimbarea, de la siguranță și confort la libertatea adevărată, are un preț prea mare, tot așa și tânărul s-a întors trist în labirintul lui, lipindu-se puternic de rucsacul său cu priorități.

Scriptura nu ne spune ce s-a întâmplat cu acel tânăr mai departe, dar pot să ghicesc, deoarece am participat la astfel de situații în generația mea, de foarte multe ori.

Allen a fost un prieten bun de-al meu. Era genial în afacerile cu sanatorii private. Adică, era expert când venea vorba de dezvoltarea afacerii în acest domeniu, pe termen lung. Începuse ca administrator la un sanatoriu și, în cele din urmă, a reușit să devină proprietarul sanatoriului. Apoi a început extinderea afacerilor sale, construind un lanț de sanatorii în câteva state.

Nu aș putea spune că Allen era un om foarte religios. Venea la biserică mai mult la Paște, la Crăciun și la nunțile pe care nu putea să le evite. Cu toate acestea, era foarte activ în conducerea bisericii – avea o poziție pe care reușea să o păstreze cu ajutorul donațiilor substanțiale pe care le făcea. Îi plăcea acea poziție de influență deoarece simțea că asta îl făcea deosebit. Când vreo persoană sau companie aveau vreo problemă, îi plăcea să sară în ajutorul lor. Îi plăcea să rezolve situațiile grele.

Peste ani, când am vorbit cu el, îmi spunea despre orele fără număr pe care le dedica dezvoltării afacerii și măririi influenței. Muncea de dimineața devreme și până seara târziu. L-am întrebat cum îi afectează munca asta sănătatea, căsnicia și copiii. Desigur, când ești tânăr, crezi

că ești invincibil și tinzi să nu te gândești la sănătate prea mult. “Jim, nu știu ce se întâmplă cu Edith. Adică, lucrez atâtea ore ca să o fac fericită.”

“Chiar așa, Allen? Crezi că asta o face fericită?”

“Ei bine, ar trebui. Are parte de toți banii de care are nevoie. I-am construit o casă mare și superbă, anul trecut, pe proprietatea de la lac și am mobilat-o cu tot ce a vrut ea. Și-a luat o mașină sport nouă, poartă haine deosebite, și are o menajeră în casă. Are numai timp liber. De ce se plânge tot timpul? Și copiii... mă înnebunesc! “Tati, Tati! Te joci cu mine? Îmi citești o povestire? Mergem cu bicicleta?” De ce nu pot fi mulțumiți? Au cele mai noi jucării și tot felul de lucruri pe care le poate avea un copil. Îți spun Jim, decât să o aud pe soția mea și pe copii plângându-se, mai degrabă aș munci.”

“Dar, Allen, s-a căsătorit Edith cu tine pentru bani? Vreau să spun că nu erai bogat când v-ați căsătorit, nu-i așa? Poate nu vrea atât de mult aceste lucruri cât te vrea pe tine. Și copiii tăi – ei cresc repede. Ei au nevoie de prezența ta mult mai mult decât de lucrurile pe care le-ai cumpărat pentru ei. Ce ai sacrifica pentru toate aceste averi și reușite pe care le acumulezi?”

Am vorbit pe larg, și Allen putea să observe că prosperitatea lui îi jefuia adevărata comoară a vieții. Dar, la fel ca tânărul bogat, nu putea să facă efortul de a renunța și de a-și reface viața.

Între timp, activele sale au ajuns la peste 35 de milioane de dolari. Din păcate el s-a îndatorat, bazat pe o previziune foarte optimistă despre mersul economiei, dar când aceasta a intrat în declin, s-a trezit cu multe probleme. Odată cu căderea economiei, activele sale au scăzut, datoriile lui au devenit insolvabile și a dat faliment.

Soția lui a fost pe punctul de a divorța de el; copiii lui, acum adolescenți, n-au mai vrut să aibă nimic de-a face cu el, în afară de bani; doctorul lui l-a avertizat serios cu privire la condiția inimii sale. Lovit din toate părțile și-a pierdut și interesul pentru afaceri. Dar Allen nu s-a confruntat numai cu falimentul financiar, ci și cu cel spiritual, psihic și cu dezastrul relațional.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Acest rucsac cu priorități, în cele din urmă ne copleșește. În loc să ne susțină, ne doboară – sau în cel mai bun caz, ne dezamăgește când avem nevoie de el cel mai mult.

Haideți să fim sinceri și să ne punem niște întrebări dificile. Care este motivația noastră în afaceri? De ce ținem comitete la biserică? De ce predicăm? Ce ne mână atunci când dorim să ne găsim un partener, să ne căsătorim sau să devenim părinți? Care este motivația noastră când ne educăm copiii (sau când evităm să-i disciplinăm)? O facem pentru binele lor pe termen lung sau pentru ușurarea noastră pe termen scurt? Vrem ca ei să apară ca niște soldați buni toți mergând în formație, astfel încât să ne creăm o imagine bună? Sau poate vrem doar să scăpăm de ei. Ce se află cu adevărat în inimile noastre, legat de ei?

Ce ne conduce să excelăm în atletism sau muzică? Fiind o femeie tânără, secretara mea visa să devină o pianistă care să dea concerte. Avea o adevărată pasiune pentru muzică, dar, în spatele acelei pasiuni se afla simțământul de împlinire și de popularitate ce i-ar fi dat valoare, înlocuind astfel relațiile ei destrămate. Visul ei nu era unul rău – dar motivația ce stătea în spatele acelui vis reprezenta rucsacul cu priorități. Ce ne alimentează visele? De ce depinzi, în ce investești, ce îți clădește viața?

A fi “la curent”

Tocmai coboram de la amvon după una dintre întâlniri, când Bill se apropie de mine și-mi spuse: “Jim, trebuie să vorbim”. “Zilele trecute, soția m-a amenințat că îmi distruge computerul cu ciocanul.”

“Serios? De ce?”

“N-am nicio idee! Doar îmi verificam mesageria și urmăream titlurile mai importante ale presei. În firma unde lucrez, trebuie să fii la curent cu toate știrile altfel ești considerat un înapoiat.”

Bill era un fel de “tocilar”. Purta ochelari cu ramă groasă, avea un pix după ureche, și era cam grasuț. Am observat că Biblia lui avea colțurile îndoite, era uzată, și era îndesată cu fițuici.

Fusese o zi lungă la serviciu. Bill stătea în camera de zi la computer verificându-și mesageria și urmărind știrile. Jerry, colegul de birou care era tot timpul în atenția lui părea că știe mereu tot ce se întâmplă – fie că era vorba despre conferința politică a unui președinte străin sau despre vreun eveniment sportiv. Chiar îl deranjau toate cunoștințele lui Jerry – dar în același timp voia să fie și el “la curent”.

Urmărea titlurile și accesa știrile ce păreau cele mai neobișnuite sau semnificative. Era foarte absorbit. Târziu și-a dat seama că fiica lui de cinci ani stătea lângă el trăgându-l de mânecă.

Ridică o clipă ochii de pe monitor: “Tati, spuse fetița, am îmbrăcat toate păpușile pentru culcare și am nevoie de un tătic ca să le învelească. Vrei să te joci cu mine? Doar puțin?”

Bill se încrunță și oftă adânc. “Becky dragă, nu vezi că tati este ocupat? Zi și tu că ești mămică și învelește-ți păpușile.”

Dacă Bill ar fi fost atent, ar fi observat lacrimile din ochisorii micuței care mai zăbovea un moment, sperând ca tati să se răzgândească. Dar Bill era prea ocupat încercând să se lupte cu ultimul proiect al unui program național de îngrijire a sănătății. Era ceva important!

Fiul lui, în vârstă de opt ani, habar nu avea de asta când a intrat aprins prin ușa din spate. “Hei tată, vino repede! Un șoim cu coadă roșie zboară aproape, deasupra curții din spate. Blackie este afară și cred că șoimul o urmărește. Vino repede!”

“Ce?” mormăi Bill. În momentul acela se mutase pe site-ul NFL (National Football League) și se uita printre ultimele statistici să vadă cine avea cele mai mari șanse să ajungă în Super Bowl. “Stai liniștit Jimmy. Blackie este o pisică deșteaptă și se va descurca.”

“Dar tată – și dacă nu se va descurca? Te rog, vinoo!” Blackie era o pisică mai bătrână dar foarte iubită, alături de care crescuse Jimmy.

Întorcându-se spre el, Bill se răsti: “Uite Jimmy. Tocmai am ceva important de rezolvat. Nu-ți face griji. Vin mai târziu. Las-o pe Blackie, e pisică, se descurcă ea!”

Ochii mari și albaștrii ai lui Jimmy s-au umplut de lacrimi, s-a întors și a alergat pe ușă, ca să o salveze cumva, pe Blackie. Bill nici n-a

băgat de seamă când a plecat băiatul, era prea cufundat în lumea fundașilor și atacanților.

Se făcuse târziu, Bill încă stătea hipnotizat înaintea monitorului. Zgomotul făcut de soția sa, spălând vasele, ajutându-i pe copii să se spele și învelindu-i în pat, era doar un zgomot de fundal.

După ce a culcat copiii, soția lui a venit la el în camera de zi. “Dragul meu, pot să vorbesc cu tine despre ceva la care m-am gândit toată ziua?”

“Mai târziu, scumpa mea, mai târziu.”

Era prea absorbit... A fost, însă, smuls din lumea lui virtuală de un gest disperat. Soția lui, care de obicei era drăguță și înțelegătoare, stătea în picioare, lângă el, cu mâna dreaptă ridicată amenințător. În mâna avea un ciocan! “Bill, m-am săturat peste măsură. Noapte după noapte, stai lipit de ecran. Când ai de gând să te întorci cu picioarele pe pământ?”

Ce-l interesa pe Bill? A fi “la curent” înseamnă chiar așa mult? De ce era așa de important să nu pară înapoiat la serviciu? Nu ar fi fost normal ca preocupările lui față de cele religioase să-l ajute să-și asculte vocea conștiinței, în loc să-l facă să fie așa de dezordonat?

Un fals sentiment de apartenență

Joan este o domnișoară ce pare că nu-i lipsește nimic. Este organizată, talentată, foarte îndemânică, inteligentă, sociabilă, și spirituală. Mănâncă ce trebuie, se îmbracă atractiv și modest, este corectă, grijulie, și drăguță. Își iubește biserica și se implică în împărțirea de cărți acelor care nu și le pot procura. Este o persoană pe care nu poți să nu o simpatizezi. Când ne-am vizitat odată, mi-a povestit despre un nou aspect din viața ei pe care îl găsea de-a dreptul fascinant: Facebook. Cam așa se desfășura o dimineața obișnuită din viața ei.

Se cuibărea în balansoarul ei preferat cu laptop-ul său și aruncând o privire la ceas, își spunea: “Mai stau un sfert de ora și apoi trebuie să încep exercițiile fizice. Se pare că le-am cam ratat mult în ultimul timp – mă întreb dacă mi-au mai rămas ceva haine curate. Nu le-am mai

spălat de mult. Cred că trebuie să aduc aspiratorul și cârpa de praf și să fac curat în această dezordine într-una din aceste zile.”

Un gând puțin cicălitor îi șoptea în minte: “Ce-ar fi să începi acum. Ai putea pune lucrurile în ordine în doar cincisprezece minute. Facebook-ul poate aștepta.” A cugetat un moment și apoi și-a deschis laptop-ul. Doar voia să știe ce se mai întâmplă.

Primul lucru pe care l-a observat erau trei cereri de prietenie. Le-a scanat imaginile și numele. Doar unul dintre ei era o cunoștință personală. Ceilalți erau prietenii altor prieteni. Repede a confirmat acceptarea prieteniei și a zâmbit mulțumită. Cu acești indivizi lista mea a depășit peste 389 de prieteni! “E distractiv să văd câți pot colecționa!” se gândea. Apoi a apăsă pe poza primului. S-a uitat pe informațiile lui și i-a privit pozele. Apoi a observat lista prietenilor lui într-o parte. “Mă întreb ce prieteni au?” Parcurgând lista, o față îi atrase atenția. Era Larry, fostul ei prieten. “Neisprăvitul ăsta,” se gândea, “cu ce s-o mai fi ocupând?”. Sper că nu-i așa de fericit. Ia să vad ce informații mai pot să obțin despre el.” După ce a cercetat un pic, era încântată să descopere că nu prea a dus-o bine în ultimul timp.

Zâbind satisfăcută de ceea ce aflase, se întoarce la pagina ei și citi toate noile postări, apăsând pe anumite legături și trimițând mesaje scurte anumitor persoane. Totul o absorbea iar când s-a uitat la ceas din nou, constată că trecuse o oră și un sfert. A sărit în picioare. “O nu, o să întârzii iar la serviciu. Cum de a trecut timpul așa repede? N-am făcut nici exerciții, nici curățenie azi! Măine cu asta o să încep!”

Poți să relaționezi cu Joan? Ea crede ca are 389 de prieteni – dar oare chiar are? După ce am stat de vorbă mai mult cu ea, și-a dat seama că doar câteva dintre acele “prietenii” erau cu adevărat reale. Multe dintre ele erau prietenii false care-i dădeau un simțământ fals de apartenență. Este foarte simplu să eviți riscurile unei adevărate prietenii în lumea virtuală. Se prezintă doar aspectele pozitive ascunzându-le pe cele pe care nu vor să le arate. Pe de altă parte, alții pot afla multe lucruri despre tine fără să depună un efort mare de a relaționa cu tine.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Acum, nu mă înțelegeți greșit. Este un loc adecvat pentru computere, e-mailuri, și poate pentru rețele de socializare. Dar trebuie să fim sinceri cu noi înșine cu privire la motivațiile noastre în ceea ce privește implicarea în aceste lucruri și impactul pe care-l au asupra noastră. Le dominăm sau ne stăpânesc? Dacă ne stăpânesc, nu sunt cumva stăpânii noștri? Nu ar trebui să avem doar un singur Stăpân?

Puterea jocului

Sally și cu mine ne-am mutat în sălbăticia din nordul Montanei cu peste douăzeci și cinci de ani în urmă și trăim la 80 de kilometri de cea mai apropiată linie telefonică – așa că suntem deconectați de la rețea de multă vreme. Încălzim și gătim cu lemne, avem un frigider ce funcționează cu propan, și ne bazăm pe generatorul nostru cu gaz lichefiat și pe un număr de baterii pentru a suplimenta nevoia de electricitate. Cu câțiva ani în urmă, am investit într-un set de panouri solare care suplimentează producția generatorului de curent.

Spre mulțumirea mea, din aprilie până în octombrie, panourile solare sunt capabile să asigure aproape 100% din nevoile energetice. Din noiembrie până în martie, lunile sunt înnorate iar soarele se află pe cer spre partea sudică, astfel panourile aduc doar 50% din necesar. Bineînțeles, sistemul electric este problema mea cea mai importantă și mereu caut să-l fac cât mai eficient. Cel mai mare consumator al bateriilor noastre este mașina de spălat veche de douăzeci de ani, alături de uscător. Când am accesat *raportul consumatorului*, de curând, și am văzut articolele lor despre mașinile de spălat și uscătoarele, atenția mi-a fost imediat captivată.

Din ceea ce am citit am aflat că mașinile cu încărcarea rufelor frontală folosesc cu 70% mai puțină energie decât mașinile cu încărcarea rufelor verticală. O da! Era o informație captivantă pentru un pasionat de economisire a energiei cum eram eu!

“Hei Sally, ia uită-te la asta!” I-am dat articolul lui Sally, care lăsa mașina de călcat jos și își puse ochelari să arunce o privire. “Am putea reduce consumul bateriilor noastre cu noua mașină de spălat. Plus că

folosește între 26 și 52 de litri de apă caldă în loc de 130-150 cât folosește mașina noastră. Mai mult – stoarce hainele la rotație dublă față de a noastră, așa că hainele se usucă mult mai repede – ceea ce înseamnă economie de energie. Ar fi minunat – mai ales iarna!”

Eram încântat de această ofertă cu multiple avantaje! Sally va spăla la o mașină nou-nouță și vom economisi energie. Nu aveam nicio îndoială că Sally nu va fi încântată! Am așteptat nerăbdător ca fața ei să se lumineze – dar n-a fost așa.

Ba mai mult, mi-a replicat sceptică: “Am spălat rufe la mașinile lui Matthew și Angelei și a lui Andrew și a Sarahei și nu sunt impresionată de mașinile cu încărcare frontală. Folosesc doar puțină apă iar hainele nu ies așa curate. Să fie curate este extrem de important pentru mine. Dacă ai putea să reglezi volumul de apă, ar fi o opțiune bună, dar din câte știu, nu se poate. În plus, hainele lor ies mult mai șifonate, ceea ce necesită mai mult timp pentru călcat. Ca să fiu sinceră, Jim, nu vreau o astfel de mașină de spălat în casa mea!”

M-am uitat la ea neîncrezător. “Serios, dragă? Cred că motivația ta este cam exagerată.”

“Vorbesc serios, Jim. Nu-mi plac acele mașini. Mai degrabă aș spăla la cea veche.” Vocea ei avea acel ton de “vezi-ți de treabă și lasă-mă în pace.” Mi-a înmânat articolul și a continuat să calce. Discuția s-a încheiat brusc.

Ce se întâmpla cu Sally cea amabilă? Îmi distrusese orice speranță. Adică, Sally rar se împotrivește așa, iar când o face este greu să o convingi iar eu știam mai bine că nu era cazul – cel puțin nu atunci. Eram dezamăgit. Aspirațiile mele pentru un sistem mai eficient s-au micșorat. Dar ideea mea a rămas încă vie. Mai îmi acordam timp.

Puțin timp după aceasta, în timp ce eram într-o vizită la Matthew și la Angela, am observat că Angela venise cu o grămadă de haine proaspăt spălate în sufragerie pentru a le împături în timp ce noi discutăm. Era momentul oportun s-o întreb!” Angela, cum ți se pare mașina de spălat cu încărcare frontală?”

Apoi, vino și urmează-Mă!

“Oh, o iubesc! Am crescut cu o mașină cu încărcare verticală și acum că am această mașină, nu aș mai spăla sub nicio formă la cea de stil vechi. Mașina cu încărcare frontală este mai blândă cu hainele. Nu se mai uzează așa repede. De asemenea, este eficientă pentru consumul de energie – și folosesc mai puțin detergent. Se economisesc bani din mai multe puncte de vedere.”

“Mașinile astea curăță hainele la fel de bine ca și celelalte mai vechi, folosesc mai puțină apă, nu-i așa?” Mă uitam cu coada ochiului la Sally și eram satisfăcut că ea asculta.

“Oh, cred că le spală chiar mai bine!” Angela spunea exact ce voiam să aud. Era perfect.

Apoi Matthew interveni: “Tată, chiar dacă aceste mașini nu folosesc așa de multă apă, spală mai bine deoarece mașina cu încărcare frontală acționează diferit. Apa este forțată să intre în materialul hainelor în timp ce într-o mașină cu încărcare verticală apa acționează doar le suprafața materialului. S-a demonstrat științific. Neapărat trebuie să vă luați una nouă! Apropo! Cât de vechi sunt mașina voastră de spălat și uscătorul, apropo? Aveți dinozaurii ăia de când e lumea, nu-i așa? Mama merită ceva nou!” Am zâmbit în sinea mea, dar Sally nu a zis nimic.

La Andrew și Sarah, am reușit să deschid o conversație similară, dar Sally nu a fost convinsă. De fapt, în timp ce vorbeam pe drumul spre casă, ea a încercat să-mi demonstreze că lucrurile nu stau chiar așa: “Cum pot fi curățate hainele mai bine cu 75% mai puțină apă? Dacă hainele sunt mai murdare, este necesară mai multă apă pentru a le curăța, cu cât e mai puțină apă cu atât hainele ies mai murdare. Mașina mea se învârtește cu putere în timp ce mașina lor învârtește hainele cu blândețe. Nu cred că hainele lor sunt mai curate. Hainele mele albe sunt mai albe decât ale lor. Ochii mei îmi spun adevărul. Nu sunt convinsă de ce spun ei. Vreau să folosesc mai multă apă decât îți permit acele mașini – mai ales că apa noastră provine de la un izvor și este gratis și din belșug!”

Acum nu eram numai dezamăgit, eram și iritat. O tentă de autocompătimire adăugată iritației mele și un șir de gânduri începeau să se învârtască în capul meu.”Toate informațiile logice provenite de la cinci persoane pe care le iubește sunt în favoarea ei și ea nu le vede. Poate ca nu vrea să le vadă. Pun pariu că face prospecțiuni, dar nu are nicio logică! Ei bine, poate este de modă veche și nu vrea să învețe să folosească o mașină modernă. Mai mult, are 60 de ani acum. Cred că până la urmă, problema ei este că seamănă cu mama ei care este împotriva tuturor lucrurilor noi. De ce nu poate să gândească asta logic? Este încăpățânată – asta cred că este singurul motiv din cauza căruia nu vrea să accepte schimbarea. Raționamentul ei nu funcționează!”

Mergeam cu mâinile strânse puternic de volan și cu fâlcile încheștate. Mă rodea îngrozitor stomacul și simțeam cum îmi creștea presiunea sângelui. N-am îndrăznit să-i spun ce gândesc, am preferat să tac. Mă gândeam cât de urâtă era situația și cât de stupid se comporta soția mea. “La ea este problema! Dacă ar fi avut vreo logică refuzul ei, poate nu m-aș fi simțit așa.”

Ați fost în situația asta? Fiecare dintre noi experimentează momente când gânduri, sentimente și trăiri negative influențează percepția noastră despre realitate. Furie, depresie, resentimente, ură, gelozie sau anxietate, toate reacții foarte normale atunci când viața nu ne oferă ceea ce așteptăm – sau, ca să devin mai personal, când persoana cu care ai de a face nu se comportă așa cum vrei tu!

Acele gânduri și simțăminte negative nu ne cer permisiunea de a intra în mintea noastră, ele pur și simplu dau buzna cerându-ne ascultare. Ne îndeamnă să criticăm și să ne enervăm pe oricine ne împiedică să rezolvăm problema cum vrem noi. Ne conving că, dacă putem să ne schimbăm partenerul, prietenul, pe noi înșine, serviciul sau dacă schimbăm vremea, problema va fi rezolvată. Apoi tot ele ne spun că sunt indispensabile pentru a face schimbarea, nu putem să le le înlăturăm până când situația nu se schimbă.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Nu mă înțelegeți greșit. Dumnezeu ne-a înzestrat cu abilitatea de a experimenta un întreg caleidoscop de emoții – și pozitive și negative – din motive bune de sănătate. Experimentând emoția, aceasta nu reprezintă o problemă. Problema apare când ne lăsăm emoțiile să ne influențeze rațiunea, să ne conducă viețile, să ne dicteze deciziile și să ne determine destinele. Când ele ajung să ne conducă, devin o parte a bagajului nostru de priorități, dar niciodată aceasta nu-și respectă promisiunile.

Poate că nu te lupți cu decizii privind mașini de spălat sau uscătoare. Dar te lupți cu peste o mie de alte subiecte:

- Căsătoria
- Cumpărarea unei case noi
- Nașterea unui copil
- Achiziționarea unui animal de companie
- Alegerea unei ocupații
- Aranjarea părului
- Muzică
- Divertisment
- Internet
- Bârfe sociale
- Sporturi
- Probleme bisericești
- Și lista poate continua

Acum am putea să ne întrebăm: suntem noi cu adevărat oameni ai adevărului? Încheiem cu adevărat lucrarea? Sigur, plătim zecimea și darurile, suntem implicați și în evanghelizare și lucrarea misionară, aparținem bisericii adevărate și ne-am îndreptat stilul de viață. Dar cine ne conduce? Cine se află la cârmă? Asta este întrebarea reală! Eu conduc, sau L-am desemnat pe Hristos?

Aceasta este problema cu care toți ne confruntăm dacă vrem să găsim o cale de scăpare din labirintul gol al religiei, al lumii, sau al sinelui. Cine este la cârmă?

Cei mai mulți evităm această întrebare, dar unii dintre noi ajung în final într-un punct în care recunosc că sunt captivii propriilor gânduri rele și recunosc neputința de a se elibera. Apoi suntem dispuși să căutăm un răspuns – și răspunsul la această întrebare nu se află la noi. Se găsește în “Evanghelia simplă”.

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ce se află în rucsacul tău cu priorități? Aprobarea celorlalți? Interesul de sine sau importanța de sine?
2. Care sunt adevăratele motivații pentru ceea ce faci? Acționezi pentru onoarea și gloria lui Dumnezeu sau pentru tine?
3. Emoțiile îți domină rațiunea, îți conduc viața, și îți dictează destinul? Funcționează principiul de a ieși pe geam când emoțiile dau buzna pe ușă?
4. Ce te conduce cu adevărat? Interesul personal sau ceea ce este bine pentru ceilalți?
5. Cine se află la conducerea vieții tale? Tu sau Hristos?

CAPITOLUL 3

Evanghelia simplă

“Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.”

Faptele Apostolilor 17:28

Una din cele mai dificile sarcini din viața mea a fost să îndepărtez scoarța religiei “de lemn” pentru a descoperi Evanghelia care schimbă viața. A fost o călătorie cu urcușuri și coborâșuri, hârtoape și gropi, dar toate acestea au cristalizat în inima mea siguranța că toți credincioșii adevărați *în Hristos*, sus în cer sau jos pe pământ, au o singură credință.¹ Credința aceasta i-a caracterizat pe toții oamenii adevărați ai lui Dumnezeu de-a lungul secolelor: Avraam, David, Iov, Moise, Petru, Pavel, Martin Luther, valdenzii și o întreagă serie de alte persoane care au descoperit esența adevăratei religii. Din această convingere profundă, mi-am format declarația mea personală despre credință:

Creștinismul este Hristos.² În Hristos nu există nicio confesiune³ – doar sânge răscumpărat,⁴ născut din nou,⁵ condus de Duhul,⁶ creștini încrezători în Biblie.⁷ Prin urmare, crezul meu este Biblia;⁸ imputernicirea mea este har;⁹ viața mea este prin credință;¹⁰ confesiunea mea este Hristos;¹¹ mântuirea mea este doar în Hristos.¹²

1. Efeseni 4:4-6

2. 1Corinteni 2:2; Filipeni 1:21

3. Efeseni 4:4-6

4. Evrei 9:12-15

5. Ioan 3:3-8

6. Romani 8:1

7. Isaia 8:20

8. Isaia 8:20

9. Ef. 2:8; 1 Cor. 15:10, 2 Petru 3:18

10. Romani 1:17

11. Efeseni 5:23; Matei 16:18

12. Fapte 4:12

Aceasta este Evangelhia simplă – neîmpodobită, ireductibilă. Am înțeles că Hristos și numai Hristos este salvarea mea în orice moment din orice oră, din orice zi. Datorită Lui am primit viață. Datorită Lui am viața, mișcarea și ființa. Vreau să fac parte din prima confesiune religioasă care este definită printr-o viață de credință în Hristos. Dar pentru asta trebuie să înlătur toate gardurile, baricadele și obstacolele care ar putea să mă împiedice să trăiesc o astfel de viață. Asta presupune nu numai distracțiile acestei lumi, dar și învățăturile teologice greșite, obiceiurile religioase, doctrinele, reformele, standardele și profeții care sunt un înlocuitor al Salvatorului. După părerea mea, orice lucru care nu mă ajută să progrez în experiența zilnică alături de Hristos, nu are nicio valoare.

Dumnezeu ne-a creat să fim legați de El, dar legătura s-a pierdut când Adam și Eva au mâncat fructul interzis. Hristos a venit să refacă această legătură – să ne reunească cu El. El a fost născut ca tine și ca mine, dar niciodată nu a trăit în afara voinței Tatălui Său. El ne invită: “Vino, mergi alături de mine. Îți voi dărui adevărata viață!”

Evangelhia Maytag*

Sally împreună cu mine ne continuam drumul în liniște. Nu îndrăzneam să vorbesc, deoarece știam că gândurile și sentimentele mele mergeau în direcția greșită. Nu puteam să cred că, vreo altă soție care s-ar fi aflat în locul ei, ar fi refuzat oferta unei mașini noi de spălat și a unui uscător – după toate dovezile pe care i le adusesem despre avantajele acestora față de cele vechi. “Este stupid,” mă gândeam. “Folosește logica dinozaurilor.” Eram aproape hotărât să încep să-i vorbesc agresiv în abordarea mea. “O voi face să renunțe la ideile ei. Va trebui să recunoască că am dreptate. Asta este tot ce trebuie.”

Această problemă este o grea încercare a credinței mele. Este ușor să-mi scriu declarația de credință, pe coperta interioară a Bibliei mele, când stau singur la biroul meu în orele de dimineața devreme. Este cu totul altceva când logica și sentimentele mele participă la o campanie

* Maytag – companie americană care produce aparatură electrocasnică (nota trad.)

susținută pentru a deține conducerea în familie. Aici însă stau față-n față cu Evanghelia simplă. Trebuie să iau o decizie: Cine sau ce îl va conduce pe Jim Hohnberger?

Acum gândiți-vă împreună cu mine: ce s-ar întâmpla dacă mi-aș urma întocmai sentimentele mele tensionate? Știu din experiență – și presupun că și voi știți. Voi fi foarte despot cu Sally și-i voi spune – fără să-i mai cer părerea – ce vom face. Cunoașteți vreo soție căreia îi place să fie tratată astfel? Nici eu nu cunosc. Fără Evanghelia simplă, Sally probabil ar fi răspuns într-unul din două moduri. Probabil ar fi adus argumente și ar fi dezbătut problema asta sau s-ar fi retras într-o tăcere adâncă. În orice caz, pacea și armonia din casa noastră ar fi fost distruse.

În această situație tensionată, pozițiile mele doctrinale, frecvența la biserică, dieta vegetariană nu valorează nimic bun deoarece: “Dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă... Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci *este* pământească, firească drăcească.”¹³ Toate cunoștințele mele teoretice despre adevăr nu sunt suficiente pentru a mă salva de la dezastru produs de conducerea proprie a vieții. Am nevoie de un Salvator – cineva din afara mea care poate să-mi arate calea de ieșire!

În toate labirinturile prin care am rătăcit, nimeni nu m-a învățat cât de personal este Hristos. El a fost mereu o idee abstractă care trăiește departe în cer și domnește peste tot universul într-o manieră austeră și dictatorială. Totuși esența Evangheliei simple și adevărate este faptul că “Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, locuiește nu numai “în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite”.¹⁴ Vorbește cu seriozitate când spune: “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.”¹⁵ Și El nu glumește

13. Iacov 3:14,15

14. Isaia 57:15

15. Evrei 13:5

când promite: “Te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; voi avea privirea îndreptată asupra ta.”¹⁶

Când am nevoie cel mai mult de El? Mereu – chiar și atunci când sunt singur cu soția mea, vorbind despre mașini de spălat și uscătoare. Sunteți de acord cu mine?

Obişnuiam să reacționez imediat conform trăirilor mele – vreau să spun că nicio nanosecundă nu trecea de când începeam să fierb în interior și ce urma după. Dar Dumnezeu a lucrat cu mine de-a lungul anilor învățându-mă că am de ales. Nu trebuie să fiu prizonierul obișnuințelor mele distructive.

Cea mai eficace rugăciune pe care am învățat să o folosesc în astfel de situații este simplă: “Doamne, ce vrei să fac?”¹⁷

*‘Jim, Rămâi în Mine, și Eu voi rămâne în tine. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, nici tu nu poți, numai dacă rămâi în Mine.’ Jim, lasă-Mă să-ți simplific gândurile și emoțiile și astfel rodul Duhului să apară.*¹⁸

Galateni 5 evidențiază nouă roade care vor fi observate în viețile noastre când Dumnezeu se află la conducere. Primele trei – dragostea, bucuria, și pacea – privesc atitudinea noastră față de Dumnezeu. Când intrăm în pace cu El, dragostea și bucuria Lui sunt și ale noastre. Următoarele trei roade – îndelunga răbdare, bunătatea și facerea de bine – au de-a face cu relațiile noastre sociale. Cum ne comportăm cu cei care ne pun răbdarea la încercare cel mai mult? Care este atitudinea noastră și modul de abordare față de ei? Trebuie să ne amintim cum Isus spunea că nu va frânge o trestie ruptă, și nici nu va stinge un fitil care fumează.¹⁹ Al treilea set de roade – credințioșia, blândețea și înfrânarea poftelor – descriu principiile care ne conduc rațiunea. Indiferent de acțiunile sau de percepțiile altora, noi trebuie să acționăm în limita credințioșiei, blândeții și înfrânării poftelor.

16. Psalmi 32:8

17. Fapte 9:6

18. Ioan 15:1-5

19. Matei 12:20

Apoi, vino și urmează-Mă!

Principiile Cuvântului lui Dumnezeu trasează calea Lui și Duhul Său lucrează cu mine ca să-mi arate cum să merg pe această cale în mod practic. Dumnezeu promite: “Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’”²⁰ Niciodată nu L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi în mod auzibil. Dar îmi vorbește mereu prin intermediul conștiinței mele – și la fel îți vorbește și ție.

“Jim, eliberează strânsoarea volanului... Asta e. Acum respiră adânc și lasă tensiunea să treacă... E mai bine? Gândește-te acum la timpul plăcut petrecut cu familia ta... Bine. Acum îndreaptă-ți privirea către Sally și zâmbește-i! Atinge-i mâna și lasă această problemă să treacă.”

Să renunț, nu e deloc ușor. Este dureros să-mi abandonez propriile gânduri. Este ceva în fiecare dintre noi care rezistă acestui proces – și Dumnezeu nu ne impune niciodată. Dar trebuie să i ne supunem dacă vrem să ne bucurăm de beneficiile noii vieți care ne inundă și produc în noi delicioasele roade ale Duhului Sfânt.

Am cooperat cu El și am lăsat această problemă să dispară. Am spus “nu” firii și “da” lui Dumnezeu – și asta însemnând înlăturarea dorinței mele pentru economisirea energiei (care însemna mult pentru mine) și “dreptății” (care însemna și mai mult!).

“Doamne”, mă întrebam, “Va trebui să trăim cu mașina asta veche de spălat până când vom muri?”

“Doar ai încredere în Mine, Jim. Ai încredere în Mine și stai pe calea pe care am trasat-o pentru tine.”

Runda a doua

Următoarea dimineață, Dumnezeu a vorbit conștiinței mele. Aceasta este partea reală a harului Său în curs de desfășurare.

“Jim, navighează pe web site-ul ‘Raportul Consumatorului’ și uită-te la mașinile de spălat și la uscătoare.” Așa am făcut.

20. Isaia 30:21

În timp ce studiam pagina cu mașini de spălat și uscătoare, am întrebat: “Doamne, deja știi toate aceste lucruri. Ce vrei să fac cu ele?”

Apoi, am observat o legătură care ducea la un videoclip care arăta diferența de eficiență dintre mașina cu încărcare verticală și cea frontală. În mod științific, demonstreu că cea cu încărcare frontală curăța mai bine, era mai blândă cu hainele, și folosea mai puțină energie și apă față de mașina cu încărcare verticală. Minunat!

“Doamne, îmi permiți să-i arăt și lui Sally acest lucru?”

“Da, Jim. Doar fii atent să rămâi pe calea credinței, blândeții și a înfrânării de sine.”

Eram încântat. Toate speranțele mele pentru eficiența energiei tâșneau spre o nouă viață. Acest videoclip era așa de obiectiv, așa de științific, așa de convingător încât eram sigur că Sally va înțelege.

“Mulțumesc, Doamne! Ești așa de bun. Chiar mi-ai arătat drumul spre rezolvarea acestei probleme!”

Dar Sally nu a fost impresionată! Cum vine asta! Dovada în favoarea mașinii cu încărcare frontală era incontestabilă! Am dreptate! Știu că am dreptate! Cum de poate fi așa de încăpățânată! În timp ce Sally stătea în spatele meu la computer, toate luptele interioare vechi mă inundau din nou ca o viitură și tentația era mai puternică ca niciodată să răbufnesc împotriva ei. Simțeam cum îmi crește tensiunea și îmi zvâcnesc tâmpetele!

Știi despre ce vorbesc, nu-i așa? Probabil ai trecut și tu prin asta. Poate nu cu Maytag (firma de mașini de spălat), dar cu alte probleme care apasă pe zona ta sensibilă. Cum îți influențează emoțiile rațiunea atunci când ajungi la concluzia că tot tu ai dreptate? Te simți ca și când convingi pe altcineva? (Poate ai o problemă cu partenerul tău, ești timid sau ai o slabă imagine de sine? Ce faci? Renunți în favoarea altei persoanei pentru a evita un conflict?)

Evanghelia simplă te lasă să fii tu însuși. Niciodată nu te forțează și nu te obligă. Experiența “nașterii din nou” ține cont mereu de

Apoi, vino și urmează-Mă!

Dumnezeu, de principiile Lui, și de abordarea Lui. Problema de bază nu se referă la “cine are dreptate” ci, la cine dorește să privească dincolo de propriile interese de dragul celorlalți. Cine dorește să spună: “Doamne, ce vrei să fac?”²¹

Probleme apar în mod inevitabil în toate relațiile. Ați observat acest lucru? Ne-ar plăcea să scăpăm de probleme (adică de modul diferit de a gândi sau a acționa al celorlalte persoane) și să trăim în armonie, dar asta nu reprezintă baza reală a păcii. Biblia spune: “Dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții.”²² Când apar probleme, într-o relație, ești preocupat să-l determini pe celălalt să vadă lucrurile așa cum le vezi tu, sau te concentrezi să mergi în lumină alături de Dumnezeu?

Mă întorc din nou la problema mea, mă aflu în fața computerului și tensiunea arterială crește în fiecare secundă. Trebuie să aleg să accept Scripturile ca temelie de bază a vieții mele, să merg cu Dumnezeu în lumină sau să-mi urmez propriile decizii? Voi rămâne pe calea “credincioșiei, blândeții și înfrânării poftelor” sau voi susține “dreptatea” mea și-mi voi convinge soția irațională?

“Doamne, de ce m-ai îndemnat să-i arăt acest videoclip lui Sally dacă știai că acest lucru mă va duce înapoi la această dilemă?”

“Este un antrenament bun pentru tine, Jim! Doar încrede-te în Mine și stai pe calea pe care ți-am trasat-o.”

“Atunci ce ar trebui să fac, Doamne?”

“Doar uită-te la ea, zâmbește-i, și mulțumește-i că s-a uitat la clip.”

“Asta-i tot, Doamne? Nu pot măcar să o înțep puțin și să-i spun că este exact ca mama ei? Nu pot să-i explic din nou cât de primitivă este logica ei?”

“Nu ești pe teren sigur în acest moment, Jim. Crede-mă. Renunță.”

A trebuit să renunț la “dreptățile” și la planurile mele încă odată. A trebuit să las la o parte mânia pe care o simțeam pentru ea, pentru că nu apreciam corect situația. A trebuit să las deoparte “logica mea de

21. Fapte 9:6

22. 1Ioan 1:7

avocat” și gândurile negative cu privire la judecata ei. În scurt timp a trebuit să-L las pe Dumnezeu să-mi călăuzească pașii în această situație. A trebuit ca toate gândurile, emoțiile și sentimentele venite de la mine, să le las să moară, să mă predau lui Dumnezeu și să cred că El îmi va da pacea indiferent de rezultat. Aceasta înseamnă să mergi alături de Dumnezeu în fiecare zi!

O alternativă creativă

După aproximativ o săptămână, răsfoiam corespondența în timp ce mă întorceam de la cutia de scrisori. Un catalog de la magazinul Vann's Appliance îmi fură privirea. Eram fascinat! Niciodată nu primim de la Vann's. Ghiciți ce mașină de spălat și uscător erau de vânzare?

Toate visele mele cu privire la energie au reînviat. Mi-am recăpătat pacea și am pornit în trombă pe ușa din spate, în bucătărie, unde Sally pregătea prânzul.”Hei Sally! Privește ce am primit la cutia poștală!”

Țineam reclama în fața ei în timp ce ea tăia castraveți cu îndemânare. Fără să rateze vreo mișcare, cu micul ei cuțit, aruncă o privire la reclamă și spuse: “Hm.”

“Hm’, este tot ce poți să spui?” mă gândeam în sinea mea. Dar cu voce tare am spus: “Sally, uite mașina de spălat și uscătorul despre care am vorbit. Sunt de vânzare – și niciodată nu primim reclame de la Vann's. Acesta ar putea fi Dumnezeu, zâmbindu-ne!”

Sally mi-a aruncat o privire piezișă și a comentat sec: “Jim, chiar dacă sunt de vânzare, eu nu m-am răzgândit. Mai de grabă păstrez ceea ce îmi place deja.”

“Sally, ce soție nu ar fi încântată de faptul că bărbatul ei vrea să îi cumpere o mașină de spălat și un uscător nou-nouțe? De ce nu poți fi normală?”

Sally nu a răspuns și Dumnezeu mi-a vorbit inimii. “*Jim, vrei să continui pe această cale? Știi unde duce.*” M-am retras în biroul meu să mă rog și să mă reculeg.

Apoi o idee creativă mi-a trecut prin minte. Am cochetat cu ea pentru un moment apoi am îndepărtat-o. E stupid. Niciun comerciant

întreg la minte nu ar face asta! Am început să mă uit prin restul corespondenței. Dar ideea tot venea în mintea mea. “Doamne, Tu ești?” În final, ca un act de credință, am sunat la magazinul de electrocasnice.

“Bună ziua! Tocmai am primit reclama dumneavoastră în cutia poștală și mă interesează mașina de spălat cu încărcare frontală și uscătorul pe care le aveți spre vânzare.”

“Da, cum putem să vă ajutăm?” Vânzătorul avea o voce plăcută de profesionist.

“Ei bine, soția mea nu este convinsă că i-ar plăcea mașina cu încărcare frontală la fel de mult ca cea cu încărcare verticală. Așa că, vreau să vă întreb, dacă ar fi posibil, să o lăsați să încerce mașina, cu condiția de a o returna dacă nu e mulțumită.”

Iată – m-am eliberat de idee. Am cam tresărit în timp ce așteptam răspunsul, dar am fost surprins.

“Sigur! V-o putem oferi 15 zile pentru testare. Dacă soției dumneavoastră nu-i place, doar ne sunați și venim să luăm mașina.”

“Ne veți percepe o taxă de înapoiere dacă vă cerem o returnare?”

“Nu, domnule! Nu vor fi riscuri sau costuri dacă soția dumneavoastră nu este pe deplin mulțumită de mașină!”

Am mai pus niște întrebări și am clarificat niște detalii. Eram încântat – din nou! Am coborât pe scări să o caut pe Sally. Era afară și plivea florile de pe alee. În timp ce mă apropiam de ea, mi-a zâmbit și mi-a zis: “Știi ce ai de gând să-mi spui – și, da, aș dori să încerc.”

“De unde știi?”

Îndreptându-și privirea spre fereastra deschisă a camerei mele de lucru chiar deasupra noastră, ea zâmbi: “Am auzit întreaga conversație.”

În sfârșit succes! Sally a câștigat! Jim a câștigat! Dumnezeu a câștigat! Căsnicia noastră a câștigat – și am trăit fericiți până la adânci bătrâneți! Nu, nu era chiar așa. Viața ne așează mereu în cale noi obstacole de trecut.

Dumnezeu promite: “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi”. “Și noi putem să spunem cu curaj: “Domnul este

ajutorul meu, nu mă voi teme (când soția mea nu vede lucrurile ca mine).”²³ Singurul lucru de care trebuie să ne temem este de a ne desprinde din mâna lui Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat cu mine așa cum a lucrat și cu Daniel. Bineînțeles, situația în care a fost Daniel la curtea lui Nebucadnețar a fost mult mai cumplită decât a mea. La el era o problemă de viață și de moarte, pe când la mine era vorba de economisirea a câtorva wați. Dar Daniel a făcut față unei dileme delicate. Să mănânce hrana oferită unui idol și să se lepede de Dumnezeul pe care-L iubea – sau să refuze să mănânce și să fie executat. Două opțiuni – niciuna acceptabilă pentru un tânăr cu aspirații nobile. Chiar dacă atunci nu putea să vadă drumul de ieșire, când s-a rugat la Dumnezeu, Acesta i-a oferit o alternativă creativă – și a funcționat! Daniel a câștigat. Nebucadnețar a câștigat. Dumnezeu a câștigat.

Cu câte probleme ne confruntăm, ce par să nu aibă rezolvări conform așteptărilor noastre? Nu putem să vedem un alt drum. Dar Dumnezeu poate. El poate vedea uși când noi vedem doar înfundături. Aceasta este Evanghelia simplă – Dumnezeu la lucru în viața mea prin intermediul Cuvântului Său, Harului Său, și Adevărului Său. În timp ce cooperăm cu lucrarea Lui, “în El avem viața, mișcarea și ființa!”²⁴

Acum când ai Evanghelia simplă și funcționează ca o regulă de bază în viața ta, este nevoie s-o îmbraci cu haine pe măsura ei. Noi avem nevoie de haine? Bineînțeles! Nu ieșim din casă fără ele! Dar hainele nu ne aparțin. În același sens, Evanghelia este îmbrăcată în doctrine, reforme ale stilului de viață, afilierea la biserica adevărată, evanghelizări și misiuni – dar veșmântul Evangheliei nu trebuie să înlocuiască niciodată Evanghelia însăși. Când aceasta este adevărată, veșmântul exterior nu mai este o barieră care ne desparte și ne separă. Mai degrabă ne ajută să înțelegem mai bine gândurile și căile lui Dumnezeu.

23. Evrei 13:5

24. Fapte 17:28

Apoi, vino și urmează-Mă!

Creștinismul în Hristos

O dată pe lună, organizația noastră trimite un e-mail pentru încurajarea cititorilor noștri. Unul dintre cele mai populare mesaje este cel de mai jos.

O imagine valorează cât o mie de cuvinte! Nu este nimic greșit în mod particular cu acele becuri stinse, nu-i așa? Trebuie doar să fie conectate la sursa de electricitate. Niciun bec nu poate fi un înlocuitor pentru electricitate. Dar când puterea invizibilă a curentului electric curge prin filament, o strălucire a luminii radiante inundă întunericul.

Aceasta-i Evanghelia simplă. Când puterea lui Dumnezeu mă inundă, îmi luminează viața. Evanghelia simplă este despre "Hristos care trăiește în mine"²⁵ și despre Dumnezeu care mă însuflețește.²⁶

25. Galateni 2:20

26. Geneza 2:7

Totul se rezumă la viața lui Dumnezeu care mă inundă, aducând bunătațe, neprihănire și adevăr acolo unde nu au mai fost înainte.²⁷ Mă învață să-mi însușesc în viață tot ceea ce mi-a fost dăruit prin viața, moartea și prin învierea lui Hristos.²⁸

Evanghelia simplă mă eliberează chiar din labirint. Ridică acel rucsac vechi cu priorități de pe umerii mei și mă eliberează de Problemă. Mă ghidează prin acea ușă veche și prăfuită unde puțini se aventurează.

Calea îngustă

Isus ne-a avertizat că viața are labirinturile ei și El vrea să ne arate calea de ieșire. Ascultați cuvintele Sale: “Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă *este* poarta, lată *este* calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”²⁹

Să nu ne lăsăm înșelați. Este posibil să fii pe calea cea largă atunci când crezi că ești pe cea îngustă. Asta se numește evanghelia înlocuitoare. Mulți – dacă nu majoritatea – în mod greșit cred că se află pe calea îngustă dar, în realitate, au pierdut esența Evangheliei. Această evanghelie înlocuitoare conține multe lucruri bune, multă energie, și multă concentrare. Dar îi lipsește esența și te lasă să rătăcești, cu rucsacul cu priorități în spate, prin labirintul fără sfârșit al religiei.

Evanghelia înlocuitoare poate fi:

Biserica și locul tău din biserică

Doctrina ta

Râvna de lucru, evanghelizarea

Modul tău de viață

Reforme tale

Frecvența la biserică

Biblia ta cu coperti de piele

Cunoștințele, faptele, și adevărurile tale

27. Efeseni 2:10; 5:9

28. Romani 6

29. Matei 7:13,14

Apoi, vino și urmează-Mă!

Lucrările tale bune

Poate fi chiar nesupunerea ta față de aceste lucruri.

Dacă acest lucru nu îți înlătură superioritatea și nu te aduce la o viață de predare lui Hristos și dependența practică în El, trebuie să fii atent!

Să ne întoarcem la Betty, Chris, tânărul bogat, Allen, Bill, Joan, și, bineînțeles, la mine. Fiecare dintre noi eram conectați la o biserică concretă – ceea ce este drept și bine. Cu toții aveam un stil de viață deosebit de cel al “lumii” și credeam în răspândirea Evangheliei în lume – ceea ce reprezintă însărcinarea Evangheliei. Totuși, cu siguranță, ceva era cu totul greșit! Pulsul Evangheliei salvatoare era slab, greu de distins și, în anumite cazuri, chiar absent. Nu e nimic nou.

În vremea lui Hristos, conducătorii erau așa de îndrăgostiți de ritualurile lor exterioare încât, atunci când însăși “Inima” adevăratei religii li S-a oferit și a stat înaintea lor, au crucificat-o. Se aflau “la conducerea” religiei lor. Citiți doar trista lor istorie din cele patru Evanghelii și veți afla că cei care mergeau la biserică, cunoșteau adevărul, aveau un stil de viață exigent, erau buni credincioși, buni cunoscători ai profeției, au trecut cu toții pe lângă ea.

Trecem și noi pe lângă ea astăzi? Da, cred că da! Cred că avem nevoie în mod serios să ne examinăm în lumina Evangheliei simple.³⁰ Ne-am însușit-o sau de-abia o practicăm? Ne-am hotărât să lăsăm rucsacul cu prioritățile noastre la picioarele Salvatorului și să pășim pe ușa veche și prăfuită? Inima lui Hristos bate în noi? Este Adevărul Lui temeliea noastră? Oare, Duhul Sfânt ne administrează viața?

Ne cunoaștem pe noi înșine?

Testul Maytag

2 Corinteni 13:5 îmi atrage atenția să mă testez – nu pe soția mea sau pe altcineva. De ce? Deoarece pot face ceva doar pentru o persoană – pentru mine! Textul spune: “Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă.”

30. 2 Corinteni 13:5

Oare sunt *în credință*? Cum pot să știu? Isus ne-a oferit un test concret: după roadele noastre.³¹ Aducem roada Duhului Sfânt sau avem grijă de lucrările firii noastre? Nu îmi place mereu această încercare. Îmi rănește atât de mult inima. Prefer mai degrabă să mă încerc singur după evanghelia dreptății (o ramură importantă a evangheliei înlocuitoare)! Sunteți de acord? Este o diferență mare între cele două. Una îl are pe Hristos în centru. Cealaltă conduce prin *cunoștințe* dobândite de noi.

Evangelia dreptății este foarte periculoasă – deoarece este prea dreaptă. Pare așa de bine să fii drept când ai fapte bune, informații bune, adevăruri drepte, reforme adevărate, acțiuni bune. Când trăiești sub puterea dreptății, este așa de ușor să te înșeli cu gândul că ești în ordine. De ce? Deoarece, bineînțeles, ai dreptate!

Când mi-a venit ideea să înlocuiesc mașina de spălat și uscătorul, aveam toate motivele de partea mea. Informațiile culese din diferite surse mă susțineau. Fiii mei, alături de soțiile lor, mă susțineau. De asemenea și *raportul consumatorilor*. Potrivit evangheliei dreptății, eram în regulă!

Dar, potrivit credinței în Isus Hristos, nu gândeam corect. Dreptatea mea devenise rucsacul meu cu priorități și a trebuit să-l înlătur de mai multe ori pentru a păși prin ușa prăfuită și veche. Când ținem adevărul în nedreptate *nu* avem credința lui Isus!³² De fapt se spune că “sfinții” păcătuiesc cel mai rău când cred că au dreptate!

Trebuie să trăim în “puterea lui Dumnezeu!”³³ Hristos trebuie să fie la conducere – nu noi! El este Conducătorul nostru – nu adevărul singur. Duhul Sfânt trebuie să fie viața noastră.³⁴ Acesta este curentul electric care vine din afara noastră și ne luminează viețile. Adevărul este mai degrabă baza noastră decât dumnezeul nostru.

31. Matei 7:20

32. Romani 1:18

33. 2 Corinteni 13:4

34. Romani 8:1

Apoi, vino și urmează-Mă!

Când “m-am pus la încercare”, când mi-am testat roadele, Hristos nu era în mine; erau doar “faptele drepte”. Faptele mele erau prioritatea mea. A trebuit să-L ascult pe Dumnezeu șoptind conștiinței mele, prin Duhul Său Sfânt, în acord cu Sfânta Scriptură. A trebuit să las ca toate gândurile, sentimentele și emoțiile să fie curățate de El ca astfel harul să-mi dea putere. Apoi, prin credință, mi-am predat voința Lui și am devenit dependent de El ca să mă ajute să-mi schimb modul de abordare. Când am cooperat cu El, Dumnezeu a rezolvat problemele mele într-un mod la care nu m-aș fi gândit singur: 15 zile de probă. Mulțumesc, Doamne!

Trebuie să vă spun că nu acesta este sfârșitul povestirii Maytag. Vann’s Appliance Store a livrat mașina de spălat nou-nouță cu încărcare frontală alături de uscător. Le stăteau așa bine în camera de spălat rufe!

Imediat după ce mașinile au fost instalate, Sally a început experimentele. Eram convins că o să le îndrăgească! Ei bine – pentru a scurta povestea, nu s-a întâmplat așa. Cu toată sinceritatea, ea a petrecut ore întregi alături de mașină. S-a așezat pe podea și s-a uitat cu atenție cu ajutorul unei lanterne, pe hublou, să vadă câtă apă intra în cuvă și cât de mult erau agitate hainele. Era foarte puțină apă înăuntru – nici măcar o băltoacă – și tamburul se învârtea înainte și înapoi foarte încet. “Cum poate această mașină să curețe hainele la fel de bine ca cea cu încărcare verticală?” Mai mult, ciclul spălării dura 1,5 – 2 ore în loc de 45 de minute cât dura la cea veche – și generatorul meu trebuia să funcționeze pe întreaga perioadă. S-ar putea ca aceste mașini să economisească energie cu un sistem de energie convențional, dar nu economisesc atunci când folosești un generator de curent.

Adevăratul test a fost atunci când a spălat cearcefurile noastre albe. O cremă de piele, pe care o folosesc, a pătat cearcefurile în galben. Sally le spăla 45 de minute cu înălbitor în mașina veche pentru a le face albe ca zăpada. Noua mașină permitea adăugarea de înălbitor doar în prima fază a limpezirii. Cearcefurile au ieșit doar 80% curate. A încercat să adauge înălbitorul în faza spălării. Erau doar cu puțin mai curate.

Sally chiar a încercat cu sinceritate. A mers și la magazinul de electrocasnice și a discutat cu vânzătorul și mecanicul pentru a vedea dacă ar putea să afle câteva caracteristici ale acestei mașini. Bătrânul mecanic al magazinului a confirmat perspectiva lui Sally. El i-a spus: “Nu vei găsi niciodată o mașină de spălat nouă, pe piață, care să spele hainele la fel de bine ca mașinile vechi cu încărcare verticală. Cele noi sunt construite după noile reglementări, cu materiale reciclabile, sunt proiectate să consume mai puțină apă și mai puțină energie și, pur și simplu, nu spală la fel de bine și trebuie înlocuite mai des.”

Cu mult înainte ca proba de cincisprezece zile să expire, am ajuns la concluzia că Sally are dreptate. Am sunat la Vann’s și am comandat o mașina nouă cu încărcare verticală în schimbul celei cu încărcare frontală. Acum economisim mai multă energie decât la mașina cu încărcare frontală sau la cea veche cu încărcare verticală, așa că sunt fericit. Sally este fericită deoarece poate să folosească toată apa caldă pe care o vrea pentru a avea haine splendid de curate. Și Dumnezeu este fericit deoarece a câștigat în lupta cu firea noastră.

Am reînvățat o lecție cu care m-am confruntat nu numai o dată; atunci când crezi că ai dreptate, nu înseamnă că și ai dreptate. Dependența noastră trebuie să fie în Dumnezeu, nu în dreptatea noastră.

Isus i-a avertizat într-un mod solemn, pentru adepții evangheliei dreptății, în Matei 7:21-23:

Nu orișicine-Mi zice: “Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: “Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: “Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”

Apoi, vino și urmează-Mă!

Este posibil să fii implicat într-o misiune impresionantă, să fii un membru al bisericii lui Dumnezeu, să folosești autoritatea Scripturilor și numele lui Isus Hristos și totuși să-ți lipsească Evanghelia simplă? Da, este posibil. Pericolul autoînșelării este mare. Putem să punem serviciul divin în locul Salvatorului; ne furișăm pe scaunele bisericii în loc să recunoaștem dependența noastră față de El; și urcăm la amvoanele noastre – indiferent de subiect sau problemă – mai degrabă decât să ne confruntăm cu prioritățile noastre. Fiecare dintre noi – tu, eu, Betty, Chris, Allen, Bill, și Joan – avem nevoie să ne examinăm adesea pentru a știi dacă suntem “în credință” – sau dacă L-am înlocuit pe Hristos cu altceva.

Înțelegi ce este Evanghelia simplă? O vrei? Atunci Dumnezeu te cheamă. Ești dispus să asculți?

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Câte aspecte ale religiei false te țin departe de evanghelia schimbării?

2. Deții Evanghelia simplă în viața de zi cu zi?

3. Când Dumnezeu șoptește conștiinței tale “calea” pe care trebuie să o urmezi, o urmezi?

4. Ești tolerant cu ceilalți, ții cont și de părerile lor?

5. Cooperezi cu Dumnezeu ca să găsești soluțiile cele mai bune pentru problemele tale?

6. Îți retragi mâna ta din mâna lui Dumnezeu? De câte ori pe zi?

7. Îți conduci tu religia?

8. Deții Evanghelia simplă sau de abia o practici?

9. Te-ai gândit ce vei face cu rucsacul cu priorități pe care îl cari?

10. Îți este frică cu adevărat să te examinezi și să te pui la încercare?

11. Este posibil să fii implicat într-o misiune impresionantă, să fii un membru al bisericii lui Dumnezeu, să folosești autoritatea Scripturilor și numele lui Isus Hristos și totuși să-ți lipsească Evanghelia simplă?

CAPITOLUL 4

Dumnezeu te cheamă

“Cine are urechi de auzit, să audă!”

Matei 13:9

“Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.”

Ioan 10:27

Isus merită în mod continuu admirația, atenția și afecțiunea noastră. Când a șters păcatul nostru, luând asupra Sa pedeapsa noastră, s-a dovedit a fi un prieten fără egal. Astăzi, El mijlocește pentru noi și acționează ca Avocatul nostru personal, oferindu-ne ceea ce nicio religie simplă sau sistem de credințe nu ar putea să ne ofere. S-a dat pe Sine Însuși pentru a rezolva orice problemă din viața noastră. De aceea, suntem îndemnați de multe ori în Noul Testament: “Cine are urechi de auzit, să audă!”¹

Dumnezeu nu spune că ar trebui să ne așteptăm să-L auzim în mod direct – deși sunt momente când s-ar putea să ne dorim ca Dumnezeu să spargă tăcerea și să ne vorbească în mod direct. Mai exact, pentru aceia care vor cu adevărat să-L audă, Dumnezeu poate fi auzit vorbind în mod constant.² Problema noastră nu este faptul că Dumnezeu nu vorbește în mod direct, ci mai degrabă faptul că noi nu ascultăm. Să vă ilustrez.

1. Matei 11:15. Vezi și: Matei 13:9, 43; Marcu 4:9, 23; 7:16; Luca 8:8; 14:35; Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22; 13:9.

2. Psalmul 19

Apoi, vino și urmează-Mă!

Degetul din urechea noastră

Dennis era neliniștit de o perioadă mare de timp. Mă plimbam cu el într-o pauză dintre întâlnirile ce se țineau odată pe an la Empowered Living Camp Meetings. Era o zi răcoroasă de toamnă și frunzele căzute pe drumul din pădure foșneau plăcut sub picioarele noastre. Dennis nu a zăbovit mult pentru a începe subiectul.

“Jim, cu câțiva ani în urmă am cumpărat CD-ul tău cu seminarii, *De ce să locuiești la țară*, și ne-am hotărât să ne mutăm într-un loc retras ca să-L putem auzi mai bine pe Dumnezeu.”

“Slavă Domnului!” am strigat.

“Da, Jim, dar casa noastră este pusă la vânzare de peste doi ani, și nu am primit nici măcar o ofertă. Nici măcar una! De ce nu răspunde Dumnezeu rugăciunilor mele? De ce Dumnezeu nu mă aude? Tu spuneai că Dumnezeu îți vorbește și că nu face deosebire între oameni.”

Am dat din cap aprobator.

“Ei bine, atunci, de ce cu mine nu vorbește? Eu Îl ascult, dar este liniște totală. Este ca și când m-ar ignora. Nu înțeleg. Nu vrea El să ne mutăm într-un mediu mai liniștit?”

Dennis era frustrat – ca mulți oameni cu care vorbesc. Din moment ce nu am toate răspunsurile, știu că Dumnezeu le are. Așa că în acel moment m-am rugat la Dumnezeu în tăcere: “Ajută-mă, Doamne, să-l ajut pe acest om. Tu ai răspunsurile, nu eu.”

Apoi un gând mi-a venit în minte și l-am împărtășit cu Dennis. “Mulți oameni din zilele noastre caută răspunsuri. Au o ureche îndreptată spre cer cu o mână ținută pâlnie în jurul ei. Ei spun: ‘Vorbește Doamne. Arată-mi ce trebuie să fac. Vreau să aud de la Tine. Te rog, Doamne, vorbește.’ ”

Dennis aproba în timp ce asculta atent: “Da, așa sunt eu.”

Am continuat. “Dar asta este doar o parte a imaginii. În cealaltă ureche, au un deget. Așa că singura posibilitate de a primi un răspuns la urechea îndreptată spre cer este de a scoate degetul din cealaltă ureche ca să poată auzi ce le spune Dumnezeu și la cealaltă ureche.”

Dennis s-a făcut dintr-odată alb ca varul, era șocat. Nu mai putea să vorbească, așa că l-am întrebat cu blândețe: “Este vreun lucru din cauza căruia Dumnezeu te-a acuzat și refuzi să cooperezi cu El?”

A ezitat pe moment și apoi a răspuns: “Da!”

L-am întrebat: “E ceva ce poți să-mi spui și mie?”

“Pornografie. Sunt dependent de pornografie.”

Dumnezeu apelase la inima lui Dennis – dar apelul în legătură cu pornografia nu era ceea ce voia Dennis să audă. Nu înțelegea libertatea pe care Dumnezeu o avea pentru el. Dumnezeu își cunoaște oile și răspunde rugăciunilor noastre în acord cu adevărata noastră nevoie! Adevărata nevoie a lui Dennis era lupta cu dependența lui de pornografie, nu nevoia, percepută de el, a unei noi locații.

Dumnezeu i se adresa așa cum se adresează tuturor oilor sale. În orice situație, noi trebuie să-L ascultăm și să-L urmăm. “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.”³

“Dennis, singura soluție ca rugăciunile să-ți fie ascultate este să asculți apelul pe care îl adresează Dumnezeu inimii tale în prezent. Vrei să fii ajutat ca să faci față dependenței tale?”

A fost de acord și i-am împărtășit principiile lui Dumnezeu pentru a găsi libertatea.⁴ M-am întâlnit întâmplător cu Dennis un an mai târziu la aceleași întâlniri, și mi-a spus:”Jim, am scăpat de pornografie! Slavă Domnului! Și... am vândut și casa! În câteva săptămâni ne mutăm la proprietatea de la țară! Slavă Domnului și îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să mă văd așa cum eram cu adevărat.”

“Sunt foarte încântat să aud asta, Dennis! Acceptând o viață dependentă de Dumnezeu nu înseamnă că ai obținut niște favoruri din partea Lui ci pur și simplu l-ai dezlegat mâinile ca El să-ți poată da mai multe binecuvântări.”

3. Ioan 10:27

4. Pentru mai multe informații despre cum să învingi dependența sexuală, vezi cartea mea *Bărbați puternici* – în mod special capitolul intitulat *Discutând despre tabu-uri*

Apoi, vino și urmează-Mă!

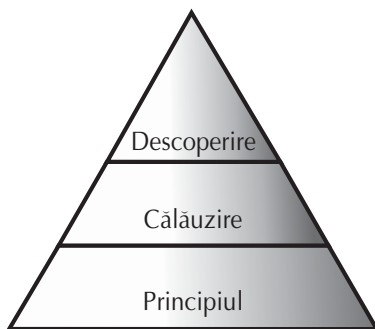
Mulți dintre noi i-am legat mâinile lui Dumnezeu împiedicându-L să ne răspundă la rugăciuni. Cum? Refuzând să-L ascultăm în lucrurile pe care El le-a prezentat în Cuvântul Său. Evrei 12:25 spune: “Luați seama ca nu cumva să *nu* *voiți* să ascultați pe Cel ce vă vorbește!”

Dumnezeu i-a vorbit lui Dennis, dar el nu L-a ascultat și nu L-a urmat. A refuzat ajutorul lui Dumnezeu în probleme pe care le cunoștea. Cum ar putut atunci Dumnezeu să-i vorbească în probleme necunoscute și să-l binecuvânteze în noile încercări? Dacă Dumnezeu îl muta pe Dennis la țară în timp ce el trăia în păcatul cunoscut (prioritățile lui erau la conducere), Dumnezeu ar fi fost mai degrabă tolerant decât salvator.

Îl refuzi pe Dumnezeu? Ești tu “cel” care conduce? Tu ai întâietate în viața ta sau Dumnezeu? Dacă tu ești cel care conduce, atunci îți va fi greu să auzi chemarea lui Dumnezeu, către noi, ca indivizi, pe care eu o clasific ca având trei niveluri diferite.

Trei niveluri

Ca și triunghiul din ilustrația de alături, primul nivel reprezintă fundația, esențială pentru nivelurile doi și trei. Nivelul doi se construiește pe primul nivel și ne pregătește pentru nivelul trei. (Țineți minte, această diagramă este doar în scopul discuției. Nimeni nu poate face o diagramă exactă despre cum sau când Dumnezeu ne va vorbi sau nu.

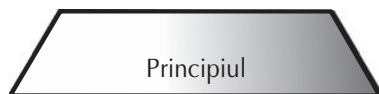
Dumnezeu este Dumnezeu și face ce dorește, când dorește. Oricum, aceste niveluri ne vor ajuta să înțelegem cum putem să ne destupăm urechile astfel ca vocea Sa să nu mai fie blocată în direcția inimilor noastre.)

În ceea ce privește partea noastră în ecuație, primul nivel reprezintă punctul de plecare. Dacă tu, ca și Dennis, ai probleme în auzirea lui Dumnezeu la nivelul trei, verifică dacă urechea ta este descoperită la

primul nivel. Dennis încerca să-L asculte pe Dumnezeu chemându-l la nivelul trei în timp ce acesta nu coopera cu Dumnezeu la primul nivel. Dumnezeu spune în mod clar: “Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul.”⁵

Primul nivel – educându-mi conştiinţa

Dumnezeu ne vorbeşte în mod constant cu ajutorul Scripturilor. Dacă vrei să-L cunoşti pe Dumnezeu şi să devii familiarizat cu vocea Lui,

studiază Cuvântul Lui. Isus a spus în Vechiul Testament – şi a reafirmat în Noul Testament – “dar tocmai ele mărturisesc despre Mine,” Mântuitorul este capabil să ne elibereze de rucsacul cu priorităţi şi să ne scoată din toate labirinturile pustii.⁶ Da, întreaga Biblie vorbeşte despre Hristos. De la prima consemnare a creaţiunii – “Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” – până la ultima făgăduinţă, “Iată, Eu vin curând,” citim despre lucrările Lui şi ascultăm vocea Sa.⁷

Este de o importanţă vitală să recunoaştem că Dumnezeu ne vorbeşte în mod personal, prin Cuvântul Său. În toate promisiunile şi avertizările Sale, S-a referit şi la mine. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, ca eu încrezându-mă în El, să nu pier, ci să am viaţa veşnică. Experienţele relatate în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie şi experienţele *mele*. Rugăciunile consemnate sunt menite să fie ale mele. Învăţăturile oferite îmi sunt destinate personal. “Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru *mine*.”⁸

5. Psalmi 66:18

6. Ioan 5:39

7. Ioan 1:3; Apocalipsa 22:12

8. Galateni 2:20

Apoi, vino și urmează-Mă!

Dumnezeu îi vorbea în mod clar lui Dennis în Proverbe 5:20,5,8: “Și pentru ce, fiule, ai fi îndrăgostit de o străină?... Picioarele ei pogoară la moarte, pașii ei dau în locuința morților; depărtează-te de drumul care duce la ea, și nu te apropia de ușa casei ei.”

Dacă ai acces la Scripturi, nu poți spune niciodată că Dumnezeu nu îți vorbește. Deschide Cuvântul Său. Desfundă-ți urechile. Lasă-L să vorbească inimii și problemelor vieții tale. Predă-te Lui.

Am pus deoparte prima parte a fiecărei dimineți pentru a citi din Biblie, pentru două motive primare: 1. Să înțeleg și să-mi predau viața și caracterul meu voinței descoperite a lui Dumnezeu. 2. Să-mi educ conștiința astfel încât, atunci când Dumnezeu îmi vorbește de-a lungul zilei, să pot să fac distincție între glasul Lui, raționamentul meu și sugestiile dușmanului.

“La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”⁹ Nu orice gând care-mi vine în minte este demn de luat în considerație. Toate gândurile, impresiile, și ideile trebuie filtrate prin principiile lui Dumnezeu. Dacă ele respectă Cuvântul Lui, le putem lua în seamă și putem să mergem înainte sub călăuzirea Duhul Sfânt. Dacă acestea sunt în contradicție cu Sfânta Scriptură, trebuie să le respingem și să n-avem nimic de-a face cu ele.

Am auzit de curând despre cineva care avea probleme cu porunca a patra. Această persoană a fost preocupată să o respecte dar, pentru că nu a putut, s-a hotărât s-o excludă dintre cele zece porunci. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca să păzească porunca a patra, se gândea ea, ar fi trebuit să-și facă cunoscută voia Sa oferindu-mi un semn aparte. Dar, cum semnul nu s-a ivit, ea a fost convinsă că Dumnezeu i-a acordat o scutire în a păzi porunca a patra. Mă rog să nu fiu ca ea. Când voința lui Dumnezeu este clar menționată în Cuvântul Său, ar fi cazul ca noi să ne rugăm pentru harul necesar conformării noastre voinței Lui, nu să cerem ca voința lui Dumnezeu să se conformeze vieților noastre.

La fel cum baza triumphiului este cea mai mare parte a figurii, așa și ascultarea vocii lui Dumnezeu, prin intermediul Cuvântului Său,

9. Isaia 8:20

este baza umblării cu El. Este extrem de important ca noi să devenim profesioniști în primul nivel, înainte să ne concentrăm asupra nivelurilor doi și trei. Dacă cineva plănuiește să învețe algebră sau geometrie, nu ar trebui să ia mai întâi lecții de adunare și scădere (primul nivel), apoi de înmulțire și împărțire (nivelul doi) înainte de a fi buni la algebră și geometrie (nivelul trei)?

Dumnezeu nu ne abordează mereu în această ordine. Sunt momente când El lucrează cu noi la nivelurile doi și trei, cu scopul de a ne îndrepta spre ascultarea și predarea din primul nivel. Dumnezeu vrea să-I predăm toată inima ca El să ne poată descoperi planurile Sale tainice, în legătură cu viața noastră. Aici este vorba despre partea noastră în ecuație - "Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu *toată* inima."¹⁰

Sunt toate alegerile voastre, predate voinței lui Dumnezeu? Ați studiat Scripturile pentru a înțelege principiile lui Dumnezeu, legate de aspectele vieții voastre, la care doriți răspunsuri? Dacă voința Lui este clar prezentată acolo, nu căutați alt răspuns.

Acest proces necesită timp. Ritmul alergării din secolului XXI este proiectat de către diavol în așa fel încât, să nu ai timp în orarul sau în creierul tău, să meditezi la principiile lui Dumnezeu care-ți spun cum să gândești, care răspund la problemele vieții și la tot ce ești tu.

Dumnezeu ne cheamă să "ne oprim și să știm" că El este Dumnezeu.¹¹ El nu își schimbă căile după stilul nostru de viață agitat. Noi trebuie să ne modelăm viețile după voința și calea Sa pe care ni le-a descoperit. Noi toți trebuie să ne întoarcem de la o viață de activitate continuă. "Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără griji și în adăposturi liniștite."¹² "Să căutați să trăiți liniștiți..."¹³

Nu, nu trebuie să trăim la vreo mănăstire sau să devenim pustnici. Avem nevoie să găsim o viață echilibrată, care are ca primă prioritate

10 Ieremia 29:13 (sublinierea autorului)

11. Psalmi 46:10

12. Isaia 32:18

13. 1 Tesaloniceni 4:11

Apoi, vino și urmează-Mă!

timpul petrecut cu Dumnezeu pe o bază consistentă. (Vom discuta despre cum să facem acest lucru în cel mai mic detaliu în capitolul șapte.) De ce? Pentru că în liniștea sufletului vocea lui Dumnezeu se face mai distinctă.

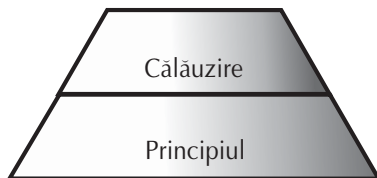
Nivelul 2 – învățând să ascuți

Dumnezeu este prezent mereu pentru noi!¹⁴ El este disponibil ca și aerul pe care îl respirăm. Avem toate privilegiile de a cunoaște un Dumnezeu omniscient, omniprezent, și omni-potent. El își spune El Shaddai – Cel Atotputernic!¹⁵

Este Cel Atotputernic, pentru noi toți! Este omniscient – ceea ce înseamnă că El deține toate răspunsurile, pentru că vede totul înainte să se întâmple. Ne cunoaște toate căile și înțelege direcția noastră dinainte. Știe chiar și cuvântul ce urmează să ne ajungă pe limbă.¹⁶ Este infinit în cunoaștere! Vede tot! Acesta este Dumnezeul nostru! Vreau să mă unesc cu El!

El este de asemenea omniprezent. Este cu tine chiar dacă te afli în burta peștelui împreună cu Iona. Este cu tine în cuptorul aprins la fel cum a fost cu Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Când ești exilat pe o insulă pustie ca Ioan, El este acolo. “Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?”¹⁷ Ce Dumnezeu minunat!

El este omnipotent. El are o putere infinită. Creează lumi cu ajutorul cuvântului. Desparte Marea Roșie cu un simplu gând. Are putere nelimitată asupra oricărui lucru – Își limitează puterea asupra voinței noastre pentru că El prețuiește dreptul și capacitatea pe care le-a insuflat în fiecare dintre noi pentru a-I spune “da” sau “nu”. Lăudat să fie Domnul!

14. Evrei 13:5, 6; Matei 28:20

15. Exodul 6:2, 3

16. Psalmi 139:3, 4

17. Psalmi 139:7

Informații cu caracter confidențial

Dumnezeu ne oferă mie și ție beneficiile informației Sale confidențiale dacă alegem să-L ascultăm. Asta nu înseamnă că ne împărtășește totul. El oferă îndrumare gratuită tuturor acelor care aleg să asculte și să urmeze îndemnurile și sfaturile Lui. Adesea El șoptește conștiinței, apelează discret la inimile noastre sau sugerează ceva minții. Sub orice formă, Dumnezeu ne cheamă. Îi vom răspunde? Vrem informația confidențială? Cât de des respingem chemarea lui Dumnezeu adresată inimilor noastre. Eu am respins-o. Tu ai respins-o. Cu toții am respins-o. Dar Dumnezeu trăiește pentru a-mi servi mie și ție în fiecare zi a vieții noastre.

Ai stat vreodată singur și dintr-o dată ai simțit o chemare a inimii de a face ceva frumos pentru soția/soțul tău? Acesta este Dumnezeu! Îți vorbește prin Duhul Său Sfânt. Știe cum să păstreze dragostea și încearcă să ne atragă atenția.

Te-ai gândit vreodată la cineva pe care nu l-ai mai văzut de mult și ai simțit îndemnul să-l suni? Eu m-am gândit și când am sunat mi-a spus: “Cum de ai știut că sufeream?” Acesta este Dumnezeu!

Nu există coincidență. El vrea să ne folosească ca instrumente ale Sale, pentru a sluji. Ai fost vreodată într-o situație dificilă și nu aveai niciun indiciu despre ce să zici sau cum să rezolvi, și apoi răspunsul a venit? Acesta este Dumnezeu.

“El Însuși îngrijește de voi!”¹⁸ Mereu, în orice situație, în orice detaliu mic sau mare.

Îndrumare pentru viața de zi cu zi

Era o după-amiază caldă de iulie – o zi perfectă pentru a-mi spăla mașina. Am curățat-o foarte bine atât pe dinăuntru cât și pe dinafară – coborând geamurile după ce am terminat interiorul. Când am terminat treaba, am băgat-o în garaj. În timp ce ieșeam din mașină un gând mi-a trecut prin minte: “Închide toate geamurile.”

18. 1 Petru 5:7

Apoi, vino și urmează-Mă!

M-am gândit în sinea mea: “Nu e necesar. Vremea e perfectă. Ar fi bine să las ca aerul proaspăt să aerisească interiorul mașinii.”

Am început să lucrez altceva, dar gândul a revenit în mintea mea din nou: “Jim, ridică geamurile.” Am cugetat la această idee un moment și apoi am înlăturat-o. Pur și simplu nu părea importantă pentru mine.

Câteva ore mai târziu, aveam nevoie de Sally. Nu era înăuntru, așa că am ieșit și am chemat-o. Mi-a răspuns imediat: “Jim, sunt sus în garaj.”

După ce am intrat în garaj, aproape că m-am sufocat. Peste tot era praf. “Sally, ce faci?”

“Fac puțin curat în pod! Era cam murdar și m-am decis să mătur puțin. Vino sus să vezi!”

Nu mă îndoiam că lucrurile păreau bune acolo sus, dar, cu siguranță, mai jos nu erau. Un strat gros de praf și de moloz acoperea mașina mea proaspăt spălată – și bineînțeles că a fost cernut cu ușurință prin geamurile deschise făcând mizerie în interior.

Eram gata să spun câteva cuvinte “foarte alese” dar gura mi-a rămas deschisă când Dumnezeu a vorbit inimii mele: *“Jim, Sally este nevinovată. Mașina nu ți se va curăța dacă vei bombăni. În plus, vei avea două murdării de curățat – cea din mașină și cea din căsnicia voastră. Și adu-ți aminte, că te-am îndemnat să închizi geamurile!”*¹⁹ Știam că asta va urma și am încercat să te scutesc să muncești de două ori, dar ai ignorat avertismentul Meu!”

Strângeam din dinți cu ciudă! “Of, Doamne, oare voi învăța vreodată să Te recunosc pe deplin în aceste momente?”

Vreți călăuzirea lui Dumnezeu? Eu o vreau! El promite: “Te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta.”²⁰ Trebuie să începem să învățăm din experiență cum să distingem sfaturile pe care ni le dă Dumnezeu pentru rezolvarea nevoilor noastre zilnice. Eșuând să facem asta, consecințele pot fi dezastruoase.

19. Isaia 30:21

20. Psalmi 32:8

Dezastrul pe care Dumnezeu vrea să-l prevină

Am fost invitat acasă la un prieten pentru a-l ajuta să facă ordine în curte. Jerry, Burt, și cu mine am ajuns primii și eram ocupați să tundem iarba, să greblăm, să tundem ramurile uscate ale copacilor, stivindu-le pentru a fi arse la iarnă. Era o zi caldă de august și transpirația curgea pe fețele noastre și ne uda cămășile.

Mark a ajuns mai târziu decât noi. După ce și-a parcat camioneta lângă ale noastre, ciobănescul sau german, Blitz, a văzut animația din grădină și a devenit agitat. Mark s-a gândit că prietenosul său câine s-ar putea să ne încurce – sau mai rău, totuși să nimerească în neprietenosule fierăstraie cu lanț sau topoare. Așa că, împotriva protestelor lui Blitz, l-a lăsat în cabina camionetei.

După ce a închis portiera și și-a luat ferăstrăul cu lanț din spate, un gând i-a spus să lase geamurile jos.

“Nu,” s-a gândit el. “Nu pot să stau mult oricum. Blitz va fi bine.”

În timp ce se îndrepta spre noi, acel gând nu-i dădea pace. “Deschide puțin geamul pentru aerisire.”

Dar, din nou a respins acel gând. Chiar credea că va sta puțin.

După două ore, în timp ce se îndrepta spre camionetă, a observat că Blitz nu se uita după el, ca de obicei. Un sentiment de groază l-a cuprins și s-a grăbit să deschidă ușa. Blitz era întins pe podea – inconștient și abia respirând.

Mark a strigat la noi, iar noi am venit alergând spre el. Am sunat medicul veterinar în timp ce el încerca să-și trezească câinele. Veterinarul i-a dat niște instrucțiuni de prim-ajutor, pentru sufocarea din cauza căldurii, și Mark a făcut tot ce a putut până am ajuns cu câinele la cabinetul veterinar.

Medicul veterinar a făcut tot ce a putut pentru a-l trezi pe săracul Blitz, dar fără niciun rezultat. Mark și familia sa au pierdut un câine frumos și iubit, în acea zi, pentru că el nu a ascultat apelul făcut de Dumnezeu conștiinței sale.

Mă minunez de multe ori de grija lui Dumnezeu pentru noi. Se implică chiar și în cele mai mici detalii ale vieții noastre și vrea să ne

Apoi, vino și urmează-Mă!

ferescă de multe greșeli stupide – numai dacă vom învăța să-I auzim chemarea și dacă-l vom lăsa să stea pe tronul gândurilor, sentimentelor și acțiunilor noastre.

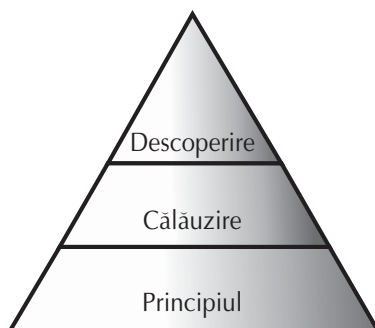
Nivelul trei – un proces al descoperirii

Dumnezeu are metode de a ne călăuzi viitorul pe care nu-l putem prezice. Exodul 14:14 spune: “Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți”. Dumnezeu vrea să lupte pentru noi și ne răspunde rugăciunilor, dar noi de cele mai multe ori nu dăm nicio atenție providenței Sale și nu o prețuim cu adevărat.

Pentru mine, faptul că-i cer Lui Dumnezeu să-mi arate voia Sa în legătură cu viitorul meu, reprezintă un proces de descoperire – o dovadă că am “încredere în Domnul” lăsându-l să-mi conducă viitorul cu mâna Sa divină.

Cu peste douăzeci și cinci de ani în urmă, Sally și cu mine împreună cu cei doi băieți ai noștri, am vândut afacerea noastră prosperă și multe din lucrurile noastre și ne-am mutat, dintr-o suburbie din Wisconsin, în sălbăticia din Montana. Am vrut să trăim o umblare adevărată cu Dumnezeu, care ne-a schimbat mult din interior spre exterior. Ca urmare a mutării noastre, mai aveam un buget de 18.000 de dolari pentru următorii trei ani, ca astfel să-mi pot concentra timpul și energiile pentru Dumnezeu, căsnicie și pentru băieți.²¹

În cele din urmă am ajuns la punctul unde micile economii se cam terminau. Trebuia să-mi întrețin familia, dar ce poate face un om, într-o vale izolată între munți, pentru a câștiga bani?

21. Pentru a afla mai multe despre noi vedeți cărțile *Scăpare la Dumnezeu* și *Veniți deoparte*.

Într-o zi, în timp ce eram împreună cu Sally la cumpărături, la magazinul local, am dat peste Paul, un agent imobiliar care ne arătase câteva proprietăți de la țară cu trei ani în urmă.

“Bună, Jim și Sally! M-am gândit la voi din când în când și m-am întrebat ce s-a mai întâmplat cu voi. Ați găsit ceva să cumpărați în această zonă?”

“Am găsit, Paul. Un proprietar, la nord de Polebridge, s-a oferit să ne vândă mica sa cabană din bârne și acolo locuim acum.”

“Ei bine, și ce mai faceți?”

Am împărtășit pe scurt evenimentele din cei trei ani de când ne văzusem ultima dată cu el, umblarea cu Dumnezeu pe care am descoperit-o și cum a fost revitalizată căsnicia și legătura din familia noastră.

Paul m-a ascultat cu atenție. Când am terminat, a stat un moment și apoi m-a privit în ochi. “Jim, aș vrea să lucrezi pentru mine în afaceri imobiliare în valea ta îndepărtată.”

Mintea mea a analizat situația imediat și a venit cu o decizie.

“Nu, Paul. Nu este nimic de vânzare acolo. Atât United States Forestry Service cât și Glacier National Park dețin 98% din teren. Cred că ar fi o pierdere de timp și pentru mine și pentru tine.”

“Nu fi așa sigur Jim. Este mai mult acolo decât văd ochii. Vrei să te gândești la asta?”

Câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare din partea lui rugându-mă să mă duc la biroul său. Nu avea niciun sens pentru mine, dar am lăsat problema în mâna Domnului. Am fost îndemnat în mod neobișnuit, ca cel puțin, să mă opresc la biroul lui și să-i mulțumesc pentru amabilitate, dar răspunsul meu era “nu”. Nu voiam să fiu legat iar de întâlniri, taxe și impozite care mi-ar storce timpul și resursele în schimbul unui venit modest.

Când am intrat în biroul său, a sărit în picioare și mi-a strâns mâna. “Ia un loc, Jim, și îți mulțumesc că ai venit. Cu cât mă gândesc mai mult la tine, cu atât mai mult cred că trebuie să încerci slujba asta. Sunt mai multe șanse pentru imobiliare acolo decât îți închipui tu, și eu cred că ești omul potrivit pentru această slujbă.”

Apoi, vino și urmează-Mă!

“Nu, Paul. Apreciez încrederea pe care o ai în mine, dar chiar nu sunt interesat.”

Am crezut că o s-o lase așa, dar nu a lăsat-o. A insistat mai departe: “Jim, cred că nu înțelegi ce refuzi.” A continuat pentru a sublinia potențialul pe care l-a văzut în acea zonă, de piață, îndepărtată. Eram gata să ies din biroul său când am simțit că Dumnezeu încerca să-mi spună ceva. “Jim, ascultă oferta acestui om.”

Dintr-o dată mi-am dat seama că Dumnezeu ar putea încerca să răspundă la rugăciunile mele și eu opuneam rezistență, nu-L ascultam, și eu eram cel care conducea. Așa că am rămas pe loc.

“Jim, cât ți-ar lua să reflectezi asupra ofertei de a conduce afacerile imobiliare din cabana ta din bârne în valea North Fork?”

Am tras aer adânc în piept și apoi am pus cinci condiții pe care știam că niciun om de afaceri, întreg la minte, nu le-ar accepta.

“Ei bine, Paul, în primul rând, va trebui să-mi acoperi toate cheltuielile incluzând publicitatea și taxele lunare.”

“Nicio problemă, Jim. Altceva?”

“Nu vor fi așteptări sau norme de muncă de niciun fel. Nu trebuie să fiu solicitat să particip la vreo întâlnire – și pot să muncesc când vreau și să renunț când vreau, cât timp vreau.”

“Putem să facem asta. Mai dorești altceva?”

“Păi... ne vei da un telefon radio și vei plăti factura.” (Nu era niciun serviciu de telefonie disponibil în casa noastră din sălbăticie.)

Mă așteptam ca Paul să încheie discuția politicos, dar în loc de asta a spus: “Altceva?”

Nu mai mă puteam gândi la alte dorințe, așa că am răspuns: “Asta-i tot.”

A zâmbit, a deschis biroul său și a luat niște hârtii pe care trebuia să le studiez, mi le-a înmănat și mi-a zis: “Ei bine, hai să începem!”

Acea conversație a marcat începutul unei relații reciproc avantajoase, care a durat ani de zile. Am devenit primul în topul încasărilor din companie – în scurt timp, situația mea financiară s-a îmbunătățit considerabil premiându-mi să intru într-o misiune de

slujire continuă pentru Dumnezeu. Când băieții mei au crescut, li s-au oferit aceleași condiții și au făcut treabă bună.

Viața mea a intrat într-un permanent proces de descoperire – treptat am descoperit cum lucrează Dumnezeu și am învățat să descifrez voința Sa Divină, când m-am aflat în fața ușilor deschise sau închise. Mi-am dat seama în acest proces al descoperirii că Dumnezeu este mai aproape de o inimă umilă și deschisă.

Ziua în care Dumnezeu a devenit real

Un prieten de-al meu pe care îl voi numi Jon avea o afacere înfloritoare cu imobiliare pe coasta de Est. Credea că există Dumnezeu, dar nu era real pentru el. Când m-a auzit despre strânsele mele legături cu Dumnezeu, a fost cam sceptic.

Dar atitudinea lui s-a schimbat acum câțiva ani când Jon a trecut printr-o criză financiară căreia nu i-a mai putut face față, a fost peste limitele sale de control sau de rezolvare. Unul dintre ansamblurile de proprietăți era de vânzare și un cumpărător semnase un contract pentru a-l cumpăra. Cu cinci zile înainte de data hotărâtă, cumpărătorul a renunțat la contract și a refuzat să depună acontul de 150.000 de dolari, chiar dacă a recunoscut că-i datorează.

Această schimbare bruscă l-a pus pe Jon într-o situație și mai delicată. Avea deja datorii mari și făcuse planuri de afaceri bazate pe această vânzare. De fapt, această situație a adus afacerea lui, prosperă odinioară, în pragul falimentului.

Jon nu mai eșuase niciodată. Pentru prima dată în viață era față-n față cu o situație pe care nu putea să o rezolve. Am văzut adesea cum Dumnezeu îngăduie să ni se întâmple astfel de lucruri ca astfel să pierdem dominația superiorității din viața noastră. Așa s-a întâmplat cu Jon.

L-a căutat pe Dumnezeu cum n-o mai făcuse niciodată înainte. A negociat cu Dumnezeu: “Ia-mi brațele și picioarele într-un accident. Dă-mi o operație pe inimă. Dar nu mă lăsa să eșuez astfel. Nu pot să fac față.”

Apoi, vino și urmează-Mă!

În timpul nopții, toți pereții inimii sale s-au prăbușit. Pentru prima dată în viață, a renunțat la toate scenariile lui și L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute. A ajuns la un punct în care a înțeles că toate sunt deșertăciune și i-a spus lui Isus că Îl va iubi necondiționat, indiferent dacă afacerea lui va supraviețui sau nu. Și așa avea de gând să facă, după cum mi-a spus mai târziu.

O luptă crâncenă se dădea în sufletul lui, era istovit, dar nu putea să doarmă. L-a rugat pe Dumnezeu să mă îndemne să-l sun. Simțea că experiența mea, ca om de afaceri care respectă în același timp principiile lui Dumnezeu, putea să-l ajute în acea criză – atât cu afacerea cât și cu inima. Nu prea credea că rugăciunea va avea efect – vorbisem rar și el încă nu credea că Dumnezeu joacă un rol important în viața lui.

În acea dimineață, m-am trezit devreme, ca de obicei și, am ieșit afară pentru mișcarea de dimineață. Vorbeam cu Dumnezeu în timp ce alergam pe drumul forestier iar un gând mi-a venit în minte: “Sună-l pe Jon.”

“Hmm,” mi-am spus. “Nu m-am gândit la Jon și nu am mai vorbit cu el de foarte mult timp.” Gândurile mele s-au îndreptat spre alte probleme pe care voiam să le pun în rugăciune.

Când am ajuns acasă și am intrat în duș, cu apă caldă și spumă, gândul veni din nou: “Sună-l.”

“Doamne, Tu ești?” m-am întrebat urmându-mi alte gânduri.

La 5:30, stăteam în genunchi sprijinit pe scaun, cerându-I lui Dumnezeu binecuvântare și îndrumare în studiul din Cuvântul Său când acel gând veni din nou: “Sună-l pe Jon.”

“Doamne, nu știu dacă Tu te afli sau nu în spatele acestui gând și îmi cer scuze pentru întreruperea timpului dedicat Ție în această dimineață, dar trebuie să-l sun pe Jon să văd ce se întâmplă.”

Am format numărul său și soția sa a răspuns. “Bună, Cindy! Îmi cer scuze că sun așa devreme. De obicei nu folosesc telefonul înainte de ora 9. Pot să vorbesc cu Jon?”

“Jim? Ești Jim Hohnberger?... Oh, slavă Domnului! Jon s-a rugat toată noaptea ca să-l suni. Ți-l dau acum.”

Jon mi-a spus mai târziu cum i-au dat lacrimile când și-a dat seama că Dumnezeu era un Dumnezeu personal, și că lucra în mod activ în viața lui.

Am început conversația: “Deci, de ce te-am sunat, Jon?”

Jon a început să explice situația și lupta pe care o avusese cu Dumnezeu în acea noapte. Conversația noastră a ajutat la legarea angajamentului său către Dumnezeu de nivele unu și doi. În timp ce Jon coopera cu Dumnezeu la nivele unu și doi, Dumnezeu i-a deschis o cale pentru a face față dilemei sale viitoare.

Dumnezeu vrea să facă la fel și pentru tine. Ceea ce poți face tu este să dezlegi mâinile lui Dumnezeu să asculte cu ambele urechi și să trăiești după îndrumarea Sa.

Dumnezeu ne spune: “Rugați-vă neîncetat.”²² Asta nu înseamnă că nu trebuie să mai facem nimic decât să ne rugăm. Mai degrabă, înseamnă că nu putem să facem nimic fără rugăciune – fără să păstrăm contactul cu Dumnezeu!

Cum ar fi viața ta astăzi dacă te-ai ruga continuu? Te-ai gândi de două ori înainte de a acționa într-un mod aspru. Te-ai retrage de la o discuție necorespunzătoare sau de la un web site indecent. Vrei să-L lași pe Dumnezeu să-ți păzească ochii, urechile și dorințele? Ai vrea să fii condus de Dumnezeu mai degrabă decât controlat de oameni? El ar deveni primul în viața ta, nu tu!

Dumnezeu ne cheamă pe fiecare. De ce? De ce ne cheamă Dumnezeu? Deoarece El vrea să umble cu noi așa cum a făcut cu Enoh.

22. 1 Tesaloniceni 5:17

Apoi, vino și urmează-Mă!

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Te afli în postura lui Dennis cu o ureche îndreptată spre cer cu mâna ținută pâlnie în jurul ei, spunând: “Vorbește, Doamne!” în timp ce cealaltă ureche e acoperită cu un deget?

2. Este vreun lucru datorită căruia Dumnezeu te-a condamnat despre care refuzi să vorbești cu El?

3. Ți este frică să te vezi așa cum ești de fapt?

4. Ți spune Dumnezeu să “te oprești și să știi” principiile Sale pentru a te adapta voinței Lui revelatoare?

5. Când Dumnezeu te cheamă (și o face des), Îl asculți și Îl urmezi? Vrei beneficiile informației Sale? Sau ignori chemarea lui Dumnezeu către inima ta și către conștiința ta?

6. Vrei să intri într-o viață a descoperirii așa încât Dumnezeu să-și poată descoperii voința Sa pentru viitorul tău?

7. Ești gata să dezlegi mâinile lui Dumnezeu ascultând cu ambele urechi și trăind după îndrumarea Sa?

8. Ești gata să devii mai degrabă condus de Dumnezeu decât controlat de oameni?

CAPITOLUL 5

Dino și urmează-Mă!

*“Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide
ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”*

Apocalipsa 3:20

Mă jucam Lego împreună cu Landon, în sufragerie și ne distram de minune! Landon are patru ani, este cel mai mare nepot și primul fiu născut al fiului meu, Andrew și al soției lui, Sarah. Am patru nepoți și o nepoată și mă simt foarte bine cu ei – și ei cu mine! (Îmi spun Opa – așa se spune în limba germană la bunic.)

Când eu și Sally am ajuns acasă la ei în acea dimineață, Landon mă aștepta la ușă. M-a îmbrățișat cu putere și a luat o cutie pe care era nerăbdător să mi-o arate.

“Ce ai acolo, Landon?” am întrebat.

Ținând-o sus ca să văd, a spus tare: “Este o mașină de pompieri din Lego, Opa! O construiești pentru mine?”

“Să o construiesc pentru tine! De ce să nu o construim împreună?”

“Nu știi cum!”

“Ei bine, o să-ți arăt. O vom construi împreună. Va fi mai distractiv!”

M-am așezat cu Landon jos pe podea și ne-am apucat să construim mașina de pompieri. Eram absorbiți, i-am arătat cum să urmeze instrucțiunile și l-am încurajat să continue. Le-a studiat cu atenție și apoi a început să caute printre diferitele forme, mărimi și culori, de piese Lego pentru a găsi componenta potrivită pentru următorul nivel al construcției. Era așa de încântat să vadă că mașina de pompieri prinde

Apoi, vino și urmează-Mă!

formă sub mâinile sale! În timp ce căutam combinația potrivită de roți, vocea lui Sally din bucătărie ne-a întrerupt concentrarea.

“Landon, am nevoie de tine să mă ajuți la spălatul vaselor!” Vocea lui Sally era dulce, dar fermă. Sally și Sarah găteau în bucătărie și era datoria lui Landon să ajute la spălarea vaselor când era nevoie.

Imediat, umerii lui Landon s-au prăbușit. A ridicat mașina de pompieri parțial terminată și a studiat-o puțin, înainte să răspundă: “Nu pot. Mă joc cu Opa!”

“Landon, este rândul tău să ajuți la spălatul vaselor. Nu va dura mult și apoi poți să te joci cu Opa din nou.”

Landon se uită la mine cu o privire rugătoare. Spera că mă voi opune cereri bunicii sale.

Landon încercă din nou. “Dar nu vreau.”

Sarah intră în scenă. “Landon trebuie să-ți ascuți bunica.”

O privire de dezgust total apărui pe fața lui, lăsă din mână mașina de pompieri și se ridică. “Mami, viața va fi mereu așa? Va trebui să ascult mereu de oamenii mari?”

“Landon, trebuie să alegi să faci ce este corect.”

“Dar, mami, nu-mi place asta! Mă distrăm cu Opa. De ce trebuie să spăl vasele acum? Nu pot să le spăl când Opa nu mai este aici?”

Luându-l pe Landon de mână, Sarah l-a condus în cealaltă cameră. Sally și cu mine puteam să auzim cuvintele înăbușite ale Sarahei discutând cu Landon, pe acesta ripostând puțin, apoi pe Sarah rugându-se cu el.

Câteva minute mai târziu, Landon a venit sărind din camera din spate cu ochii strălucind din nou. “Bine, bunico, ce vrei să fac?” După zece minute de muncă voluntară, era înapoi construind mașina de pompieri cu Opa.

Ușa cea veche și prăfuită

În timp ce îl priveam pe Landon, în acea zi, m-am gândit că el nu este diferit de mine sau de tine. Dumnezeu ne cheamă de mai multe

ori pe zi. “Iată Eu stau la ușa și bat.” El vrea să intre. Vrea să ne încurajeze, să ne ajute, să ne ghideze, să ne întărească, să ne salveze.

Dar noi suntem ca Landon. “Sunt ocupat!” “Mă joc!” “Mă distrez!” “Nu vreau!” Sau câteodată suntem ca cetățenii din pilda lui Isus care au trimis un mesaj nobilului, spunând: “Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi.”¹ Avem un resentiment față de autoritate și se pare că ne naștem cu el.

Sunt multe lucruri care sunt peste puterea noastră de alegere -familia, timpul și circumstanțele nașterii noastre, condiția lumii din jurul nostru, sau comportamentul celorlați oameni. Analizând experiențele pe care le avem în această lume decăzută, putem să ne simțim destul de lipsiți de putere. Dar există o alegere pe care nimeni nu ne-o poate lua – indiferent de naștere, naționalitate, condiție socială, sau statut educațional. Noi alegem ori să fim controlați de oameni ori să fim guvernați de Dumnezeu – și Dumnezeu niciodată nu încalcă această alegere. Putem să-I deschidem ușa sau să alegem să-L lăsăm afară.

Dumnezeu așteaptă de la biserica Sa, de la mine și de la tine, să-I deschidă ușa veche și prăfuită și să-L lase cu adevărat să intre! Da, mulți dintre noi au acceptat ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Aceasta este deschiderea inițială a ușii. Dar Dumnezeu vine la noi în fiecare zi și vrea să lucreze în noi și prin noi. Acestea sunt uși suplimentare. Vom “auzi vocea Sa și vom deschide [aceste] uși”?

Domnul așteaptă să intre în inima ta
De ce nu-i dai voie să intre?
Nimic din această lume nu te poate despărți de El
Cum Îi vei răspunde?

Zi după zi
A tot așteptat
Și mai așteaptă încă

1. Luca 19:14

Apoi, vino și urmează-Mă!

Să vadă dacă ești dornic
Să deschizi ușa.

O, cât de mult ar dori să intre!²

Dreptul de veto

Tammy, o tânără prietenă de-a mea, mi-a povestit despre o conversație pe care a avut-o cu consilierul de la colegiul creștin. El a întrebat-o: “Dacă ai fi Dumnezeu și te-ai uita la tine, pe o scară de la unu la zece cum ți-ai evalua dedicarea și angajamentul, neîmpărțit, pentru El?”

A făcut o pauză ca să analizeze întrebarea în mintea ei și apoi a răspuns: “Probabil un 8.” Se gândea că evaluarea ei era destul de bună – la urma urmei, era 80%! Este cu mult mai mult decât pot spune alți tineri.

A fost prinsă fără gardă când consilierul a continuat mai departe: “Ce ai face să ajungi la a zecea treaptă?”

Acea întrebare a deschis o discuție aprinsă despre speranțele și visele lui Tammy pentru viitor. Este foarte talentată în domeniul media și aspiră să intre în industria filmului. I-a mărturisit consilierului că i-ar fi teamă să-L lase pe Dumnezeu să-i conducă viața în totalitate, pentru că El nu ar fi de acord cu anumite lucruri care aveau o mare însemnătate pentru ea și aceasta ar fi închis-o într-o viață plictisitoare și lipsită de strălucire.

“Așadar vrei să păstrezi dreptul de veto, nu-i așa?” reflectă consilierul ei.

“Da, cred că vreau. Nu mă supăr dacă Dumnezeu îmi controlează viața atât timp cât pot decide asupra lucrurilor pe care vreau să le fac,” mărturisi ea.

Tammy, la vârsta de douăzeci de ani, se lupta cu aceeași problemă ca și Landon la vârsta de patru ani – un resentiment față de autoritate. Jerry, la vârsta de 45 de ani, se confruntă cu aceeași problemă.

2. “The Savior is Waiting”, de Ralph Carmichael, 1958.

Aversiune față de autoritate

Cu ceva timp în urmă, mă aflam într-un restaurant, împreună cu Jerry, un prieten din liceu, din vremea când locuiam în Appleton, Wisconsin. Era un prieten cu care mă duceam la acele petreceri sălbatice. Cândva, în timpul recreațiilor, ne strecuram în spatele școlii să fumăm o țigară. Chiar credeam că obținem ceva – experimentând “libertatea” noastră!

În timp ce discutam la masă, Jerry a remarcat puțin rezervat: “Jim, tu chiar te-ai schimbat! Ai devenit prea religios.”

“Da?” am răspuns. Jerry nu părea așa de încântat de schimbarea mea.

“Știi de ce nu-mi place religia ta?”

“Nu, nu știu. Spune-mi, te rog.”

A mușcat din nou din hamburger-ul său și în timpul ăsta m-a studiat foarte serios. După ce a înghițit a zis: “Pentru că nu te mai lasă să faci nimic. Nu poți să mai bei alcool, să fumezi, să înjuri, să petreci, sau să te uiți la filme ca *Rambo* sau *Predator*. Nu mai poți nici să vânezi sau să ascuți glume proaste. Vorbesc despre faptul că ești sub papuc! Eu nu aș rezista. Religia mea mă lasă să fac tot ce vreau. Dacă vreau să mă duc la biserică, mă duc. Dacă nu vreau, nu mă duc. Trăiesc o viață morală și asta e suficient pentru mine.”

“Serios?”

“Da, serios! Nu-mi place să mi se spună ce pot sau nu pot să fac.” (După părerea mea, Jerry avea o doză mare din acea problemă cu care nepotul meu și Tammy se luptau.)

M-am aplecat spre el. “Jerry, îmi permiți să iau o țigară?”

“Poftim?” expresia lui Jerry s-a schimbat din dispreț în nedumerire.

“Da, dă-mi o țigară.”

Și-a scos pachetul de Marlboro din buzunarul de la cămașă și mi l-a înmânat. Am pus țigara în gură. “Bricheta, te rog!”

Acum era de-a dreptul uluit. Mi-a dat bricheta fără să scoată un cuvânt și am aprins țigara, am tras un fum, l-am suflat în fața lui și apoi am stins țigara în scrumieră.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Privindu-l în ochi, am spus: “Vezi, Jerry, pot alege să fumez sau nu. Oricum, tu nu poți alege să *nu* fumezi. Te ține legat. Eu sunt liber – tu te afli în robie.”

Jerry mă privi încruntat și mai mușcă odată din hamburger. Se lupta cu aversiunea față de autoritate – exact cum Landon și Tammy se luptau, exact cum Adam și Eva se luptau în grădină, și exact cum s-a luptat Lucifer în cer. Singura diferență, dintre mine și Jerry, era faptul că el a ales să-și păstreze dreptul de veto mai presus de vocea lui Dumnezeu asupra conștiinței sale.

Din acea zi de la restaurant, Jerry și eu am înaintat în vârstă sub autoritatea pe care am ales-o fiecare. La 61 de ani, încă alerg 5-6 kilometri pe zi, urc pe munți cu fiul meu, și mă simt în vârful lumii. Vara trecută, împreună cu Andrew, am făcut o excursie de 32 de kilometri spre piscul Mt. Jackson (3,063 metri) în Parcul Național Glacier – doar într-o zi.

Jerry, pe de altă parte, nu poate să meargă până la mașină fără să aibă probleme cu respirația. “Libertatea” sa îl omoară. Libertatea mea mă ajută să funcționez bine. Cine credeți că are un program de administrare mai bun? Care este calea mai bună de a trăi?

Vedeți, sunt beneficii atunci când ai un Companion care este o Autoritate în toate aspectele vieții noastre – nu doar la capitolul sănătate, ci, și în toate lucrurile ce ne privesc – un Antrenor care merge înaintea noastră și cunoaște bine calea. Avem libertatea să cedăm dreptul nostru de veto lui Dumnezeu și să-I ascultăm chemarea.

Jerry a ales să ignore vocea lui Dumnezeu, din conștiința sa, ținând ușa închisă – și acum plătește prețul, un preț foarte mare pentru o viață depravată. Îl înțeleg, pentru că am plătit și eu acel preț ani de-a rândul, înainte să-I deschid ușa lui Dumnezeu. Rezultatul a fost:

- o căsnicie rece
- sănătate șubredă
- copii neascultători
- prietenii superficiale

- o conștiință vinovată
- un succes exterior în detrimentul unui caracter mizer
- automulțumire în locul direcției și scopului
- având informația în locul unei prietenii intime cu Dumnezeu

Outlaw Inn*

Roy era sătul de costurile mari ale unui trai josnic, ținuse închisă acea ușă veche și prăfuită, își exercitase dreptul de veto și își păstrase resentimente față de autoritatea lui Dumnezeu pentru prea multă vreme. Viața lui devenise dezgustător de mizerabilă. Acum stătea într-o cameră mică în Outlaw Inn – un nume care i se potrivea foarte bine! Soția lui depusese actele de divorț, copiii lui nu vorbeau cu el, cu sănătatea era la pământ, resursele materiale erau epuizate, și conștiința îi era torturată de vină și disperare. Viața lui devenise o carapace goală.

Este incredibil cât de mulți dintre noi opunem rezistență lui Dumnezeu. Fugim de El, ne încurcăm, ne împleticim și cu toate că este foarte aproape de noi nu-I cerem ajutorul. Încercăm orice lucru care ne trece prin cap pentru a ne face viața să decurgă așa cum vrem noi, împotrivindu-ne Aceluia care ne-a dat-o și a proiectat și buna ei funcționare. Dar Dumnezeu nu se dă bătut! Își așteaptă momentul și ocazia, continuând să bată la toate ușile noastre. Nu există vreun pericol că El va renunța la noi – dar există un pericol mai mare în amânarea noastră de a-I deschide ușa. Ignorăm atât de des chemarea Sa, adresată inimilor noastre încât este tot mai dificil să o discernem. Dacă viața noastră se sfârșește, și încă am întârziat cu renunțarea la dreptul nostru de veto, ne-am decis soarta și El ne respectă alegerea.

Roy – ajuns aproape la vârsta de 60 de ani – în cele din urmă a decis să renunțe la dreptul de veto, a deschis ușa, a încetat să opună rezistență lui Dumnezeu și a primit autoritatea Lui în viața sa. Când a făcut aceste lucruri, Dumnezeu a putut să-l învețe pe Roy, în orice

* *Hotelul fără de lege*

problemă, cum să-și vadă familia ca o prioritate, și cum să investească în familia sa în loc să-și urmeze propriul său drum. Viața lui a început să se îmbunătățească. În loc să dea vina pe circumstanțe sau pe alții pentru situațiile sale nefericite, a început să devină responsabil pentru propriile gânduri și sentimente și pentru influența pe care o arăta. A învățat să mângâie inimile celor dragi în loc să le rănească. Pe măsură ce atitudinea lui față de ei s-a schimbat, soția și copiii lui au fost atrași de el, în loc să fugă de prezența lui. În cele din urmă, s-a mutat înapoi acasă și astăzi are o căsnicie frumoasă, și o familie pe măsură. Așa înveți să umbli cu Dumnezeu.

Vino și cinează

“Dacă aude *cineva* glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi *cina* cu el, și el cu Mine.”³

Cuvântul *sup* (a cina) este un cuvânt englezesc vechi pe care nu îl mai folosim astăzi în conversații, dar mie îmi place. Îmi conferă un sentiment plăcut de părtășie cu cineva drag în jurul unei mese delicioase, simplă, dar bine pregătită. Sunt legături vizuale, energie, interacțiune, inimă, vulnerabilitate, râsete, lacrimi – o adevărată părtășie. De aceea o numesc “supping” (cinare) – și așa ceva vrea Salvatorul nostru să împărtășească cu noi. Vrea prietenie. El cunoaște viitorul, prezentul și trecutul nostru. Vrea să fie cu noi în bucuriile și în tristețile noastre, în temerile și în luptele noastre. Vrea să ne ofere inima Sa. Nu există Consilier, Antrenor și Prieten mai bun. Sfatul său este gratis, doar trebuie să-l cerem. Trebuie să fim dornici să cinăm – să-I auzim vocea și să-I răspundem.

Prea adesea suntem reticenți în a deschide ușa, deoarece avem în subconștient propaganda Satanei despre Unul care bate. Unii Îl văd ca pe o persoană care strică bucuria, rece și critic, în timp ce alții Îl văd ca pe un tată absent care nu poate fi luat în serios. Alții se tem de El deoarece Îl văd ca pe oamenii importanți în care au avut încredere și

3. Apocalipsa 3:20

de care au fost dezamăgiți. Oricare ar fi interpretarea noastră greșită despre El, Cuvântul Său Îl dezvăluie ca fiind sincer și dacă ne încredem în El, ne va demonstra veridicitatea Sa.

Nu e complicat

Nu este complicat să umblăm cu Dumnezeu – dar pare greu deoarece trebuie să întrerupem automatismele pe care le-am dobândit în purtarea poverilor noastre. Este simplu – foarte simplu. De fapt, această renunțare, poate fi definită într-o propoziție. Ești gata să mergi cu El, alături?

Trebuie doar să simți prezența lui Dumnezeu lângă tine, pe tot parcursul zilei și să acționezi după îndrumarea Sa.

Aceasta este esența! Simplu! Învățând să-L recunoști pe Dumnezeu bătând la ușa ta este ceva ce fiecare poate învăța – indiferent de vârstă sau statutul în viață. Umblarea cu Dumnezeu reprezintă o *atitudine* și o *dispoziție* a minții.⁴ Mintea ta se supune obișnuinței de a asculta vocea Sa⁵ și de a urma îndrumarea Sa, în acord cu Cuvântul Său⁶ și atunci urmezi această dispoziție ca o cale a vieții.⁷ În orice situație, în orice problemă, mică sau mare, din momentul în care te trezești până când pui capul pe pernă, noaptea, deschizi ușa și Îl inviți pe Dumnezeu să cineze cu tine.

Ai putea să crezi că umblarea cu Dumnezeu este o experiență rezervată doar oamenilor deosebiți, dar nu este așa. Dumnezeu instruește oameni obișnuiți și transformă experiențele lor din “obișnuite” în “extraordinare”. Să vă dau câteva exemple.

O inimă ascultătoare

David este un avocat care știe cum stăpânească repede o situație, folosindu-se de cuvintele sale. Este grozav dacă ești clientul său și

4. Filipeni 2:5

5. Ioan 10:27

6. Isaia 8:20

7. Ioan 15:4-9

negociază în numele tău. Nu este întotdeauna plăcut dacă tu ești cel care îl calci pe bătătură. Dar David învață să umble cu Dumnezeu.

Într-o dimineață, la momentele devoționale, a dat peste un verset din rugăciunea regelui Solomon: “Dă dar robului Tău o inimă pricepută...”⁸ Nota de subsol a versetului pe care îl citea definea “pricepută” ca “ascultătoare”. Acest gând a atins o coardă sensibilă în mintea lui David.

“Doamne,” se rugă el, “dă-mi te rog o inimă ascultătoare – ca astfel să fiu extrem de sensibil la chemările Tale pe parcursul zilei.”

Mai târziu, în acea dimineață, Gary, băiețelul său de șase ani, îl ajuta să hrănească cele patru pisici ale lor – o treabă pe care Gary o făcea cu plăcere! De fapt, îi plăcea atât de mult, încât devenea cam agitat și nerăbdător și, adesea făcea mizerie pe podea între locul de unde lua mâncarea și vasul de unde mâncau pisicile.

“Fii atent să nu verși mâncarea,” tocmai îl avertizase David când vasul plin alunecă din mâinile lui Gary, mâncarea împrăștiindu-se peste toată podeaua de lemn, proaspăt spălată.

Imediat, instinctele de acuzare ale lui David au răbufnit și și-a deschis gura pentru a-l certa pe Gary. Dar la fel de repede, Duhul Sfânt i-a spus să tacă. Pentru prima dată în viața lui, a cooperat instantaneu. A făcut o pauză pentru un moment și apoi i-a zis băiețelului său abătut: “Nu-i nimic, Gary. O să iau mătura și o să facem curat împreună.”

David nu a realizat, dar Cindy, soția lui, urmărea întreaga acțiune pe furiș. Mai târziu i-a spus lui David că atunci când Gary a vărsat mâncarea, era pe cale să-l prevină să nu spună ceva ce ar putea să rănească sufletul lui Gary, dar nu a trebuit. David nu petrecuse timp cu Dumnezeu dimineața, ca apoi să meargă pe calea dorită de el însuși. El a cinat cu Dumnezeu de-a lungul zilei – în mod continuu.

8. 1 Regi 3:9

Altfel spus, Dumnezeu este izvorul vieții⁹ și tânjește să deschidă în mine și în tine “un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”.¹⁰ El este la fel de necesar ca și aerul pe care îl respirăm. Tânjește să fie Alpha și Omega pentru noi în orice lucru – ca astfel să putem experimenta adevărata viață, înțelepciune și putere.¹¹ Fiecare om născut pe această planetă experimentează existența – dar numai câțiva o trăiesc în profunzimea ei, deoarece numai câțiva deschid ușa Dăătorului de viață.

De fapt, îl tratăm pe Dumnezeu ca pe un izvor. Când suntem însetați, ne ducem să ne adăpăm, ne potolim setea, și apoi ne urmăm calea, fericiți, până când setea va reveni din nou. Acest ciclu de experiențe ne jefuiește de adevărata bucurie de a vedea împlinirea scopurilor pe care Dumnezeu le are pentru noi.

Dar am putea să-I deschidem ușa și să-L lăsăm să intre – și apoi acest izvor de apă dulce să curgă în noi – mereu – chiar atunci când fiul nostru varsă mâncarea pisicilor pe podea. “Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața”.¹² David găsește acest izvor și devine “grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie”.¹³ Descoperă că o inimă ascultătoare este pașaportul păcii, fericirii și bucuriei.

Dumnezeu îndrumă

Steve este angajat al statului. Adesea, slujba îi cere să călătorească în diferite orașe pentru întâlniri și inspecții. De obicei, unul dintre colegii lui călătorește împreună cu el și ei fie discută afaceri legate de serviciu, fie ascultă postul local de radio. Când Steve călătorește singur, ascultă o predică sau muzică creștină.

Într-o zi, în timp ce Steve intra în mașină cu colegul său, Scott, a fost îndemnat să pună una din predicile mele din colecția *Scăpare la*

9. Psalmi 36:9; Ieremia 2:13; Ioan 4:10

10. Ioan 4:14

11. Ioan 15:4, 5

12. 1 Ioan 5:12

13. Iacov 1:19

Apoi, vino și urmează-Mă!

Dumnezeu. “Doamne, tu ești? Nu pot să pun asta. Acest om are altă religie și s-ar putea simți ofensat sau ar putea crede că încerc să-l convertesc sau nu știu ce altceva. S-ar putea să creadă că, trebuie să asculte, că nu are de ales.

“Steve, de ce ți-e rușine cu Mine? Dorești să riști să fii greșit înțeles de dragul Meu?”

Steve s-a gândit un moment și apoi s-a întors către Scott. “Scott, eu de obicei ascult un fel de predici în timp ce conduc. Este vreo problemă dacă pun una astăzi?”

Scott a dat din cap și a zis: “Nicio problemă. Pune-o!”

Steve a introdus CD-ul și au plecat. O oră mai târziu, au ajuns la destinație și mesajul s-a terminat. Scott a exclamat: “O! A fost grozav! Chiar mi-a plăcut. Pot să-l împrumut și pentru familia mea?”

Se întâmpla ca Steve să aibă un set de DVD-uri cu prelegerile *Scăpare la Dumnezeu* la el, și l-a oferit cu bucurie lui Scott.

Câteva zile mai târziu erau în mașină din nou împreună și, de data asta, Steve se simțea mult mai curajos. “Hei Scott, cu ce să te îndoctrinez azi?”

Scott zâmbi. “Pune ce vrei. Dacă este la fel de interesant ca data trecută sunt numai urechi.”

Steve s-a rugat în gând și a fost îndemnat să pună un mesaj despre sănătate. Lui Scott i-a plăcut și i-a cerut să-i împrumute și această prelegere. La sfârșitul călătoriei în timp ce Scott se îndepărta de vehicul, a comentat: “Mulțumesc încă odată pentru acele DVD-uri *Scăpare la Dumnezeu*. Ne schimbă imaginea despre familie și ne face să ne simțim mai uniți.”

Steve găsește cheia succesului – o viață dirijată de Dumnezeu în orice situație. El descoperă că spunând *da* lui Dumnezeu, sunt deschise noi orizonturi și problemele sunt rezolvate.

Principii de viață

George locuia în Africa de Sud, undeva la țară; acolo își avea biroul și călătorea frecvent în diferite orașe și alte locuri pe care le

superviza. În timp ce călătorea, George asculta *Scăpare la Dumnezeu, Înapoi la principii, O chemare înaltă*,¹⁴ și alte mesaje ca acestea. Acasă, Sandy și cei trei copii țineau televizorul aprins și se uitau la emisiuni și telenovele care rula în fiecare după-amiază. Li se alătura și el când ajungea acasă mai devreme.

Când postul 3ABN (Three Angel's Broadcasting Network) și Vocea Speranței au început să difuzeze în Africa, George a fost îndemnat să instaleze o antenă de satelit și un decodor în casa sa -acestea costând destul de mult. Atunci, împreună cu familia sa, se uita la canalele creștine în Sabat iar în restul săptămânii la celelalte.

Rachel, fiica lui, tocmai terminase școala elementară și trebuia să plece la oraș, la o școală cu internat. Nici Rachel nici Sandy nu erau împăcate cu ideea plecării lui Rachel într-un internat. Sandy s-a gândit că ar fi înțelept să se mute lângă școala lui Rachel, ca să poată să meargă la școală de acasă. Au pornit în căutarea unei case și au găsit una convenabilă, suficient de mare pentru a le îndeplini nevoile.

Sandy și copiii s-au mutat la oraș în timp ce George a decis să stea la țară în timpul săptămânii, aproape de biroul său, până când putea să aranjeze un transfer la un birou din oraș. George a încărcat toată mobila și toate celelalte lucruri pentru a le duce în casa de la oraș. Când se pregătea să încarce televizorul, un gând îi șopti în minte: "*Nu lua televizorul la oraș. Lasă-l aici și ține-l închis.*"

"Doamne, familia mea nu mă va privi cu ochi buni dacă nu le dau televizorul."

"Lasă-i o vreme, George, să se obișnuiască fără televizor, ca astfel să descopere bucuria de a discuta unii cu alții din nou, fără să scurteze momentele devoționale ca să prindă următoarea telenovelă."

Când George a descărcat camionul la noua casă, familia sa a observat imediat că nu adusese televizorul. "Tată, unde e televizorul?" întrebă fiul său.

"Oh, nu l-am adus. Când voi avea timp să instalez antena de satelit și decodorul aici, îl voi aduce."

14. Toate seminariile pe CD se pot găsi la Empowered Living Ministries – în limba engleză.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Sandy a auzit discuția și spuse enervată. “George, noi ne uităm mereu la televizor. Ce vom face toată seara fără el?”

George i-a zâmbit înțelegător în timp ce se ruga în gând la Dumnezeu. Apoi a spus simplu: “Stați de vorbă.”

Toată familia s-a supărat atunci pe el. De fapt, nemulțumirea a continuat câteva luni. Ori de câte ori George era acasă, era grozav de tentat să aducă televizorul doar pentru a liniști spiritele.

Dar Dumnezeu încă îi șoptea minții sale: *“Nu renunța, George, ține-l departe de ei până când se obișnuiesc să nu-l mai dorească.”* George învățase să recunoască vocea liniștită și delicată a lui Dumnezeu vorbindu-i conștiinței sale. Era convins că acest gând este al lui Dumnezeu deoarece nu era în conformitate cu propriile gânduri și dorințe ci în conformitate cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu, la care George medita în timp ce conducea mașina și conversa cu Dumnezeu.¹⁵

În ciuda conflictului, George a ascultat de Dumnezeu. Curând, a reușit să se mute la un birou din oraș și stătea cu familia sa. Fără a fi distrași de televizor, au putut să înceapă momente regulate de devoțiune dimineața și seara. Serile, aveau timp să discute înainte ca cei mici să meargă la culcare sau să-și facă temele. Copiii povesteau ce se întâmplase la școală iar George și Sandy se implicau în probleme lor și puteau să le ofere îndrumare pentru a-i ajuta să rezolve cu succes dificultățile.

După aproximativ șase luni, George împreună cu familia sa se adaptaseră noului program. Conversațiile plăcute au înlocuit vechile nemulțumiri și nimeni nu părea că mai simțea lipsa televizorului. “Doamne, este timpul să instalez antena de satelit pentru 3ABN?”

“Mai așteaptă puțin.”

După alte două luni, George a adus televizorul în noua casă și i-a pus un receiver doar pentru 3ABN. Nu a montat o antenă externă pentru a capta alte posturi tv. Se întreba dacă va comenta cineva. Dar nimeni n-a zis nimic. Deveniseră atât de obișnuiți fără televizor încât prezența acestuia nu-i mai ispita. De fapt, preferau să-l lase deoparte

15. Filipeni 4:8

deoarece învățaseră să prețuiască pacea și liniștea casei mai mult decât zgomotul televizorului.

Un alt avantaj a fost faptul că performanțele copiilor, la școală, au crescut. Aveau timp mai mult să învețe și să discute despre problemele lor cu părinții. Familia mânca împreună la toate mesele și le făcea plăcere să interacționeze între ei.

Într-o seară, Rachel l-a întrebat pe George dacă ar putea să facă o plimbare doar ei doi. În timp ce coborau pe alee, Rachel l-a luat de braț pe tatăl ei și a spus: “Tată, vreau să-ți spun ceva.”

Privind-o, George a răspuns: “Ce te frământă, scumpo?”

“Ei bine, îți amintești ce nemulțumiți am fost când n-ai adus imediat televizorul în casa cea nouă?” George încuviință. “Ei bine, chiar m-am supărat pentru o vreme. Dar acum înțeleg de ce ai făcut asta. Familia noastră este mult mai apropiată acum. Momentele de închinare și discuțiile au devenit momentele favorite ale zilei – și cred că ne dezvoltăm mai mult în Hristos. Am vrut doar să spun ‘mulțumesc!’”

George a învățat că, o viață trăită după principiile Cuvântului lui Dumnezeu și după îndrumarea Lui, este cea mai bună viață dintre toate, îi transformă căsnicia, familia și fiecare zi.

Îi pasă de tine!

Hans, un prieten de-al meu din altă țară, s-a remarcat în vânzări corporative timp de peste 20 de ani. Era creștin de puțină vreme când a decis să părăsească o poziție în vânzări foarte profitabilă care, după cum spunea, “îmi distrugea viața”, pentru o poziție mai liniștită, mai puțin stresantă dar cu puține șanse de promovare sau de câștiguri mari. Era fericit și mulțumit deoarece noua lui poziție îi oferea timp să continue relația sa cu Hristos, dezvoltând-o și împărtășind-o și cu alții.

Într-o zi, a fost abordat de către conducerea principală a companiei la care lucra pentru a-l întreba dacă ar fi interesat într-o poziție de manager în vânzări. Acești manageri apreciau profesionalismul său,

iar Hans știa că nu l-ar fi abordat în acest mod dacă nu ar fi fost deja “alocat” pentru post. Știa de asemenea că nu se refuză o astfel de ofertă.

Bătrânul om de afaceri, care fusese controlat de sine și condus de “succes”, voia să profite de această oportunitate. De fapt, asta era ceea ce dorea și compania. Marile corporații jefuiesc sentimentele oamenilor știind că aceștia vor să ajungă cineva. Soția lui Hans voia să accepte acea poziție deoarece ar fi însemnat ca el să nu mai meargă așa departe la serviciu – biroul era aproape de casă. Diferiți oficiali de sus din firmă îl abordau foarte prietenos și îi spuneau că era persoana cea mai potrivită pentru post și cât de minunat ar fi ca el să accepte. Toți erau convinși că va accepta – toți, mai puțin Hans.

Hans deschisese ușa lui Hristos și știa ce înseamnă să cinez cu El. Înainte să-l cunoască pe Dumnezeu, viața lui era concentrată numai în jurul intereselor personale. S-ar fi dus la interviu, ar fi încercat slujba, și apoi ar fi negociat pentru salariu și beneficii. De când l-au abordat, a *presupus* că un salariu bun ar face parte din pachetul pe care i-l ofereau.

Dar Hans învață să asculte. Așa că a îngenunchiat și a pus problema în mâinile lui Dumnezeu. În timp ce prezenta situația lui Dumnezeu, o singură frază i-a venit în minte: *“Privește... și cercetează ce nu îți pot da ei.”*

Se întrebă: “Asta e vocea Duhului Sfânt care vorbește conștiinței?” Auzise acea șoptire în conștiința sa, când îl descoperise pe Dumnezeu cu aproape un an în urmă, la fel ca de multe ori de atunci. Experimentase de asemenea faptul că atunci când alegea să ignore ceea ce auzea, problema nu se rezolva cu bine.

Dar se întreba: “Ce înseamnă asta? De ce să cercetez ce nu-mi pot da?”

În timp ce analiza ce ar putea să însemne și cum să procedeze, a primit un devoțional zilnic pe e-mail ce conținea versetul din Isaia 1:10: *“Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei!”*

“Dar ce vrea să mă învețe?” se întrebă Hans. “Dacă accept postul, fiecare va fi fericit cu mine. Ce încearcă Dumnezeu să-mi spună? Nu mi se pare clar.”

Un alt e-mail veni. Era de la un alt senior manager care voia să știe decizia lui Hans – și uitase să șteargă, din greșeală, un mesaj de la sfârșitul e-mail-ului pe care Hans nu trebuia să-l vadă. Acesta arăta cât era salariul pentru poziția oferită – considerabil mai mic față de ce câștiga acum.

Hans înțelese. Dumnezeu îl avertiza în mod clar să procedeze cu prudență. Așa că i-a trimis un e-mail respectuos persoanei care-i oferea postul specificând două condiții: 1) Să aibă sâmbăta liberă și 2) A cerut o mărire de salariu rezonabilă, pe baza grilei de salarizare a poziției oferite.

Răspunsul l-a surprins puțin pe Hans. Erau pregătiți să se “acomodeze” cu Sabatul, dar au zis că salariul pe care îl cerea era “ireal”. I-au spus că va economisi mulți bani reducând cheltuielile de transport și că prestigiul actualei slujbe justifică o scădere a salariului.

A refuzat oferta. Apoi a descoperit că senior managerul aflase deja că avea de gând să accepte slujba. L-a sunat pe Hans iar acesta i-a povestit cum îl îndrumase Dumnezeu. Managerul lui Hans i-a spus “neoficial” că a făcut o alegere bună. De fapt, dacă ar fi solicitat în mod oficial postul, ar fi fost practic forțat să îl accepte.

Inițial, mulți oameni au fost supărați datorită deciziei lui, dar Hans era relaxat. Știa că Dumnezeu îl ferise să facă o alegere neînțeleaptă. Deși era creștin doar de un an, el a gustat beneficiile cultivării unui simț al prezenței lui Dumnezeu și apoi a procedat conform sfatului Său. Această atitudine i-a trasat un curs sigur prin labirintul necunoscut al vieții.

Învățând să mergi

Să recapitulăm. Mulți dintre noi începem viața ca și nepotul meu de patru ani, Landon – dorind să avem control asupra frâielor vieții. Pe măsură ce ne apropiem de maturitate, s-ar putea să trăim o viață morală sau chiar religioasă – dar, la fel ca Tammy, Îl lăsăm pe Dumnezeu să conducă doar 80% din viața noastră. Ne păstrăm dreptul de veto în anumite sectoare ale vieții, sau nutrim o aversiune totală față de orice

Apoi, vino și urmează-Mă!

autoritate: biserică, Cuvântului lui Dumnezeu sau chiar Dumnezeu Însuși, vorbind conștiinței noastre. La fel ca Jerry, ne trăim viața în mod sfidător după “calea noastră”, mergând cu pași siguri către propriul deces.

Mulți dintre noi sfârșesc la Outlaw Inn cu nimic altceva decât cu o carapace goală a unei vieți neglijate și abia atunci hotărâm să deschidem ușa lui Dumnezeu. Apoi descoperim că Dumnezeu a fost mereu acolo – nu ca un adversar, ci ca un prieten – dorind să cineze și să meargă alături de noi, zilnic. O “inimă ascultătoare” este trezită și descoperim că tot ce trebuie să facem este să cultivăm un simț al prezenței Lui Dumnezeu cu noi, de-a lungul zilei, și să ne lăsăm conduși de El. Ajungem să descoperim că Lui îi pasă de noi în orice detaliu, din orice zi a vieții.

Deprinderea de a merge cu Dumnezeu atrage după sine schimbarea obiceiurilor noastre vechi cu altele noi. Aceasta înseamnă că vechiul mod de gestionare, făcut de om, este înlocuit cu o viață guvernată de Dumnezeu. Aceasta începe mai întâi cu educarea inimii, minții și conștiinței, în așa fel încât să putem să recunoaștem șoptirile lui Dumnezeu atunci când avem de făcut o alegere, la un moment dat. Alegerile, repetate des, construiesc un nou obicei. Repetarea obiceiului formează un nou caracter. Așa învățăm să umblăm cu Dumnezeu, în orice oră, în fiecare zi.

Înseamnă că vom trăi într-o viață utopică? Nu, pentru că diavolul are și el ceva de spus despre asta. În mod sigur, atunci când tu și cu mine începem să trăim această viață nouă în Isus, el caută să ne distragă atenția, să ne descurajeze și să ne afunde în probleme.

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Când Dumnezeu te cheamă, ești ca Landon, răspunzând: “Sunt ocupat!” “Mă joc!” “Mă distrez!” “Nu vreau!”?
2. Ai vreo aversiune împotriva autorității drepte?
3. Ești controlat de sine sau de Dumnezeu?
4. Vrei să-ți menții dreptul de veto peste îndrumarea lui Dumnezeu din viața ta?
5. Ești liber cu adevărat sau ești sclavul obiceiurilor tale?
6. Plătești scump ca să trăiești o viață decăzută?
7. Bate Isus la ușa ta în acest moment? Ce te întreabă?
8. Crezi că umblarea cu Dumnezeu este o experiență rezervată “oamenilor neobișnuiți”?
9. Ai o “inimă ascultătoare”? Mereu? Din când în când? Aproape niciodată?
10. Ești hotărât să începi să-L recunoști pe Dumnezeu drept Susținătorul tău zilnic?

CAPITOLUL 6

Afundat în probleme

“Îmi întind mâinile spre Tine... căci mă încred în Tine.”

Psalmii 143:6,8

Ai văzut filmul, *Flywheel*? Un prieten mi-a trimis o copie DVD prin poștă spunând: “Trebuie să-l vezi!” L-am văzut și mi-a plăcut – vreau să spun că are o poveste grozavă! Am putut să intru în starea de spirit a bărbatului controlat de sine, conducându-și afacerea, folosind toate vicleniile pe care le oferă America, la nivel corporativ, ca să obțină profit. Am simțit frustrarea lui când afacerea s-a destrămat și viața lui s-a prăbușit. Mi-au curs lacrimile când s-a predat lui Dumnezeu și totul a căpătat un alt sens. Dumnezeu i-a salvat afacerea, soția s-a îndrăgostit din nou de el, a devenit eroul fiului său, și a sfârșit apărând la televizor ca un model de virtute. Apoi indignarea și-a făcut apariția în sufletul meu când s-a confruntat cu niște așa ziși “prieteni”; dar Dumnezeu a găsit oameni care l-au ajutat să se reabiliteze, soția sa a dat naștere unei fete frumoase și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Îmi place povestea, dar mi-a lăsat un mare semn de întrebare. Urmându-L pe Dumnezeu înseamnă că voi avea o viață fără probleme? Știu că beneficiile umblării cu Dumnezeu sunt reale și tangibile, dar oare Evanghelia creează o stare de fericire totală și orice problemă se rezolvă în beneficiul meu? Nu prea cred. Dacă nu ești sigur întreabă-l pe Iov. Întreabă-i pe David, Iosif, Elisei, Pavel, și pe alții. Cu toții au întâmpinat dificultăți serioase în ciuda faptului că au trăit cu adevărat pentru Dumnezeu.

Așa că, ce faci când te trezești afundat în probleme? Ce urmează?

Confruntarea cu piedicile

Fiul meu cel mai mare, Matthew, este un adevărat agent de imobiliare. Într-o zi, m-a sunat. “Tată, ce ar fi dacă m-ai însoți să văd două case la țară. Aș vrea să-mi spui dacă ar fi potrivite pentru familia mea.”

Am oprit în fața unei cabane elegante, de cedru, situată printre parfumatele conifere. Gazonul îngrijit, masa de picnic extensibilă și arbuștii minunați ofereau o imagine adorabilă. Pe partea stângă a casei era un garaj mare, închis, pentru două mașini. Un cuplu, cam la cincizeci de ani, ne-a întâmpinat la ușa de la intrare. În timp ce intram în casă, era evident că și-au dăruit timpul, talentul și inima pentru acest loc.

“Aveți o casă frumoasă”, începu Matthew. “De ce vreți să o vindeți?”

Am observat cum soția a tresărit dar a continuat să se uite în jos. Ne-a răspuns soțul: “Ei bine, de fapt nu prea vrem să o vindem. Este casa visurilor noastre. Începând cu un teren gol acum cincisprezece ani, în mare parte am construit-o noi. Dar cu economia de azi, angajatorul meu mi-a redus orele de muncă și, pur și simplu, nu mai putem să ne plătim datoriile. Banca a programat executarea silită în 60 de zile.”

“O, ce păcat!” îi compătimi Matthew. “Și ce o să faceți?”

“O să începem din nou de la zero, cred. Cam asta e singura opțiune.”

Mă dureau inima pentru ei. Am observat o Biblie și o carte despre Isus pe noptieră și m-am întrebat: “Oare i-a părăsit Dumnezeu? Nu le aude rugăciunile? Nu Îi pasă că își pierd aproape tot capitalul? Este vreun păcat așa de mare din cauza căruia El refuză să-i aline și să lucreze spre binele lor?”

Apoi, vino și urmează-Mă!

Uimit, speriat și confuz

“Jim, am nevoie de sfatul tău în legătură cu căsnicia mea.” Vocea lui Amy suna tensionat în telefon. “Dave mi-a pus pistolul la tâmplă și m-a amenințat că va trage.”

“O, nu!” am exclamat. “A mai făcut asta vreodată?”

Dave și Amy au venit mai demult la una dintre întâlnirile mele și au cerut ajutor pentru menținerea căsniciei lor. Le-am oferit ca soluție un plan orientat după principiile lui Dumnezeu și ei au acționat conform planului. Ultima dată când când am vorbit cu ei, o duceau mult mai bine. Acum Amy mi-a povestit ce s-a mai întâmplat între timp.

“Nu, Dave nu a mai făcut așa ceva înainte. Este cu totul diferit de caracterul său. A fost foarte stresat în ultima vreme. Este din ce în ce mai greu să găsească ceva de lucru pentru a plăti facturile și a supraviețui. Lucrează multe ore în două locuri diferite, nu are timp de relaxare și nu doarme bine.

“Aseară, a venit acasă epuizat. Am adus în discuție o problemă pe care o avem cu unul dintre copii. M-am ferit un timp să-i spun, din cauză că era solicitat la maxim, dar aseară aveam nevoie de opinia lui.

“Dar când am adus problema în discuție, el a spus: ‘Nu acum Amy. Nu pot să o rezolv acum.’”

“Știu că trebuia să o las deoparte, dar nu am făcut-o. Am insistat. Mi-a spus că nu mai poate să facă față vreunui lucru negativ.”

“Asta nu este o scuză”, i-am spus. A ieșit din cameră, trântind ușa. L-am urmat și am insistat cu problema mea mai departe.”

“Atunci a răbufnit. A scos un pistol din dulap, mi l-a pus la tâmplă și mi-a spus să încetez sau...”

Deci, ce putem spune despre Dave și Amy? Poate să funcționeze căsnicia lor? Este vreun Dumnezeu care să le poată restaura daunele? De ce Dumnezeu pare atât de distant față de așa multe cupluri? Și-a pierdut Evanghelia puterea de a salva în chip desăvârșit?

Devastați

Ron și Ann erau devastați. Prietenii lor buni, de aproape zece ani, i-au târât într-o urâtă succesiune de neînțelegeri. Ron și Ann s-au străduit să clarifice lucrurile, dar cu cât au încercat mai mult, cu atât distanța dintre ei s-a mărit. Situația s-a transformat în ceva foarte neplăcut.

Apoi au început să audă zvonuri de la alte persoane despre jumătățile de adevăr și aluziile care erau răspândite despre ei. Se părea că foștii lor prieteni încercau să-i discrediteze dinadins, în așa fel încât ceilalți să-i vadă ca pe niște ipocriți.

De ce? Cum este posibil ca două cupluri, care au fost prietene timp de un deceniu, să se întoarcă unul împotriva celuilalt? Au mers la aceeași biserică, au fost implicați în aceleași misiuni de evanghelizare, și-au petrecut concediile împreună, au întâmpinat același fel de probleme împreună și s-au ajutat să se dezvolte în umblarea cu Dumnezeu. Au promis că vor fi prieteni pe vecie.

Ce ar trebui să facă Ron și Ann? Să se răzbune? Să răspundă la fiecare atac? Să dea ochii peste cap și să facă pe morții? Unde este Dumnezeu în această situație? De ce nu-i protejează de acele acuzații bolnave? Nu-I pasă de reputația lor? Așa se comportă prietenii creștini? De ce le permite Dumnezeu să se joace de-a biserica, să-și pună măștile și să pară evlavioși? De ce nu scoate la iveală răul și de ce nu-i apără și nu-i protejează și pe cei nevinovați?

“Scapă-mă Doamne!”

Dacă simți că te afunzi în probleme, ar putea fi un semn că faci ceva bun. Dacă vrei cu adevărat să scapi de rucsacul cu priorități din spatele tău, răspunzând chemării pe care Dumnezeu o face inimii tale, și deschizând acea ușă veche și prăfuită, Satana va ridica în fața ta munți de situații îngrozitoare ca să te ducă la necredință și disperare. Este un maestru în a ne abate pe rute ocolitoare. Ne inundă cu îndoieli și temeri – unele dintre ele poate nu ne-au trecut niciodată prin minte. Strategia lui constă în a ne îndrepta atenția asupra a “cât de rele au

devenit lucrurile” și niciodată asupra făgăduințelor lui Dumnezeu de a fi cu noi în timpuri grele!

Cu te confrunți? Șomaj? Executare silită? O problemă de sănătate? Relații de familie încordate? Stres conjugal sau divorț? Accidente? Probleme financiare? Prietenii nesincere? Tensiune la serviciu? Opoziții religioase sau intoleranță? Ce ai mai adăuga pe listă?

Te identifici uneori cu sentimentul de afundare care amenință să-ți distrugă curajul și credința? Te trezești întrebându-te: “Unde este Dumnezeu în toate acestea?” David a pus această întrebare – și viața lui este o dovadă de încurajare pentru fiecare dintre noi care suntem asaltați de probleme. În timp ce Dumnezeu părea să întârzie alinarea, David învăța să-L caute pe Dumnezeu și să strige la El în durerea și în confuzia lui. Citește Psalmul 143.

1. Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-Ți urechea la cererile mele! Ascultă-mă în credincioșia și dreptatea Ta!
2. Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci niciun om viu nu este fără prihană înaintea Ta.
3. Vrajmașul îmi urmărește sufletul, îmi calcă viața în picioare la pământ: mă face să locuiesc în întuneric, ca cei ce au murit de multă vreme.
4. Îmi este mâhnit duhul în mine, îmi este tulburată inima înăuntrul meu.
5. Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale.
6. Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină sufletul după Tine, ca un pământ uscat.
7. Grăbește de m-ascultă, Doamne! Mi se topește duhul: nu-mi ascunde Fața Ta! Căci aş ajunge atunci ca cei ce se pogoară în groapă!
8. Fă-mă să aud dis-de-diminează bunătatea Ta, căci mă încred în Tine. Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul.

9. Scapă-mă de vrăjmașii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost.

10. Învăță-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeuul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!

11. Pentru Numele Tău, Doamne, înviorează-mă; în dreptatea Ta, scoate-mi sufletul din necaz!

12. În bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei, și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu, căci eu sunt robul Tău.

Cu toate că Dumnezeu deținea tot controlul asupra vieții lui David, el nu simțea acest lucru atunci când fugea de regele Saul, și se ascundea în peșterile pustiei. Totuși, cu sau fără răspunsuri la rugăciunile lui disperate, David s-a ținut de Dumnezeu și Dumnezeu a văzut acest lucru în el.

Dumnezeu are totul sub control și în viața noastră! Crezi asta? Dacă te încrezi în El așa cum a făcut David, te va ajuta să treci cu bine prin greutăți în toate zilele ce-ți stau înaintea.

Nici Iosif n-a dus-o mai bine, și el a avut probleme mari, dar nu a închis ușa lui Dumnezeu. Vândut ca sclav de frații lui, răsplătit cu închisoare pentru serviciul corect față de Potifar, Iosif a fost credincios, l-a onorat și s-a încrezut în Dumnezeu – până la sfârșit. De-a lungul acelor ani de robie crudă, Iosif nu s-a îndepărtat nicio clipă de Dumnezeu.

Imaginează-ți ce aș fi făcut eu dacă eram în locul lui Pavel. Oriunde a mers să prezinte cuvântul plin har al lui Dumnezeu, a întâlnit respingere – și respingerea aceea era mult mai serioasă decât simpla dezaprobare. De exemplu, în Listra, oamenii erau gata la un moment dat să-l onoreze ca pe un zeu grec, iar următoarea zi l-au târât afară din cetate, au aruncat cu pietre în el și l-au lăsat aproape mort. A fugit Pavel cu coada între picioare acasă? Nu! El scria: “Recunosc că suferințele din prezent nu sunt demne de comparat cu gloria ce va fi descoperită în noi.”

Cel mai evident exemplu biblic de afundare în probleme este povestea lui Iov. El care avea totul, la un moment dat – în câteva zile

a pierdut tot, chiar și sănătatea. Soția lui, dezamăgită și-a arătat disprețul față de Dumnezeu și l-a îndemnat și pe el să facă la fel. Prietenii săi, uimiți de cele întâmplate, în loc să-l încurajeze, au aruncat vina asupra lui pentru necazurile care au năvălit așa, din senin, peste el. Când i-a fost cel mai greu, Iov a rămas singur și foarte derutat. Chiar și-a dorit să nu se fi născut sau să moară. Totuși, în mijlocul acestor necazuri, s-a agățat cu disperare de Dumnezeu și a strigat: “Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.”¹

Diavolul ar putea să creeze circumstanțe în care să te lase fără posesiuni, să-ți submineze relațiile, să-ți distrugă sănătatea sau reputația, dar nu poate atinge niciodată viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Atât timp cât ne refugiem în locul secret, suntem apărați.

Ochii credinței

Și Elisei s-a refugiat în locul secret. În timpul unei invazii siriene în Israel, regele Siriei a decis să-l captureze pe Elisei pentru că-i descoperirea regelui Israelului planurile inamicului. De fiecare dată când regele sirian pregătea un atac împotriva regelui Israelului, Dumnezeu îl anunța prin Elisei și astfel răsturna complotul sirienilor.

După un timp, regele Siriei s-a săturat de operațiunile eșuate, și a decis să-l elimine. Iscoadele au descoperit unde se afla Elisei, iar regele sirian “a trimis acolo cai, care de război și o oaste puternică. Au ajuns noaptea, și au înconjurat cetatea. Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care.”²

Slujitorul lui Elisei era înspăimântat. Și-a dat seama că erau depășiți numeric și tactic, și fără ajutor vizibil. A alergat la Elisei: “Ah! domnul meu, cum vom face?”

Elisei nu a tresărit. Ba mai mult, i-a răspuns calm: “Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.” În timp ce slujitorul său se uita la el neîncrezător, Elisei s-a rugat, și a zis: “Doamne, deschide-i

1. Iov 13:15

2. 2 Regi 6:14

ochii să vadă.” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.”³

Elisei privea cu ochii credinței faptul că “Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.”⁴ Carele lui Dumnezeu au depășit cu mult armata siriană, dar nu puteau fi văzute decât cu ochii credinței – o credință care pune mai multă valoare pe promisiunile lui Dumnezeu decât pe amenințările circumstanțelor noastre întunecate. Cine ești, Elisei sau slujitorul lui?

Locul secret

Locul secret este acolo unde credința în Dumnezeu devine o realitate mai mare decât problemele noastre! Să citim despre asta în Psalmul 91.

1. Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt...

Locul secret este libertatea noastră de a alege în ce realitate vom trăi – cea văzută sau cea nevăzută. Adevărata viață creștină reprezintă 10% ceea ce se întâmplă cu noi și 90% cum reacționăm. Găsim adesea o prăpastie între lumea văzută și cea nevăzută – la fel ca slujitorul lui Elisei, dar credința trece peste prăpastie!

Printr-o credință autentică putem să alungăm îngrijorările care s-au strecurat și s-au adunat în mințile noastre așa de ușor. Prin credință putem să spunem: “Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.”⁵ Dumnezeu se va ține de cuvânt să ne ferească *prin* durere, amărăciune, și dezamăgire.

A locui în acel loc secret înseamnă a sta acolo, a avea o reședință permanentă. “Indiferent de ce va fi, nu te voi părăsi, Doamne! Tu ești

3. 2 Regi 6:15-17

4. 1 Ioan 4:4

5. 2 Timotei 1:12

Apoi, vino și urmează-Mă!

realitatea mea – nu circumstanța!” Aceasta este experimentarea reală a credinței!

...și se odihnește la umbra Celui Atotputernic

El este El Shaddai – cel Atotputernic. Căci el zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.⁶ El este conștient mereu de ceea ce se întâmplă în univers – de la cea mai mică particulă sub-atomică la cea mai mare galaxie.⁷ Știe chiar și câte fire de păr⁸ ai și vede orice lacrimă și orice zâmbet de pe fața ta.⁹ Nu o să-l cautăm în zadar.¹⁰ Crezi asta? Ești convins că asta e realitatea? Este de ajuns să te uiți la David!

2. zice despre Domnul: “El este...

Observați cuvântul “este”. Este la timpul prezent. Îmi amintește de ce spunea Pavel în Evrei 11:6: “Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El *este*, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” Aceasta descrie credința lui David. Pentru el totul se petrecea la timpul prezent. El credea că Dumnezeu este personal, prezent și activ în viața sa pentru scopurile Sale iubitoare.¹¹

...locul meu de scăpare, și cetățuia mea;

David locuia în Domnul – nu printre probleme și amărăciuni, dezamăgiri și descurajări.

Dumnezeul meu în care mă încred!”

6. Psalmi 33:9

7. Isaia 40:28

8. Matei 10:30

9. Psalmi 34:15

10. Isaia 45:19

11. Evrei 11:6

Adică este personal – este prezent – sunt obișnuit cu El. Este tovarășul meu constant. “În care mă încred” – nu în bunurile sau economiile mele; nu în stilul meu de viață independent; nu în biserica mea sau în lucrurile bune ori în diferitele interpretări ale adevărului; nu în sănătatea mea sau în circumstanțele mele. Nu! La fel ca David, Iosif, Iov, Pavel și Elisei voi spune: “În El mă încred!” Aceasta este valoarea vieții. Acesta este firul comun pe care Dumnezeu dorește să-l țeasă și să-l treacă prin toate necazurile.

El vrea să ne conducă pe toți printr-o experiență de dependență totală față de El. Avem posibilitatea de a experimenta acest lucru. Fie că o face prin pierderea locuinței, mijloacelor de existență, căsniciei, prieteniiilor, sănătății, sau familiei, Dumnezeu lucrează prin aceste circumstanțe pentru că vrea să ne aducă în totală dependență de El. Pe măsură ce aceste necazuri se adună în jurul nostru, alegerea noastră este clară. Ori capitulăm copleșiți de necazuri, ori ne abandonăm în mâinile Domnului și ne încredem deplin în El.

3. Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei.
4. El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui!
5. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua,
6. nici de ciuma, care umblă în întuneric, nici de molima, care bântuie ziua în amiaza mare.
7. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia
8. Doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi.

David vorbește de niște situații extrem de grele. Oricare dintre aceste nenorociri este o pilula greu de înghițit. Dar, în mâinile lui Dumnezeu, ele devin medicația Lui. Ne trece prin ele la fel cum a făcut cu Șadrac, Meșac și Abednego, în cuptorul de foc. Ei au scăpat,

doar funiile au ars. La fel ca atunci, El vrea să fie cu noi în focul nostru!

9. Pentru că zici: “Domnul este locul meu de adăpost!” și

faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare,

10. de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie
nu se va apropia de cortul tău.

La prima vedere, sună ca și când David ar spune că poporul lui Dumnezeu nu va fi niciodată încercat cu probleme, dar nu asta era realitatea lui David – și nu asta este agenda lui Dumnezeu. Priviți puțin mai bine acel verset. Unde locuiești? Dacă locuiești în “locul secret” – adică “în Dumnezeu” – tot gunoiul pe care diavolul îl aruncă în tine nu poate să te despartă de acel loc. Acolo ești în siguranță.

Când Dumnezeu ne spune că ne va feri sufletele de rău, nu ne promite că nu vom experimenta durerea și devastarea pe care răul ni le va provoca. “Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”¹² Nu te speria de criza care este capabilă să-ți distrugă securitatea financiară; nu te teme de prietenii falși care sunt capabili să-ți afecteze reputația; nu te teme de soțul/soția care poate să-ți facă căminul la fel ca iadul. Teme-te de Dumnezeu care ține veșnicia ta în mâinile Sale. Teme-te să nu eșuezi în a-L iubi, cu toată inima, și pe aproapele tău, ca pe tine însuși.

Singurul lucru pe care diavolul nu poate să-l facă unui copil al lui Dumnezeu este să aducă răul în sufletul său fără permisiunea lui, dar va face tot ce este posibil pentru a ne determina să părăsim locul secret. Nu este nici o tragedie mai mare pentru un copil al lui Dumnezeu decât aceea de a pune la îndoială făgăduințele lui Dumnezeu folosindu-se de propaganda inamicului împotriva Lui. Când încetezi “să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul

12. Matei 10:28

tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”,¹³ răul te-a învins. Dar atât timp cât stai în locul secret, viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și nimeni nu te poate smulge din mâinile Sale.¹⁴

Cu alte cuvinte, trebuie să înfruntăm nenorocirile păstrându-ne aceeași iubire față de Dumnezeu și față de oameni. Nicio nenorocire nu ne poate lua privilegiul de a fi ucenicii lui Hristos. Nu avem niciun argument ca să renunțăm la singurul lucru care ne ține înăuntru – o viață cu Hristos în Dumnezeu.

11. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale;
12. și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.
13. Vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi.
14. “Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.
15. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi
16. Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea”.

Ți-ai examinat “dragostea pentru Dumnezeu”? Sunt afecțiunile tale îndreptate spre El? Ai ca scop central al vieții cunoașterea Lui în mod personal, intim, zilnic? Nu e ușor. Este nevoie de o credință activă. Multe lucruri ne bombardează pentru a ne distrage atenția de la El, la problemele noastre; pentru a ne ține departe de “locul secret”; pentru a încurca realitățile nevăzute cu circumstanțele noastre vizibile; pentru a ne cauza îndoieli și disperări; pentru a ne face să ascultăm minciunile diavolului pentru a ne face să uităm că Dumnezeu se ocupă de viața noastră.

13. Luca 10:27

14. Ioan 10:29

Rețeta de tort

De curând am citit undeva despre o adolescentă care stătea într-o zi de vorbă cu mama ei. Ea se plângea că de la o vreme, toate îi merg rău; avea probleme la algebră, se despărțise de prietenul ei, cea mai bună prietenă a ei se mutase în alt oraș...

Mama o asculta cu atenție și se gândea cum ar putea s-o facă să înțeleagă că Dumnezeu a îngăduit să i se întâmple toate acestea spre binele ei. Și pentru că se pregătea să facă un tort s-a gândit că nu ar fi rău să-i dea o lecție... În timp ce aducea în bucătărie ingredientele o întrebă:

“Auzi, ție îți place tortul meu?”

“Da, mami, chiar foarte mult.”

“Uite, ia și tu puțin ulei!”

“Au! Nici nu mă gândesc, e foarte grețos!”

“Dar niște ouă crude, n-ai vrea să mănânci, sau câteva linguri de făină cu bicarbonat de sodiu?”

“Nu, n-aș putea să înghit așa ceva!”

“Vezi tu, scumpa mea, toate ingredientele astea sunt dezgustătoare luate separat, dar când sunt preparate împreună iese un tort delicios!”

Și Dumnezeu procedează la fel. De multe ori ne întrebăm de ce ne lasă să trecem prin probleme atât de dificile. Dar Dumnezeu știe că atunci când ne încredem în El și locuim în locul secret, va face ca toate aceste încercări prin care trecem, să lucreze spre binele nostru!¹⁵ Tortul reprezintă caracterul nostru – și Dumnezeu este interesat să modeleze în viețile noastre un caracter parfumat și gustos. Pe măsură ce ne încredem în el, momentele grele prin care trecem vor produce, în final, ceva minunat!

A fost valabil pentru David? Da! În ciuda faptului că a fost cel mai căutat om de pe lista lui Saul, după mai bine de 16 ani, el a devenit un om după inima lui Dumnezeu.¹⁶ A fost valabil pentru Iosif? Absolut! Caracterul pe care l-a dezvoltat de-a lungul anilor în temniță l-a ajutat să joace un rol hotărâtor în istoria Egiptului și a Israelului. A fost valabil

15. Romani 8:28

16. 1 Samuel 13:22

pentru Iov? Iov nu a înțeles niciodată ce s-a întâmplat în spatele tragediilor sale, dar credințioșia lui l-a apărut pe Dumnezeu de acuzațiile aduse de diavol asupra Lui.

Cum rămâne cu tine și cu mine? Vom lăsa problemele noastre să lucreze binele pe care Dumnezeu îl vrea pentru noi? Care este diferența între a fi afundat în problemele noastre și a fi salvați prin ele? Diferența o dă alegerea de a locui în locul secret al Celui Prea Înalt; să ne abandonăm în grija lui Dumnezeu, punându-ne în totalitate sub puterea, înțelepciunea și mila Lui! Trebuie să permitem ca ingredientele Sale, și timpul Său de copt, să producă rezultatul final pe care îl are în minte. El este “Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”.¹⁷

Rezistă și îmbrățișează

Trebuie să rezistăm propagandei diavolului și să îmbrățișăm promisiunile lui Dumnezeu. Asta înseamnă că trebuie să avem încredere și să cooperăm cu Duhul Sfânt pentru a ne ține sufletele în siguranță, convinși că Dumnezeu face totul spre binele nostru. Înseamnă că trebuie să rezistăm anxietății și să îmbrățișăm calmul! Înseamnă că trebuie să ne bazăm pe declarația lui Pavel: “De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”¹⁸

Cu alte cuvinte, circumstanțele nu ar trebui să ne dicteze realitatea. Dumnezeu are mereu ultimul cuvânt. Atunci când prin credință te agăți chiar și de o singură promisiune a lui Dumnezeu, este suficient ca să te mențină în locul secret. Uite câteva din promisiunile mele favorite.

“Dumnezeu este scăparea mea.” Psalmul 59:9

“Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți.” Exod 14:14

“Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.” Psalmul 62:5

17. Evrei 12:2

18. Romani 8:28

Apoi, vino și urmează-Mă!

“Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.”

3 Ioan 2

Trebuie să ajungem să credem că nimic nu este întâmplător. În durerea noastră, în suferința noastră fără sfârșit, în pierderea viselor, a speranțelor și a intențiilor noastre bune, Dumnezeu este lângă noi și vrea să ne arate ce înseamnă dependența de El.

Când totul merge bine, este ușor să declarăm: “Dumnezeu poate face orice.” Putem, cu siguranță, să-I asigurăm pe alții că Dumnezeu le va răspunde la rugăciuni. Putem să declarăm confidențial că Dumnezeu se ține mereu de cuvânt.

Dar când totul în jurul nostru pare a fi o conspirație împotriva promisiunilor lui Dumnezeu, când situațiile prin care trecem parcă ne conving că avem parte mai mult de mânia lui Dumnezeu decât de răsplata Sa... că suntem mai degrabă învinși decât învingători... că suntem mai aspri în loc să fim mai buni... Acesta este momentul când trebuie să fii tare! Încrede-te în El! Nu ești separat de dragostea lui Dumnezeu ci ești păzit cu atenție. El lucrează spre binele tău.

Tortul tău este la preparat. S-ar putea să fie chiar în cuptor. Nu șovăi și nu te clătina. Ridică-te și luptă lupta cea bună a credinței. Lasă-te complet în grija lui Dumnezeu pentru că El are totul sub control și te va conduce prin tot ce va urma.

Cât de îngrijorate sau neliniștite crezi că sunt oile în timp ce urmează păstorul pe cărări dificile spre pășuni deschise? Nu sunt îngrijorate deloc, deoarece sunt supuse total conducerii sale. Noi suntem oile Lui Hristos. El este marele nostru Păstor. De ce ar trebui să fim îngrijorați, alarmați sau preocupați de viețile noastre viitoare? El știe perfect cum să ne protejeze și să ne ferească.

Astfel, astăzi, în loc să încerci să te salvezi singur din problemele în care te-ai afundat, mai bine încredințează-ți viața în întregime în grija lui Dumnezeu – și liniștește-te!

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Dacă îți predai viața, în întregime, lui Isus Hristos, ai garanția că vei avea o viață fără probleme?
2. Te concentrezi asupra modului în care lucrurile se înrăutățesc, mai degrabă decât să te gândești la promisiunile lui Dumnezeu de a te păzi în vremuri grele?
3. Crezi că Dumnezeu are totul sub control în viața ta?
4. Ți-ai pierdut încrederea în Dumnezeu?
5. Poți să strigi ca Iov: “Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.”?
6. Ești capabil să discerți cu ochii credinței – o credință care pune mai multă valoare pe promisiunile lui Dumnezeu decât pe amenințările circumstanțelor tale întunecate?
7. Poți, prin credință, să oprești gândurile constant negative ce se desfășoară în mintea ta așa de ușor?
8. Ce definește realitatea ta – planul lui Dumnezeu cu tine sau starea problemelor?
9. Crezi, sau înțelegi, că prin toate aceste circumstanțe potrivnice Dumnezeu vrea să te aducă într-o dependență totală de El?
10. Știi cum să locuiești în *locul secret*?
11. Ce face diferența între a fi afundat în probleme sau a fi salvat prin ele?
12. Crezi că Dumnezeu are mereu ultimul cuvânt?

CAPITOLUL 7

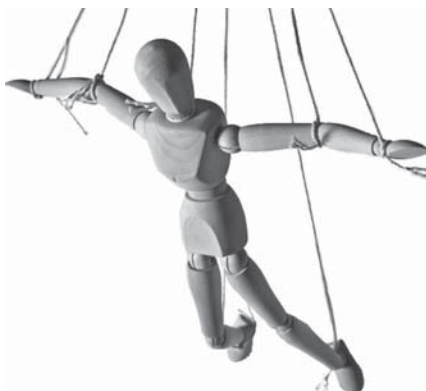
O viață concentrată

“Izgonește neadevărul din gura ta; și depărtează viclenia de pe buzele tale!”

Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta.”
Proverbe 4:25, 26

Unul dintre lucrurile pe care le uram cu privire la alergatul în cerc, prin labirinturile vieții, era realitatea chinuitoare că viața mea nu-mi aparținea. Afacerea mă stăpânea. Societatea mă stăpânea. Sporturile mă stăpâneau. Colegii de vânătoare și de pahar mă stăpâneau. Îndatoririle bisericești și ritualurile mă stăpâneau. Dorința de a fi cineva mă stăpânea. Obiceiurile rele mă stăpâneau. Mă simțeam ca o marionetă, legată cu sfori de fiecare parte din mine dansând după cum cântau alții.

Am plătit un preț mare pentru asta! Eram stresat, ocupat, încordat. Începusem să am insomnii. Mă enervam ușor. Căsnicia se perima și nu-mi mai cunoșteam proprii copii. Mă simțeam ca o marionetă deschiolată, dezechilibrată și fără control, având doar pretenția că trăiesc o viață plină de sens pe care mi-o promisese Evanghelia.

Flămânzeam după un creștinism autentic și un scop adevărat.

Exista, oare, vreun mod de viață fără sfori? Era posibil să dispun cum vreau de propria-mi viață, trăind conform Evangheliei simple? Putea cineva să taie sforile și să mă elibereze? Ce puteam să fac eu ca să mă eliberez? Mă agitam și mă risipeam în aspectele periferice ale vieții în timp ce realitățile adânci, după care tânjeam, păreau să mă ocolească mereu. Aceste gânduri, și altele ca acestea, au început să apară în conștiința mea mai întâi ca niște șoapte, intensificându-se din ce în ce mai puternic până când am strigat cu disperare: “Trebuie să existe o cale mai bună!”

Atunci Vocea de la ușa veche și prăfuită, m-a chemat: “*Jim, vino la Mine. Îți voi da libertatea pe care ți-o dorești. Viața ta nu trebuie să fie controlată de alți oameni, de circumstanțe, sau de firea ta pământească. Dacă te eliberez, vei fi cu adevărat liber!*”¹

“Dar, Doamne, mereu am crezut că atunci când cineva Îți predă întreaga lui viață, Tu doar iei acele sfori de marionetă și îl faci să danseze după placul Tău. Nu este asta predarea de sine?”

“*Nu, Jim. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Dacă aș fi vrut ca oamenii să fie marionetele Mele, păcatul nu ar fi existat niciodată. Eu am creat oamenii unici, cu puterea de a gândi, a face, a intenționa, a planifica, a iubi și a alege.*”

“*Când îți trăiești viața departe de Mine, mereu vei avea sfori legate de tine, care vor fi controlate de altcineva, de aici de jos, care vrea să-ți distrugă viața. Dacă Mă lași pe Mine să-ți conduc viața, vom rupe*

1. Ioan 8:34-36

Apoi, vino și urmează-Mă!

împreună sforile și-ți voi reda libertatea pe care ai primit-o când ai fost creat. Ai un spațiu de umplut și o misiune de făcut pe care nimeni altcineva nu o poate face și te voi învăța² cum să o îndeplinești.”

M-am gândit mult la aceste lucruri. Analizându-le, și consultându-mi conștiința, am fost îndemnat să scriu pe prima pagină a Bibliei mele câteva cuvinte: “Viața m-a învățat acele ‘lucruri’ dar rezolvând lucrurile, nu înseamnă că am găsit și adevăratul sens al vieții. Viața are sens dacă se rezumă la umblarea cu Dumnezeu și la îndeplinirea voii Sale zi de zi.”

Viața înseamnă, printre altele, și timp. Petrecerea timpului te definește. Dumnezeu are un plan după care tu poți să-ți petreci timpul, dar și diavolul are unul. Diavolul vrea să te facă o marionetă – controlată de circumstațe, oameni și așteptări. Dumnezeu vrea să te ajute să te simți liber – liber să te comporți după principii, liber să trăiești o viață controlată, în conformitate cu El, liber să-ți reverse energiile, talentele și timpul în prioritățile vitale ale vieții³, liber să fii partenerul Lui⁴ în loc să te simți constrâns să-ți petreci timpul în mod neroditor, în rutina pe care societatea pare că ți-o dictează.

Deci, cum putem, practic să scăpăm de sfori? Cum ajungi, de unde am fost eu, la începutul acestui capitol, la libertatea pe care am descris-o în ultimul paragraf? Permite-mi să-ți prezint o simplă diagramă cu drumul pe care Dumnezeu mă duce adesea. Voi prezenta întregul traseu pas cu pas, detaliat, până la sfârșitul capitolului.

În vremurile astea, viața este adesea ca o tornadă involburată de datorii, așteptări,

2. Psalmi 32:82

3. Filipeni 3:13, 14

4. 1 Corinteni 3:9

priorități, dorințe, proiecte, distracții, divertisment, relații sociale și cereri. E-mail-urile și telefoanele mobile ne aglomerează munca și obligațiile sociale în orice moment al zilei – și chiar al nopții! Dușmanul nostru, diavolul, dorește să ne țină ocupați, vrea să fim sclavii rutinei, fără pauze, fără liniștea de care avem nevoie pentru a reflecta sau a aprecia frumosul. Nu vrea să avem timp să ne mai gândim, să mai analizăm drumul pe care mergem – pentru că știe că dacă nu avem timp de gândit, vom alerga în continuare prin labirinturile goale și nu vom ajunge la adevăratul scop al existenței noastre. De aceea, lista cu problemele zilnice ne presează și grija pentru “lucrurile de făcut” fumegă în mintea noastră până când ne face să ne simțim ca o marionetă care se învâрте într-un ciclon de activități.

Având în vedere toate acestea, ne întrebăm dacă este posibil să trăim o viață atât de asaltată de probleme fără să greșim. Cum putem sorta toate lucrurile acestea? Cum putem să decidem dacă trebuie să facem sau nu, un anumit lucru? Cum să clădim o viață din pace adevărată și bucurie reală în atât de mult haos?

Cum? Simplu! Începând prin a defini scopul vieții tale!

Definirea scopului vieții

Ai puterea să decizi

Dacă vrei să fii stăpânul vieții tale, trebuie mai întâi să-ți definești foarte precis obiectivele pe care vrei să le atingi. Care sunt țințele tale? Care sunt aspirațiile tale? Unde vrei să ajungi? De ce să faci asta? Dacă ți-ai definit foarte clar scopul vieții tale, atunci, în funcție de acesta, vei putea să sortezi în mod corect problemele care sosesc zilnic pe platoul minții tale.

Mulți oameni trăiesc fără scopuri, fără idealuri. Cu alte cuvinte, ei “merg după cum bate vântul”, lăsând lucrurile să se întâmple pur și simplu sau urmând calea minimei rezistențe. Viața trăită fără un scop precis nu cere vreun efort special, dar mereu vei fi o marionetă.

Există însă și scopuri care te pot transforma în marionetă. Unul ar fi auto-împlinirea, goana după aur, după glorie, după plăcerile pe care ți le poți permite, după fetele pe care le poți avea. Așa eram și eu. Idealul meu în viață era să devin înfloritor, bogat, să am notorietate și posesiuni alese. Voiam să fiu “cineva”, să mă distrez într-un anturaj îndoielnic, să călătoresc, să mă relaxez și să fac sport.

Mi-am irosit viața, mi-am pierdut dragostea pentru soția mea și nu-mi cunoșteam proprii copii. Himera “visului american” m-a lăsat gol și neîmplinit. Am început să analizez foarte profund viața acelor care păreau că au “ajuns cineva” așa cum și eu voiam să ajung, și am descoperit bărbați și femei cu viețile distruse – bărbați și femei ca Elvis Presley, Marilyn Monroe, Michael Jackson, OJ Simpson, Richard Nixon, și o serie de alte persoane care aparent au avut totul și de fapt nu au avut nimic – nimic decât vieți distruse și inimi frânte. Acum îi compătimesc.

Am studiat viețile celor mai importanți oameni din branșa mea de lucru și am descoperit bărbați divorțați nu odată, ci de două sau chiar trei ori. Am văzut bărbați, nu doar cu căsnicii destrămate și cu copii plecați pe căi greșite ci, și cu sănătatea distrusă. Mi-am zis: “Așa voi sfârși și eu?”

M-am uitat apoi la membrii marcanți din propria mea biserică care aveau funcții importante, putere și influență, și am descoperit că și ei aveau acea goliciune interioară pe care o simțeam în viața mea.

Dumnezeu a avut o discuție serioasă cu mine și eu am ascultat. Am ajuns la aceeași concluzie la care ajunsese Solomon la sfârșitul vieții sale. (Din fericire, pentru mine, eram pe la vârsta de treizeci de ani, având timp să-mi îndrept viața). Solomon a spus: “Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.”⁵

Datoria fiecărui om?! Poate fi asta adevărat? Poate adevăratul scop al vieții și adevărata împlinire, temerea de Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui? Dacă da, cum se traduce în viața mea de zi cu zi?

5. Eclesiastul 12:10

Am reflectat asupra faptului că Isus a spus că păzind poruncile înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele tău ca pe tine însuși.⁶ Așa că mi-am redefinit scopul vieții astfel:

1. Voi căuta *o adevărată umblare cu Dumnezeu* care aduce cu sine un profund sentiment de pace interioară statornică.
2. Voi cultiva o experiență de “*reîndrăgostire*” de soția mea (cel mai apropiat).
3. Voi cultiva *o familie conectată* (următorii apropiați) ce va sta unită într-o lume fragmentată și distrusă.
4. Voi urma fără scuze, *o viață simplă ce aduce onoare lui Dumnezeu*, umplută cu profunzime, sens și scop.
5. Nu vreau să fiu Marea Moartă. Vreau ca ceea ce am găsit să revărs și să *atingă și viețile altora* (ceilalți apropiați).

Așa a început noua mea viață. Mi-am propus să mă schimb, nu mi-a fost ușor, dar în fluxurile și refluxurile vieții, aceste principii și valori au rămas Steaua mea Polară, ajutându-mă să trasez o direcție echilibrată prin toate alegerile vieții. Dacă vrei să ai o viață concentrată și echilibrată, trebuie să-ți definești scopul vieții tale, pentru locul unde te afli acum și să-l urmărești cu tot zelul, cu toată vigoarea și cu harul pe care Dumnezeu l-a pus în tine.

Scopul tău poate că este diferit de al meu, dar trebuie ca tu să-l identifici, să-l scrii, să-l clarifici și să-l cristalizezi pentru ceea ce îți dorești să devii. Secretara mea și-a exprimat scopul așa:

1. Să mă angajez, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca zilnic să lucrez cu toată inima să aduc dragoste, lumină și bucurie în căminul meu și la lucru.
2. Să mă angajez, alături de soțul meu, să clădesc o căsnicie solidă și vibrantă.
3. Să cultiv o relație strânsă cu fiul meu.
4. Să am grijă de întreținerea casei pentru a fi un mediu plăcut și sănătos pentru cei ce locuiesc în ea și pentru cei ce o vizitează.
5. Să pun suflet în lucrul meu și în relațiile pe care le am, să susțin

6. Matei 22:37-39

Apoi, vino și urmează-Mă!

împărtășirea Evangheliei practice celorlalte persoane și cămine ca și când mi-aș hrăni propria creștere în Hristos.

Managerul meu general, în vârstă de treizeci și ceva de ani, singură, cu un adevărat interes pentru viață și-a sintetizat scopul vieții astfel:

“Misiunea mea principală este să trăiesc în centrul voinței lui Dumnezeu, în fiecare moment. De aici, voi putea să transmit celorlalți ce a făcut puterea lui Dumnezeu în viața mea, și cum Dumnezeu vrea să ne elibereze pe toți pentru a merge în libertatea Cerului. Mă angajez să-mi trăiesc viața la maxim, de unde sunt acum, și să împărtășesc binecuvântările pe care le-am descoperit alături de aceia din jurul meu dând prioritate:

- unei umblări personale, reale și vibrante cu Dumnezeu
- relațiilor cu profunzime și apropiere
- sănătății mele psihice
- unui cămin calm, curat și plăcut
- responsabilității financiare, securității și abilității de a oferi
- aventurii și bucuriile din aer liber cum ar fi drumețiile, călătoriile

și schiatul

- misiunii ce atinge viețile celorlalți

Care sunt valorile tale? Care este viziunea ta despre viață? Cum ți-ai descrie misiunea vieții sau scopul acesteia? Dacă nu ți-ai stabilit un scop precis, îți va fi foarte greu să alegi între lucrurile pe care trebuie să le accepți și lucrurile pe care trebuie să le respingi. Ia-ți timp – *în liniște* – cu Dumnezeu, pentru a analiza. Roagă-te, gândește-te și notează.

Odată ce ți-ai definit scopul vieții, cea mai importantă întrebare pe care trebuie să ți-o pui în mod repetat, zilnic, legat de toate lucrurile care îți vin ca pe tavă, este: *“Merită acest lucru timpul, atenția, energia sau talentul meu?”* Trebuie să-ți pui această întrebare despre o mie de lucruri ce-ți atrag atenția. Vor fi zeci de subiecte ce-ți vor umple timpul și-ți vor trezi interesul, dar ele nu vor face altceva decât să te țină departe de adevăratul scop al vieții tale. Totul trebuie să devină nesemnificativ în comparație cu atingerea scopului vieții tale altfel vei deraia și te vei

bloca din nou și din nou. Diavolul este un geniu în astfel de situații și trebuie să învățăm să alegem *doar* responsabilitățile care corespund scopului vieții noastre. Astfel, cea mai importantă întrebare pe care să ți-o pui zilnic, și chiar de mai multe ori pe zi este: “Oare merită?”

Merită?

Timpul – atenția – energia – talentul

Mulți oameni se blochează în această situație. Dumnezeu are pentru ei lucruri care le-ar putea aduce împlinire și bucurie reală, dar ei nu ajung niciodată să le primească pentru că nu doresc să respecte disciplina necesară unei astfel de călătorii. De fapt, ei nu s-au decis să renunțe la conducerea propriei vieți. A sosit timpul să ne întrebăm foarte serios: Cine-mi conduce viața, cine este la putere? Vor continua circumstanțele să-mi conducă viața sau cu ajutorul lui Dumnezeu voi prelua controlul vieții, al timpului, al energiei și al talentului meu?

Unii oameni trec prin această viață fără niciun rost, ca și când n-ar avea niciun scop pentru care să trăiască și niciun țel de atins. Nu vei urca un munte decât dacă privești spre vârf și-ți dorești cu ardoare să ajungi acolo. Apoi, pas cu pas, vei fi motivat să urci spre culme. Nu vei avea parte de împliniri frumoase în viață decât îți vei stabili concret obiectivele și nu vei îngădui ca obstacolele care vor apărea să te oprească sau să te împiedice să ajungi acolo unde ți-ai propus.

Thomas Kinkade, cunoscut ca *Pictorul luminii*, este artistul în viață ale cărui lucrări sunt cele mai căutate de colecționari. Își păzește timpul cu strășnicie. În cartea sa, *Simpler Times*, unde gândurile despre viață sunt amestecate cu unele dintre picturile sale preferate, scrie: “Am fost creați pentru calm, nu pentru haos, și de aceea avem timp pentru o viață simplă... Acesta este modul de viață pe care mă străduiesc să-l

Apoi, vino și urmează-Mă!

evoc în picturile mele. Este modul de viață pe care m-am angajat să-l clădesc pentru mine și pentru familia mea.”⁷

“De aceea, scrie el, am învățat cum să spun “nu”. Nu, nu pot să am musafiri astăzi. Nu, nu pot veni la întâlnire. Îmi petrec serile împreună cu familia. Nu, nu pot acorda acel interviu. Astăzi trebuie să pictez.”⁸

El și-a definit scopul vieții și aceasta îi dă dreptul să întrebe, în dreptul fiecărei provocări: “Oare merită?” Și-a dezvoltat abilitatea să spună “da” și “nu” în acord cu scopul vieții sale și nu permite lumii din afară să-i dicteze viața. Acesta este următorul pas foarte important spre o viață echilibrată: abilitatea de a spune “da” și “nu” la momentul potrivit.

Toți trebuie să ne dezvoltăm abilitatea de a spune “nu” lucrurilor care ne îndepărtează de scopul vieții și “da” lucrurilor care ne apropie de el. Mulți spun cu dificultate “nu” când ar trebui, în timp ce alții nu pot spune “da” chiar și unei oportunități ce-i poate duce cu zece pași mai aproape de împlinirea scopului vieții lor. Cum putem să evaluăm corect ofertele în ambele cazuri. Din fericire, nu suntem singuri în această bătălie. Dumnezeu promite: “Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus.”⁹ Implică-L în problemele tale, sfătuiește-te cu El și întreabă-L: *“Doamne, merită acest lucru timpul, atenția, energia sau talentul meu?”*

Spune “nu” grațios

Acest cuvânt “nu” pare străin pentru cei mai mulți dintre noi. De fapt, mulți dintre noi ar face bine să repete spunându-l la începutul fiecărei zile. Haide, du-te în spatele casei și încearcă. Să vedeam cum ar suna astfel:

“Nu, nu pot să ajut la acest proiect. I-am promis soției mele că voi petrece mai mult timp cu ea.”

7. Kinkade, Thomas, *Simpler Times*, Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1996. Pg 5.

8. Ibid, pg 14.

9. Exodul 4:12

“Nu, nu pot accepta această poziție, copiii mei au nevoie de orice timp liber pe care îl am după serviciu.”

“Nu, acea slujbă nouă îmi cere să călătoresc și niciodată nu-mi voi menține sănătatea.”

“Nu, programul meu este plin și nu am timp deloc.”

“Nu. Viața mea spirituală are nevoie de mai multă concentrare și asta îmi va lua timpul petrecut cu Dumnezeu meu.”

“Nu. Chiar nu am nevoie de o mașină nouă. Cea veche e suficientă.”

“Nu. Un proiect de construcție mă va epuiza.”

Ce mai trebuie să adaugi la această listă? Abilitatea de a spune “nu” grațios este absolut esențial pentru a spune “da” adevăratului scop al vieții tale.

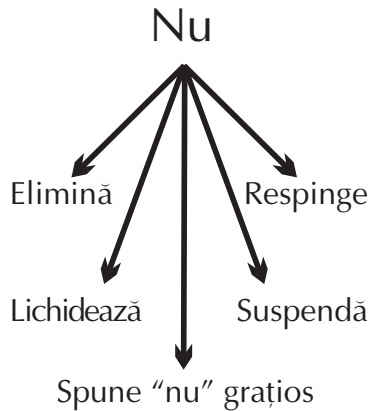
De ce este așa de greu să spui “nu”? Deoarece, aparent, toți cred că ritmul lor alert este doar o problemă temporară, și au dreptate. Este o problemă temporară, după altă problemă temporară, după altă... Știi cum se întâmplă de obicei!

“Jim tocmai a început această afacere nouă, știi, și îi ia un an să o pună pe picioare.” O problemă temporară!

“Ei bine, Susie, mai este la școală pentru încă doi ani așa că am încercat să muncesc pentru a acoperii cheltuielile.” O problemă temporară!

“După ce termin acest următor proiect atunci...” O problemă temporară!

“Avem un nou bebeluș în căminul nostru și știi ce înseamnă asta.” Când vara se va sfârși, va fi mai mult timp.” “Tocmai ne-am cumpărat o nouă casă pe care o aranjăm noi.” “Tocmai am cumpărat niște teren

Apoi, vino și urmează-Mă!

și trebuie să construim o casă pe el.” “După acest seminar despre Apocalipsa... clasă de gătit... sezonul vacanței...” Lista merge mai departe. Cea mai mare înșelăciune pe care ne-o spunem este: “Săptămâna viitoare voi avea mai mult timp. Știu sigur că voi avea!”

Cu toții credem că va veni, foarte curând, o zi mai liniștită în care vom putea să ne îndeplinim toate obligațiile prezente. Dar știi că de fapt este o iluzie! Un miraj pe care îl urmărim. Timpul demonstrează că graba nu se termină decât atunci când sănătatea ta se distruge și te trezești culcat pe un pat sau întins într-un sicriu, fără să fi avut timpul necesar pentru a-ți atinge adevăratul tău scop.

Într-adevăr, problemele temporare sunt adesea niște perdele de fum pentru problemele noastre mult mai profunde. Ne este frică. Ne este frică să fim greșit înțeleși, ne este frică că am putea genera conflicte, că am putea pierde ceva, sau poate cel mai mult, ne este frică de liniștea care urmează. Știm că atunci când oprim Facebook-ul, internetul, televizorul, orele în plus de muncă și angajamentele, va trebui să stăm față în față cu noi înșine, cu partenerul nostru, și poate cu copiii noștri. Va trebui să ne confruntăm cu niște lucruri care ne depășesc și suntem speriați ca de moarte. Vom prezenta temerile noastre lui Dumnezeu sau vom continua să trăim în maniera noastră?

Dacă dintr-un motiv sau altul nu putem spune “nu” lumii de afară, atunci, acceptând provocările, sigur îi vom spune “nu” lui Dumnezeu, sau partenerului, sau familiei, sau oricărui lucru care ar putea să ne ajute să atingem scopul propus.

Elimină

Într-o scrisoare pe care Martin Luther i-a scris-o adeptului său, Melancthon, declara: “Urăsc cu toată puterea acele griji care te consumă. Dacă este o cauză greșită, abandoneaz-o!”¹⁰

10. D'Aubigne, J. H. Merle, History of the Reformation of the Sixteenth Century, Book 14, Chapter 6.

Dacă este o cauză greșită, elimin-o. Cea mai folosită tastă de pe tastatura mea este “delete” (elimină, șterge). Șterg tot ce este nefolositor pentru atenția, timpul, energia, și talentul meu.

Este ușor? Nu! Este absolut necesar pentru o “viață concentrată”? Da! E greu să faci așa ceva? Cu siguranță! Dar copiii și nepoții mei nu sunt înăspriți de Evanghelie. Trebuie să plătești un preț pentru o viață în care îți definești prioritățile. Dorești să-l plătești? Este de asemenea o recompensă. Dorești să-l urmezi? Kay a descoperit această realitate în Facebook. În continuare vă prezint scrisoarea pe care mi-a trimis-o.

Spune “nu” la Facebook

Dragă Jim,

Am fost întrebată de multe ori la serviciu de ce nu am cont pe Facebook*. Așa că la sfârșitul anului trecut mi-am făcut un cont. Bineînțeles, m-a încântat faptul că am descoperit niște prieteni pe care nu-i mai văzusem de foarte mult timp, fotografiile, etc. Prima impresie: “Este minunat!”

Dar în timp ce site-ul mă absorbea și petreceam timpul din ce în ce mai mult în fața monitorului, nu realizam cât de greșit procedam. Chiar de la început, Dumnezeu m-a îndemnat să nu mai continui dar n-am ascultat. Am văzut reclamele, care nu erau toate după placul meu, dar am continuat să urmăresc site-ul. Apoi oamenii au început să-mi trimită diferite lucruri cu care nu puteam să fiu de acord, dar am continuat. Dumnezeu îmi spunea în continuare să mă îndrept spre El pentru a-mi petrece timpul, dar l-am ignorat din nou. Intram pe pagină doar pentru a vedea ce persoane sunt online. Aveam aplicația de Facebook chiar și pe iPhone! Era ca un drog. Pierdeam timpul și realizam lucrul aceasta după o oră sau două de navigat pe Facebook.

Dar Dumnezeul meu plin de iubire a fost insistent și nu a încetat să-mi spună să petrec timpul cu El decât să-l pierd cu lucruri de nimic. În final am ascultat de Dumnezeu și am spus: “Dacă vrei cu adevărat

*rețea de socializare (nota trad.)

Apoi, vino și urmează-Mă!

să mă oprești din a face asta, arată-mi.” Nu ceream un semn de fapt, dar doream confirmare.

În luna mai, împreună cu familia mea am participat la seminariile tale la Berrien Springs, Michigan. Eu, bineînțeles, te auzisem vorbind de multe ori până atunci, dar niciodată nu te auzisem vorbind despre Facebook sau My Space într-o prelegere. M-am gândit că nu era pentru prima dată când vorbeai despre acest lucru! M-am întors la hotel în acea noapte și, în timp ce familia mea dormea, am vorbit cu Dumnezeu. Am spus: “Doamne, te-am auzit tare și clar! Vreau să petrec mai mult timp cu Tine și cu familia mea. Destul cu aceste nimicuri!”

Următoarea dimineață, am șters aplicația de pe iPhone și când m-am întors acasă, mi-am dezactivat contul. Eram liberă! Liberă să petrec mai mult timp cu Dumnezeu, cu soțul meu și cu familia mea. Prioritățile mele erau în regulă din nou. Câțiva prieteni m-au întrebat “de ce”, și le-am spus că Dumnezeul meu și familia mea sunt prioritatea mea și Facebook-ul nu mai face parte din viața mea. Ce Dumnezeu răbdător slujim!

Liberă în sfârșit!

Kay

Respinge

Nu, nu sunt la curent cu toate lucrurile și nu sunt la modă așa cum sunt cei mai mulți din zilele noastre. De fapt, refuz mai multe invitații de a vorbi decât accept. De ce? Deoarece “munca” sau “cauza” sau “grupul” sau “aglomerația” pot și mă vor împiedica să fiu în Hristos și îndrăgostit de soția mea și să am control deplin asupra vieții mele.

Lichidează

De ce e bine să trăiești o viață simplă? De ce e bine să lichidezi tot acel exces de fotografii, bibelouri și ornamente? Simplu. Deoarece grija pentru “lucrurile mărunte” ne va controla viața și timpul ne va fi consumat. Nu, nu suntem făcuți neprihăniți printr-o viață simplă, dar simplitatea este o unealtă pentru a răscumpăra timpul pentru o viață

neprihănită.¹¹ Isus a trăit o viață simplă și noi trebuie să-L urmăm. El este Exemplul nostru suprem.

Am un prieten care are șase mașini – un vehicul pentru orice ocazie posibilă, dar nu are timp pentru a dezvolta o căsnicie irezistibilă. Eu am o mașină și am găsit timp să mă îndrăgostesc din nou și din nou de prima mea iubire.

Descoperă la ce vrea Dumnezeu să renunți pentru a putea să-ți împlinești scopul vieții tale, apoi treci la lucru!

Suspendă

Unele activități pot fi morale și corecte, chiar și în conformitate cu scopul tău. Dar dacă acestea domină prioritățile tale de bază, trebuie să le suspenzi. Odată ce preocupările tale principale sunt în ordine, poți să te gândești să mai adaugi altele.

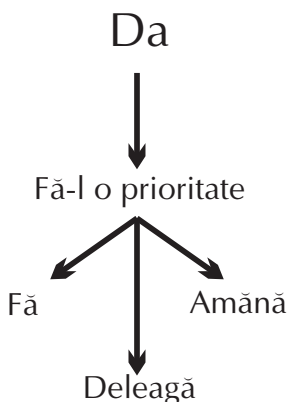
Acum câțiva ani Margaret a venit în vacanță, la o vilă, aproape de casa noastră. Era un agent celebru în lumea publicității. Ne-am împrietenit repede. Stăteam adeseori de vorbă și era fascinată de povestea noastră și de relația noastră cu Dumnezeu. Când a plecat, i-am dat câteva predici înregistrate și peste câteva zile am primit o scrisoare de la ea.

Dragă Jim, Sally, Matthew, și Andrew,

Fie că știți, sau nu, ați fost cu mine toată ziua – prin vocea ta de pe casetă, Jim, și voi ceilalți prin spirit. În timp ce ascultam prelegerea *Ia-o încet, creștinule*, mă grăbeam de la întâlnirea cu scenaristii, la o ședință foto, ce trebuia să o am cu un client! Chiar îmi programasem astăzi o întâlnire cu copiii, după ce vin de școală. Predica ta plăcută mi-a vorbit așa de puternic, încât nu numai că am anulat întâlnirea cu acel client, dar mi-am folosit timpul să-i învăț pe băieții mei învățătura ta. Și ce crezi? Clientul meu a fost de acord să ne întâlnim mâine, iar băieții sunt foarte fericiți să ne întâlnim astăzi! Nu-i așa că Dumnezeu e bun?

Margaret

11. Efeseni 5:16, 17

Da – fă-l o prioritate

Când îți definești scopul vieții tale și apoi te întrebi dacă “merită”, vei elimina majoritatea lucrurilor care îți încurcă viața. Constat că mai greu decât să spun “da”, este să-mi iau timp și energie pentru a le potrivi în viața mea.

Dacă aș încerca să fac tot ceea ce se potrivește cu declarația mea de viață, pot sfârși prin a fi prea ocupat și epuizat.

Așa că trebuie să analizezi cu atenție orice lucru la care poți să răspunzi afirmativ în acord cu prioritățile pe care ți le-ai stabilit. Am descoperit că abilitatea de a face priorități este esențială pentru a experimenta o viață concentrată.

Prioritatea mea principală este umblarea cu Dumnezeu. Îmi programez timp în fiecare dimineață să conversez cu El și apoi fac din acest lucru prioritatea numărul unu de-a lungul zilei pentru a menține o sensibilitate a conștiinței mele, să aud vocea Sa. De asemenea, cel puțin odată pe an, mă retrag câteva zile lângă un lac de munte, mare și izolat, pentru a fi singur cu El. Numesc acest timp “Timpul Enoh”. Singur cu El, înconjurat de creația Sa, nu sunt distras de nimic. Fără prieteni, fără familie, fără telefon, e-mail, știri, și chiar fără treburile zilnice de întreținere a casei. Doar eu cu Dumnezeu. Inima mea respiră, “Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă.” Atenția mea pentru această primă prioritate este sursa direcției mele și împuternicire pentru toate celelalte priorități din viața mea.

A doua prioritate este Sally. Zilnic îmi programez timp pentru a vedea ce se întâmplă în inima ei și pentru a întreține acea scânteie care face irezistibilă legătura noastră.

Urmează băieții mei alături de familiile lor. Când băieții locuiau cu noi, aveam momentele de părtășie în fiecare seară la 6:30. Nimic nu trebuia să ocupe acele momente dedicate discuției, jocurilor, și

legăturilor dintre noi. Acum, având în vedere că fiecare este la casa lui, îmi păstrez același program pentru a vorbi cu ei la telefon și pentru a ne întâlni pentru diferite ocazii, pentru weekend-uri, sau pentru o cină simplă.

O viață simplă, fără prea multe alte lucruri, susține prioritățile mele.

Urmărirea acestor priorități este o mărturie ce atinge inimile celorlalți și îi ajută să găsească viața abundentă pe care Dumnezeu a promis-o.¹²

În timp ce sortezi prioritățile tale, scrie-le pe o hârtie. Întipărește-le pe lobul tău frontal. Memorează-le. Repetă-le în gând și apără-le cu orice preț. Da, o viață echilibrată necesită un preț.

Isus a relatat două parabole ce ilustrează acest aspect.¹³ Atât negustorul care a găsit “mărgăritarul de mare preț” cât și omul care găsește o comoară ascunsă în pământ, se duc acasă și vând tot ce au pentru a cumpăra terenurile acelea. Este o diferență mare între a găsi ceva și a poseda ceva. Acum “descoperi” ceva despre o viață concentrată. Vrei “să vinzi tot” ca să ai o astfel de viață?

Acționează! Ia măsuri pozitive.

A trebuit să pun capăt unei afaceri înfloritoare, unei case pe un teren de 16 hectare, celor cinci mașini, și la multe alte lucruri. A trebuit să mă mut în cea mai mică locuință în care am trăit vreodată și să supraviețuiesc cu cel mai mic venit pe care l-am avut. Dar astfel, m-am trezit cu o grămadă de timp pentru a mă devota scopului vieții mele.

Prin harul și călăuzirea zilnică a lui Dumnezeu, m-am conformat acestui scop. Zi de zi! Curând roadele au început să se vadă. Am rămas pe drumul cel bun – dar nu am fost scutit de atacuri, de descurajare, confuzie și anumite îndoieli. Dar am rămas mereu pe drumul ales și funcționează! Slavă Domnului, funcționează! Și poate funcționa și

12. Ioan 10:10

13. Matei 13:44-46

Apoi, vino și urmează-Mă!

pentru tine! Dacă faci acest lucru! Dacă-l faci cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău, îți vei găsi drumul,¹⁴ și atunci nu-l vei mai părăsi niciodată!

Delega

Viața mea este simplă, dar nu ar fi dacă nu aș delega. Este atât de mult bine, mai bine, cel mai bine, ce trece pe calea mea încât fie trebuie să spun “nu”, fie trebuie să spun “delegă”. Dumnezeu m-a binecuvântat cu o echipă în lucrarea pe care o fac, și acest lucru îmi permite să trăiesc cu adevărat angajamentul meu în timp ce îl împărtășesc cu alții.

Pentru a delega trebuie să fii capabil să ai încredere în cel pe care l-ai ales să te ajute și să-l lași să-și facă treaba. Acest lucru nu este ușor pentru unele persoane. Întreabă-L pe Dumnezeu să-ți arate cum și pe cine trebuie să delegi.

Amână

Sunt doar câteva lucruri foarte bune și prea legate de inima mea pentru a le delega, pentru care nu pot spune “nu” dar pentru care nu am timp suficient să le fac. Așa că am o mică listă cu lucruri amânate până când voi găsit ceva timp și energie pentru ele.

Întrevedere cu Dumnezeu

Acum du-te... du-te la Isus, așa cum s-a dus Nicodim și pune-ți viața, întrebările și sufletul înaintea Lui. Te-ai întâlnit cu Dumnezeu. Lasă-L să-ți spună ce ar trebui să faci pentru a realiza o viață concentrată, pentru a găsi bucurie în călătoria ta!

14. Ieremia 29:13

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ai o viață echilibrată?
2. Este viața ta compusă din executarea și obținerea de lucruri?
3. Te obosești singur cu lucrurile neimportante ale vieții?
4. Simți că ești ca într-o tornadă involburată de datorii, așteptări, priorități, dorințe, proiecte, distrageri, divertisment, relații sociale și cereri?
5. Ai timp în mod regulat pentru liniște sau meditație, pentru pauze și frumusețe, timp pentru a gândi?
6. Ești gata să-ți definești scopul vieții tale pentru cine și unde ești acum?
7. Crezi că dacă iei singur decizii în legătură cu scopul vieții tale ai “puterea de a decide”?
8. Ești pregătit să răspunzi în mod regulat la următoarea întrebare? “Merită acest lucru timpul, atenția, energia sau talentul meu?”
9. Ai abilitatea de a spune “da” sau “nu” în momente potrivite?
10. Ești gata să ștergi, să renunți, să lichidezi, să suspenzi sau să spui “nu” cu bucurie?
11. Îți vei pune zilnic în mod sincer viața pe primul loc?

Bucurie în călătoria ta

“Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”

Romani 15:13

Avea treizeci de ani – era atractivă, talentată și dăruită. Era, poate, cea mai capabilă domnișoară nemărită pe care o întâlnisem. Visul vieții ei era să se mărite cu un bărbat spiritual – un lider puternic, o persoană cu inițiativă – un soț bun care să-L onoreze pe Dumnezeu. Dar visul ei nu se împlinise – și nu se întrevedea nimic pentru viitorul apropiat.

Urma să fie următorul vorbitor la seminarul de weekend la care eram prezent împreună cu Sally și cuvintele “mulțumit” și “împlinit”, din titlul mesajului pe care îl prezenta ea, mi-au sărit în ochi. Mi-am zis că trebuie să aud asta! Cum se face că această femeie atractivă, blondă, cu ochi albaștri, la treizeci de ani să fie mulțumită și împlinită, având în vedere că visul ei nu s-a împlinit?

Am ascultat cu mult interes pentru a afla secretul ei. A început cu o parabolă.

Destinația

Fiecare dintre noi vede viața ca pe o călătorie lungă – pe întreg continentul. Pe măsură de călătorim, ochii noștri observă multe scene în trecere – lacuri frumoase oglindindu-și malurile, șiruri înalte de munți, sate mici, copac după copac, oameni lucrând, râuri rapide, căprioare alergând pe câmpii, copii cu biciclete de-a lungul drumului prăfuit, pajiști, câmpuri cu grâu și străzile luminate ale orașelor.

Dar lucrul cel mai important este destinația noastră – unde, la un timp stabilit, într-o zi anume, vom ajunge în sfârșit, cu urări de bun-venit, în acorduri de fanfară, râsete și artificii. Privim înainte cu nerăbdare, numărând kilometrii pe care îi parcurgem, și ne întrebăm ca niște copii: “Mai e mult?... Mai e mult?... *Mai e mult?*”

Trecem prin viață visând la momentul sosirii, gândim în viitor: “Când voi ajunge la destinație – va fi bine!” “Când voi termina facultatea... voi cumpăra o mașină... mă voi căsătorii... voi cumpăra o casă... voi lua un cățel... voi avea un bebeluș... voi duce copiii la școală... voi plăti facturile... voi ajunge la pensie...”. Gândul comun este: *când* voi ajunge să fac toate acele lucruri, *atunci* voi putea trăi “fericit până la adânci bătrâneți.”

La un moment dat însă, în această călătorie, constatăm că nu există nicio destinație finală în această viață – nu există nicio locație în care vom putea găsi mulțumirea și împlinirea după care am tânjit.

Adevărata bucurie, adevărata împlinire este călătoria însăși.

Destinația se îndepărtează de noi în mod constant – la fel ca mirajul apei pentru călătorul însetat în deșert.

Viața este efemeră – trece foarte repede. Ieri a trecut iar ziua de mâine nu ne aparține. Azi e singura zi pe care o avem de trăit, de iubit și de savurat. Astfel, este important să închidem încet ușa zilei de ieri pentru a putea trăi cu adevărat astăzi. Nu ziua de azi mă face să-mi pierd mințile, ci regretele din trecut sau teama de viitor.

“Bucură-te în această zi – Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne înveselim în ea!” Psalmii 118:24

Miroase florile. Sărută-ți soțul/soția. Fă excursii la munte. Invită-ți un prieten la tine și beți limonadă. Înoată în lac. Scrie o scrisoare de apreciere unei persoane dragi. Mergi cu bicicleta la apus. Aprinde o lumânare la cină. Zâmbește unui copil. Privește luna cum răsare pe cer. Râzi mai mult și îngrijorează-te mai puțin. Aleargă pe plajă în picioarele goale.

“Trăiește-ți viața cât poți de mult. Prețuiește fiecare moment ca pe un dar de la Dumnezeu.”¹

1 Folosit cu permisiunea lui Janell Garey.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Preocupări seci

În timp ce vorbea, am aflat secretul ei: mulțumirea și împlinirea ei era călătoria, nu destinația.

“Extraordinar! Corect! Super! Toți au nevoie de așa ceva!” m-am gândit. De ce nu mi-a explicat nimeni acest lucru în primii ani ai vieții? Viața mea ar fi putut fi mult mai interesantă și mult mai frumoasă în timpul călătoriei mele, dar eu nu am știut și am căzut în cursa înșelătoare a diavolului în care mulți oameni au căzut: “Dorința de a cunoaște viitorul este preocuparea oamenilor.”²

Pe măsură ce o ascultam, o mulțime de imagini îmi treceau prin minte. Imagini ale preocupărilor mele fără rost care aveau drept scop împlinirea. Tiparul era simplu. Îmi doream un anumit lucru sau îmi stabileam o anumită țintă fiind sigur că, atunci când îmi voi realiza dorințele voi fi mulțumit și împlinit. Dar acel simțământ al satisfacției era mereu ca un miraj. Chiar când credeam că l-am apucat, îmi aluneca printre degete și se ducea în altă parte. Alergam din nou după el dar niciodată nu-l puteam prinde.

Îmi amintesc foarte bine că totul a început când aveam doisprezece ani, cu o bicicletă Schwinn nou-nouță, roșie, cu trei viteze. Era cea mai bună bicicletă fabricată la vremea aceea. Era singurul meu vis, nu-mi mai trebuia nimic. La șaisprezece ani visam la un Pontiac GTO, roșu, decapotabil, care apăruse de curând.

La vârsta de optsprezece ani, aveam o prietenă draguță și veselă. Eram captivat de ea. Cu siguranță că nu mai aveam nevoie de nimic! Au urmat apoi anii de facultate, visam să fac carieră, să ocup o poziție înaltă, să fiu “cineva” și să câștig mulți bani. Mă gândeam: “Când voi fi realizat, voi ajunge la destinație!”

Curând, viața de student pe care mi-o visasem mi s-a părut plictisitoare. Pe la douăzeci și doi de ani, am început să fac sporturi de aventură: scufundări, ski, canoe, vânătoare, pescuit, explorări în sălbăcie pentru că toate aceste activități produceau adrenalină.

2. Patriarhi și profeți, pagina 294, parafrizare

La două zeci și șase de ani aveam deja propria mea afacere. Îmi plăcea! Puteam să iau decizii, să am subalterni pe care să-i comand, aveam posibilități nelimitate de câștig, aveam libertate și eram foarte respectat. Cu siguranță în acele momente bucuria mea era completă – dar ceva tot lipsea.

La douăzeci și opt, credeam că am găsit bucuria deplină. Împreună cu Sally am cumpărat o casă spațioasă construită din lemn de cedru, cu tavane de catedrală, cu o cameră de zi situată la parter și un șemineu grandios. Casa era undeva la țară, pe un teren împădurit de 16 hectare, cu livadă și iaz.

Dacă poți să-ți imaginezi o asemenea casă, poți să-ți dai seama cu ușurință că mereu am urmărit ceea ce era aproape nerealizabil în viața mea, crezând că bucuria mea va fi împlinită când voi ajunge la următoarea destinație.

Solomon a spus bine: “Mai bine o mână plină de odihnă, decât amândoi pumnii plini de trudă și goană după vânt.”³ În timp ce participam la această întâlnire, rememorând primii treizeci de ani ai vieții mele, mi-am amintit că viața devenise copleșitoare pentru mine. Mă domina! Am muncit mult, am trudit din greu de-a lungul drumului, nu am avut timp să mă bucur.

Goană după vânt? Da, viața mea, în această călătorie, a fost plină de necaz, neliniște și multă supărare. Bucurie? Poate, puțină. Dar bucuria mea de atunci era mereu umbrită de convingerea că împlinirea următorului vis va aduce roade din plin.

Ascultam expunerea domnișoarei și vorbele ei erau ca niște lovituri pentru mine. Mă dureau cumplit! Pentru tine cum sunt? De ce nu am primit acest mesaj când căutam împlinirea, când aveam douăzeci și unu de ani, sau când aveam doisprezece ani? De ce nu mi-a spus nimeni? De ce sunt atât de puțini cei care au aflat secretul împlinirii? De ce preotul meu catolic nu m-a ajutat să văd lucrul aceasta? El mi-a vândut doar bucuria lui: biserica și un model de religie. De ce nu mi-au vorbit despre asta pastorii protestanți? Ei mi-au vândut numai bucuria lor:

3. Ecclesiastul 4:6

doctrinile lor, stilul lor de viață, calitatea de membru al bisericii. De ce foarte mulți dintre noi descoperă adevărata bucurie așa de târziu în călătoria lor? Și de ce unii dintre noi nu o găsesc niciodată?

Privind în jur

În timp ce o ascultam pe această domnișoară, vorbind din inimă și din experiența vieții ei, am privit în jur, la public. Un cuplu drăguț cam de vârsta ei mi-a atras atenția. Îi cunoșteam de mult timp. Curtenia și nunta lor fuseseră ca dintr-o carte de povești. Acum aveau o casă frumoasă într-un loc liniștit la țară, o fetiță drăgălașă și profesii respectabile.

Cu toate astea, aveau doar puțin din aceea “bucurie” despre care se vorbea. De unde știam știam? Îmi confirmaseră. Căsnicia și viața lor de familie nu le împliniseră visele. Ambii erau foarte preocupați de realizarea altor obiective în viața lor. El voia să aibă propria sa afacere, ea își dorea o casă de lux.

M-am gândit în sinea mea: “Ei au tot ceea ce își dorește domnișoara de la amvon; au o familie, o casuță frumoasă la țară, se au unul pe celălalt, dar sunt mult mai puțin fericiți, pentru că bucuria lor este umbrită în fiecare zi de obiectivele lor neatinse. Aleargă mereu după ceva și nu sunt niciodată mulțumiți. Cum se poate așa ceva? Nu pot să vadă ce le lipsește?”

Scriitorul Nathanael Hawthorne spunea: “Fericirea este un fluture pe care, atunci când îl urmărești, nu-l poți prinde dar care, atunci când stai nemișcat, s-ar putea să se așeze pe tine.”

Ce fluture urmărești? Ce crezi că trebuie să ai pentru a fi mulțumit? Suntem așa de nerăbdători pentru ceea ce urmează, încât pierdem prețioasele binecuvântări care ne aparțin acum! Nu vreau să crezi că sunt împotriva stabilirii de ținte sau de idealuri pentru viitor și nici împotriva încercării de a împlinii acele dorințe. Ideea este că, atunci când ne lăsăm bucuria în voia zilei de mâine, riscăm să ajungem la sfârșitul vieții noastre fără să atingem în întregime ceea ce am căutat – deoarece mâine este întotdeauna dincolo de controlul nostru.

Privind în jur din nou

M-am uitat în spate și am văzut un cuplu aproape de șizeci de ani. După standardele omenеști, erau foarte bine situați. Erau milionari, aveau o casă frumoasă lângă un lac splendid și erau foarte respectați în comunitatea de afaceri.

Totuși veniseră la mine pentru consiliere deoarece viața lor era foarte stresantă, munceau mult și erau permanent nemulțumiți. Copiii lor părăsiseră biserica. Căsnicia lor era un dezastru. Nu se mai culcaseră împreună de peste zece ani și ea voia să divorțeze.

Dacă ai fi putut să dai timpul înapoi, până la momentul curteniei lor, ai fi văzut că amândoi au urmărit fluturele căsniciei, dar după ce l-au prins, au alergat după alt fluture, care zbura doar la un pas înaintea lor și astfel, nu au putut să se bucure niciodată de darul oferit în prezent. În loc *să trăiască* bucuria prezentului ei *erau preocupați* să prindă următorul fluture.

Înlocuim noi mulțumirea pentru “ceea ce avem” cu dorința pentru “ceea ce nu avem”? Am fost înșelați de mitul diavolului: “...în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”⁴

Diavolul este un vânzător priceput. Este și mincinos, în același timp. Un mincinos subtil! În starea lor perfectă, Adam și Eva au căzut în plasa lui. Aveau o sănătate perfectă, un partener perfect, un mediu perfect, o ocupație perfectă și o legătură perfectă cu Dumnezeu. Totuși ei au crezut minciuna diavolului! “Când... atunci...” Și toți am moștenit slăbiciunea primilor noștri părinți.

Ce îți spune Duhul Sfânt în acest moment? Ai trecut pe lângă bucuria vieții în călătoria ta? Și eu am făcut așa. La fel și acest cuplu tânăr. Cuplul mai în vârstă a plătit deja prețul. Dar fiecare dintre noi mai poate să găsească bucuria dacă alegem să facem asta. Niciodată nu e prea târziu să deschidem prezentul nostru și să intrăm în bucuria lui!

4 Genesa 3:5

Predică de la amvon

Poate te întrebi: “Este doar o predică spusă la amvon? Sună bine ca teorie, dar funcționează cu adevărat în viața reală?”

Pot să spun sincer: “DA, funcționează!”

Această domnișoară este Janell Garey, directorul general al misiunii noastre.⁵ O cunoaștem de când avea treisprezece ani. Are așteptări și dorințe reale? Da! Vrea să găsească un bărbat special, să se căsătorească, să aibă copii și să crească o familie pentru slava lui Dumnezeu? Da! De fapt, se implică activ în aceste vise. Dorințele, țințele și aspirațiile sale sunt sănătoase și pe placul lui Dumnezeu. Așa sunt mulți dintre noi.

Oricum, dacă urmărirea viitorului conduce la diminuarea bucuriei și fericirii noastre prezente, atunci suntem înșelați! Adevăratele bucurii și împliniri au o singură sursă – Dumnezeu. “Voi aveți totul deplin în El!”⁶ Putem fi mulțumiți cu ce avem în prezent.

“Căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.⁷ “Stă în Hristos!”⁸ Mai mult face puținul celui neprihănit decât belșugul multor răi.”⁹ De aceea Scriptura declară în mod cert, Dumnezeu nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”¹⁰

Duhul Sfânt este cel care împarte bucuria și pacea, nu circumstanțele, lucrurile sau realizările. De aceea Dumnezeu declară: “ACUM veți avea” – nu jumătate de bucurie și pace, nu 85% de bucurie și pace – ci “toată bucuria și pacea, pe care o dă credința.” Care credință? Credința că Dumnezeu este real, bun și că este prezent în viața mea. Îmbrățișând acest crez, pot să îmbrățișez fiecare zi ca pe un dar oferit de El. Atât lucrurile care ne aduc bucurii divine, cât și dezamăgirile pe

5. Înregistrarea live a meesajului său se găsește în albumul, *Alege-ți destinul*, care poate fi comandat la Empowered Living Ministries.

6. Coloseni 2:10

7. Luca 12:15

8. Coloseni 3:4

9. Psalmi 37:16

10. Romani 15:13

care le simțim în adâncul sufletului nostru, sunt daruri oferite din mâna Lui, și toate lucrează spre binele nostru. Dacă începem fiecare zi cu El, găsim bucuria trăirii cu El. Aceasta este Evanghelia simplă!

Datorită lui Isus am primit viață! Datorită Lui trăiesc și mă mișc și am ființă.¹¹ Fie că iau mașina de spălat și uscătorul Maytag fie că nu, pot să am bucurie. Acum! Astăzi! În acest moment!

Să nu ne lăsăm înșelați! Dacă mizez pe faptul că luându-mi mașina de spălat îmi produc bucurie, aș înlocui darul cu Dătătorul. Am demonstrat, prin acțiunile și/sau atitudinea mea, că știu mai bine decât Dumnezeu de ce am nevoie și că El nu știe cât și ce să-mi dea. Mulți, dacă nu majoritatea, trăiesc acționând la fel, ca și când Dumnezeu nu ar fi suficient. Ei transformă darurile Sale în idoli și urmăresc la nesfârșit bucuriile lor înlocuitoare: un partener perfect, copii, o casă fără datorii, o casă la țară, o poziție cu influență și putere, sex, bogăție, priorități, a fi cineva, o garderobă nouă, rezolvarea problemelor de sănătate sau remedierea defectelor de caracter pentru a deveni niște creștini perfecți.

Dar Evanghelia simplă face apel la inima noastră și ne avertizează că posesiunile, pozițiile, oamenii, locurile, performanța și plăcerea nu ne pot face să ne simțim împliniți. Dumnezeu este singurul care ne poate ajuta să ne simțim împliniți! Bucuria mea este completă când sufletul meu se bazează pe Dumnezeu și poftele mele sunt subordonate lui Hristos.

Poate fi Janell împlinită acum, în acest moment, în condițiile actuale? Da! Sunt năzuințele și dorințele ei greșite? Nu, pentru că Dumnezeu e prezent în viața ei și ea s-a lăsat condusă de El.

Găsind bucuria

Revenind la acea întâlnire, Janell a continuat să împărtășească modul în care a găsit bucuria în călătoria ei alegând să-și schimbe gândurile obsesive de auto-compătimire și auto-condamnare cu gândul că singurătatea ei în acest timp prelungit este o oportunitate pentru ea, să lucreze pentru El, ca femeie singură.

11. Fapte 17:28

Și-a văzut prietenii împrietenindu-se, căsătorindu-se și întemeindu-și familii, apoi momentele lor frumoase în propriile familii și propriile case și a simțit gustul dezamăgirii când s-a gândit la singurătatea ei. Dar în loc să-și plângă de milă, s-a întors la Dumnezeu și L-a rugat: “Doamne, ajută-mă să realizez tot ce vrei Tu în perioada asta în care sunt singură. Nu știu care este planul Tău cu mine, dar vreau să-l împlinesc cu toată inima, puterea și voința mea. Dacă este în planul Tău să mă căsătoresc, vreau să stau la altar și să pot spune: ‘În momentele singurătății pe care mi-ai dat-o, am făcut tot ce am știut că ai vrut Tu să fac.’”

După ce și-a predat voința lui Dumnezeu, atitudinea ei față de povara singurătății s-a schimbat. A început să vadă călătoria ei ca pe o ocazie în care poate să profite din plin de timpul oferit ei, ca femeie necăsătorită. Scopul ei, indiferent de statut sau de circumstanțe, a devenit: să urmeze voința descoperită a lui Dumnezeu pentru viața ei și să găsească bucurie în călătoria sa.

În momentul în care a făcut acest lucru atitudinea față de statutul ei actual s-a schimbat. A găsit bucuria! Ea a declarat sincer că viața ei nu mai este plictisitoare, neîmplinită, nemulțumită sau goală chiar dacă nu a ajuns la “destinație”. După ce s-a hotărât să trăiască “în prezent”, a găsit adevărata împlinire și bucurie – pe care le are acum!

Ea se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu în fiecare zi: un răsărit plăcut, un zâmbet de la colegul de serviciu, o interacțiune prin e-mail cu cineva zbuciumat și căruia poate să-L prezinte pe Dumnezeu, o pasăre ce se așează pe pervazul ei, sănătatea bună pe care Dumnezeu i-a dăruit-o, fulgii de zăpadă care se așează pe o creangă de pom, un telefon încurajator, o nouă floare pe alee, ocazia de a învăța un copil cum să termine de mâncat tot, cu bucurie, un gând frumos de la un prieten, o slujbă care o provoacă și o împlinește și, încercările care o ajută să crească.

Aceasta este o parte din modul în care ea a transformat ceea ce ar fi putut fi o perioadă foarte tristă și deprimantă în viața ei, într-un

timp de servire și împlinire. Este mulțumită, împlinită și găsește bucurie în călătoria ei de femeie necăsătorită!

“Spațiul gol”

De fapt, titlul complet al prelegerii lui Janell era “Mulțumit, împlinit și”. Inițial a numit prelegerea “Mulțumit, împlinit și singur”. Dar și-a dat seama că nu toți din public erau necăsătoriți sau doritori de a se căsători – dar fiecare are ceva ce ar putea pune în spațiul gol. Tu ce ai pune în acest spațiu?

Mulțumit, împlinit și fără copii? Fără casă? Bolnav? Fără prieteni? Sărac? Șomer? Plictisit? Ipotecat? Fără formă? Rănit sentimental? Poate ți-ai face titlul tău: “Mulțumit, împlinit dar în același timp un nimeni”. Oricare ar fi starea ta actuală, dar pe care ți-ai dori-o să fie diferită, pune-o în spațiul gol și apoi dă-o lui Dumnezeu. Descoperă prin Evanghelia simplă cum poți fi mulțumit și împlinit chiar atunci când acest dor legitim este negat.

Janell și-a umplut spațiul gol, nu cu niște ținte de viitor, cu niște fluturi pe care îi vrea, ci cu bucuria prezentă pe care o experimentează acum. Acesta este prezentul ei! Ea deschide acest prezent, acest dar pe care Dumnezeu i l-a oferit, și se bucură de el la maxim pe măsură ce trăiește după îndrumările pe care Dumnezeu i le oferă zi de zi. Și tu poți găsi bucuria, liniștea, pacea și calmul în minte și în inimă, în situația ta prezentă, știind că “Dumnezeu va îngriji de toate trebuințele tale.”¹²

Îmbrățișând “spațiul tău gol”

Apostolul Pavel a aflat acest secret. El spunea: “Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește”.¹³

12. Filipeni 4:19

13. Filipeni 4:11-13

Pavel nu a spus acest lucru cu ușurință. Ca misionar, el s-a confruntat cu adevărate obstacole. El mărturisește: “De cinci ori am căpatat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericele”¹⁴.

Crezi că ar fi plăcut să ai câteva dintre lucrurile acestea în spațiul tău gol? Nu sunt chiar de dorit! Nu i-aș fi reproșat lui Pavel dacă din când în când, s-ar fi retras undeva în liniște. Dar Pavel nu a procedat așa.

Pavel a îmbrățișat “spațiul său gol” său declarând: “Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmătorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.”¹⁵ Pavel a înțeles, fără nicio umbră de îndoială, de unde venea împlinirea sa.

Pavel a prins mulți fluturi pe care mulți evrei din zilele acelea îi urmăreau – și a văzut cât de goi erau. Era circumcis la opt zile, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ceea ce privește râvna, prigonitor al Bisericii lui Isus.

Dar când Pavel a descoperit Evanghelia simplă, a înțeles cât de păgubos e să înlocuiești darurile cu Dătătorul. El a mai spus: “Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă

14. 2 Corinteni 11:24-28

15. 2 Corinteni 12:9,10

Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui”¹⁶.

Bucuria prezentă

Tu și eu trebuie să găsim ceea ce a găsit Pavel. El a avut o chemare înaltă. A avut un scop glorios în viață. Dacă ar fi dorit să găsească mulțumire și împlinire în chemarea lui fără ca să aibă parte de dezamăgiri, greutăți, nedreptăți și circumstanțe ce ar afunda pe mulți oameni în disperare, ar fi pierdut din vedere chemarea lui și niciodată nu ar fi atins acel scop.

Pavel a aflat că destoinicia sa venea de la Dumnezeu¹⁷ și că Dumnezeu se îngrijește de toate trebuințele lui!¹⁸ Acesta era secretul mulțumiri lui.

Sunt impresionat. Vreau o parte din sângele lui. Acesta este sângele lui Isus care nu numai că îl acoperea, dar și curgea prin el. Aceasta-i Evanghelia simplă aplicată în viața zilnică. Înseamnă că poți fi mulțumit și împlinit oricare ar fi spațiul tău gol.

La fel ca Janell și Pavel, dorințele noastre nu trebuie să înlocuiască bucuria noastră prezentă în Domnul. Trebuie să avem încredere că El știe cum să ne îndeplinească toate nevoile și dorințele în concordanță cu planul Său și prin harul Său! Aceasta este o credință vie! O credință care controlează gândurile și emoțiile și nu permite “dorinței de viitor” să ne alunge bucuria prezentului. Aceasta-i puterea! Aceasta-i puterea lui Dumnezeu în viața ta!

Dar de ce nu ne oferă Dumnezeu ce vrem – în special când dorințele noastre sunt legitime? Cred că întârzierea umplerii spațiului nostru gol, ne poate desprinde de această lume și ne poate accentua dependența și foamea noastră după Dumnezeu. Acel sentiment plin de dor, fără odihnă, pentru fluturii noștri, poate fi înlocuit cu adevăratul

16. Filipeni 3:8-10

17. 2 Corinteni 3:5; 9:8

18. Filipeni 4:19

Apoi, vino și urmează-Mă!

dor după Dumnezeu. Acei fluturi pot fi idoli sau înlocuitorii care stau între noi și Dumnezeu. Când putem fi mulțumiți că avem un ‘spațiu nostru gol’, atunci Dumnezeu poate să ne umple cu bucuria Sa și eventual să ne îndeplinească dorințele.

Nu din această cauză i-a cerut Dumnezeu lui Avraam să-l sacrifice pe Isaac – pe fiul lui care era împlinirea celor mai dorite speranțe și visuri? Nu, Dumnezeu nu-l voia pe Isaac. Dumnezeu îl voia pe Avraam! Astăzi, Dumnezeu te vrea și pe tine, vrea să experimentezi o astfel de bucurie, chiar dacă uneori pare că s-a retras din viața ta.

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Poți fi mulțumit și fericit când visul vieții tale nu este împlinit?
2. Poți găsi bucuria în “călătorie” și nu în atât de dorita “destinație”?
3. Este viitorul lipsit de preocuparea și concentrarea ta?
4. S-a întâmplat să fii neîmplinit chiar după realizarea unui vis mult dorit?
5. De ce majoritatea dintre noi descoperim adevărata bucurie atât de târziu în călătoria noastră?
6. Câți oameni care posedă adevărata bucurie cunoști în prezent?
7. Ce reprezintă “fluturile” pe care îl urmărești?
8. Bucuria nunții tale a dispărut? De ce?
9. Ai ratat bucuria în călătoria ta?
10. Este Duhul Sfânt cel care împarte bucuria și pacea, nu circumstanțele, lucrurile, sau realizările?
11. Chiar crezi ca și Solomon că “totul este deșertăciune”, dar așa cum vede Dumnezeu acest lucru?

Când Dumnezeu pare tăcut

“Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi: strig și noaptea, și tot n-am odihnă. Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele?”

Psalmii 22: 2,1

Ce putem spune despre o viață de credință cu încercări grele, cu căutări profunde, cu îndoieli, cu zile de singurătate neînțelese? Cum poate fi Dumnezeu atât de real, atât de personal și de prezent câteodată iar altădată pare așa de distant și tăcut?

Când Dumnezeu ne “conduce la ape de odihnă, și ne paște în pășuni verzi,” este ușor să ne încredem și să mergem după El.¹ Dar când El ne cere să “umblăm în întuneric,”² credința noastră este probată în cuptorul de foc. Cu toate acestea, atunci când mă uit în urmă la propriile mele experiențe, la momentele întunecate și pline de tăcere, îmi dau seama că tocmai ele au fost catalizatorul cel mai eficient pentru a găsi profunzimea în Dumnezeu, pentru care mă rugam.

Oamenii percep tăcerea lui Dumnezeu în mod diferit. Eu sunt un tip care face lucrurile în cel mai eficient mod posibil. Pentru mine, Dumnezeu pare cel mai aproape când lucrurile merg bine, când îmi oferă soluții la problemele pe care le întâmpin, când sunt rezolvate situații dificile, când viața merge înainte în mod pozitiv și eficient, și când încercările sunt mărunte și când totul merge bine!

1. Psalmi 23:1, 2

2. Isaia 50:10

Apoi, vino și urmează-Mă!

Pentru alții problema cea mai mare nu este tăcerea lui Dumnezeu cât mai ales absența percepției emoționale a prezenței Sale. Când simt zâmbetul, îmbrățișarea și mâna Lui, pot face față oricărei situații. Dar când această conectare emoțională dispare, ei cred că Dumnezeu și-a pierdut interesul pentru ei, că e ocupat cu alte lucruri, că este supărat, sau că pur și simplu nu-I pasă. Ei se simt abandonați și părăsiți iar acest sentiment poate fi devastator. Iov l-a experimentat și l-a descris astfel:

“Oh! dacă aș ști unde să-L găsesc, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie,

“Dar, dacă mă duc la răsărit, nu este acolo;
dacă mă duc la apus, nu-L găsesc:

“Dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea;
dacă se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi.”³

Scriptura afirmă că Iov era fără prihană și curat la suflet; se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău,⁴ cu toate acestea i-a fost foarte greu să accepte tăcerea lui Dumnezeu – atât din punctul de vedere al pierderilor uriașe, inexplicabile, cât și din punctul de vedere al pierderii legăturii cu Dumnezeu.

Adesea noi interpretăm tăcerea lui Dumnezeu în funcție de experiențele noastre cu alți oameni. Oamenii sunt tăcuți când sunt supărați, când nu sunt de acord cu ceva ce am făcut sau am spus, sau când cred că nu merită să vorbească despre asta. Tăcerea indică retragere, deconectare, respingere sau chiar abandonare. Poate însemna: “Nu-mi pasă de tine. Nu te voi ajuta. Ești pe cont propriu, descurcă-te.”

Câteodată, când suntem confrunțați cu consecințele firești ale păcatelor, ale alegerilor noastre sau ale altora, putem simți tăcerea și

3. Iov 23:3, 8, 9

4. Iov 1:1

condamnarea lui Dumnezeu. Experiența noastră, în privința disciplinării, din trecut, poate că ne-a prezentat o imagine negativă despre Dumnezeu, pentru că ne-a lăsat să secerăm ceea ce am semănat.

Și Ieremia a simțit asta. Chiar dacă a fost un profet credincios, fiind împreună cu poporul, a experimentat judecățile lui Dumnezeu asupra lui Iuda. Și el a murmurat: “Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiuaa urgiei Lui. El m-a dus, m-a mînat în întuneric, și nu în lumină. Numai împotriva mea își întinde și își întoarce mîna, toată ziua.”⁵ L-a condamnat Dumnezeu pe Ieremia? Nu! “Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.”⁶ Dar Ieremia s-a simțit condamnat, a simțit dezamăgirea lui Dumnezeu și acest lucru i-a produs o suferință intensă.

Orice ar însemna tăcerea pentru tine, vor fi momente în viață când Dumnezeu va părea tăcut și tu te vei simți singur. Chiar dacă vei experimenta astfel de momente, să știi că nu ești singur. În realitate, Dumnezeu este mult mai aproape și face o lucrare profundă în tine. Nu te părăsește. Nu te lasă. Promisiunile din Cuvîntul Său sunt la fel de sigure atunci când El pare tăcut ca și atunci când îi simțim prezența.

La fel ca Iov, poate că nu înțelegem mereu ce se întîmplă în spatele scenei, dar ne putem baza pe Cuvîntul Său în orice moment. Așa a experimentat și Isus tăcerea aparentă a lui Dumnezeu. Când a postit patruzeci de zile în deșert, s-a bazat pe Cuvîntul lui Dumnezeu întipărit în mintea Lui, și pe confirmarea Duhului Sfânt pe care a primit-o pe malurile Iordanului după botezul Său.

Așa trebuie să facem și noi când Dumnezeu tace. El ne lasă să trecem prin momente grele ca să poată să lucreze, prin agonia încercării și a întârzierii, și să declanșeze în noi acele atribute care sunt mai prețioase decât aurul.⁷ Să-ți împărtășesc cinci lucruri pe care le-am experimentat sau observat în acele momentele tăcute de căutare profundă.

5. Plângeri 3:1-3

6. Romani 8:1

7. 1 Petru 1:7

1. Tăcerea activează credința

Mă gândesc la Avram (cunoscut mai târziu ca Avraam) când Dumnezeu i-a spus să lase tot ce îi era familiar și să se ducă într-o țară pe care Dumnezeu i-o va arăta. Ce om al credinței! Dacă l-ai fi întâlnit pe acel bărbat de șaptezeci și cinci de ani, pe străzile din Ur, în timp ce se îndrepta cu cămilele încărcate cu toate lucrurile și l-ai fi întrebat unde se duce, probabil ar fi spus cam așa: “Nu sunt sigur. Doar urmez îndrumările lui Dumnezeu.”⁸ Ai fi putut crede că era puțin cam îngâmfat, dar privind în urmă, era limpede că el mergea îndemnat de credință – credința într-un Dumnezeu care se îngrijește întotdeauna.

Apoi Dumnezeu i-a promis lui Avram că tot acel ținut va fi al urmașilor lui. Într-o zi, Avram i-a amintit lui Dumnezeu că nu avea copii. Dumnezeu i-a promis că prin sămânța lui va veni o națiune mesianică și că urmașii lui vor fi numeroși ca stelele cerului.⁹ O! Ce promisiune!

Și Dumnezeu n-a făcut doar o promisiune, ci i-a schimbat și numele din Avram în Avraam care înseamnă “tatăl multor neamuri”. A schimbat numele soției sale Sarai în Sara indicând că va fi “mama regilor și neamurilor”.¹⁰ Avraam la vremea aceea avea nouăzeci și nouă de ani iar Sara optzeci și nouă.

Poți să-ți imaginezi cum era pentru ei să se prezinte noilor prieteni? “Bună, sunt ‘tatăl multor neamuri’, și ea este soția mea, ‘mama regilor și a neamurilor’.”

“Îmi pare bine! Câți copii aveți?”

“Păi, să vedeți, momentan n-avem niciunul.”

În ciuda aparențelor, Avraam avea credință, dar urmașii lui tot nu veneau. Oare uitase Dumnezeu? Era acolo? Auzise Avraam corect? Tăcere. Ani și ani de tăcere!

Câteva ani mai târziu, Dumnezeu le-a spus din nou că fiul promis va veni prin sămânța lor.¹¹ Sara, care avea o vârstă la care nu putea să

8. Genesa 12:1

9. Genesa 15:5

10. Genesa 17:5, 15, 16

11. Genesa 18:9

mai nască, a râs la gândul acesta. “Este prea târziu,” și-a zis ea.¹² Dar după o nouă reconfirmare, Dumnezeu iar S-a ascuns de bătrânul cuplu. Mai multă tăcere, mai multă incertitudine. De ce?

Apoi, când omenеște nu mai era posibil, Dumnezeu a vizitat bătrânul cuplu – și Isaac, moștenitorul mult așteptat a fost conceput.¹³ Tăcerea a fost în cele din urmă întreruptă!

De ce? De ce a fost Dumnezeu tăcut cu acel cuplu? De ce a întârziat atât de mult? Este Dumnezeu tăcut în viața ta? În a mea a fost.

Îmi amintesc de perioada în care Sally și cu mine ne-am hotărât să trăim o viață simplă. Am fost convinși că Dumnezeu ne-a chemat în sălbăticia așa că ne-am hotărât să căutăm acel loc special – țara noastră promisă, să spunem așa. După ce am descoperit această vale retrasă la munte, am mers acasă hotărâți să vindem casa, afacerea, și posesiunile.

Apoi, liniște – nimic! Nicio vânzare! Niciun cumpărător interesat! Aveam o locuință frumoasă la țară. Un teren împădurit, de șaisprezece hectare, cu iaz și izvor, lângă un drum ce se înfunda, pe care era o casă frumoasă, cu garaj și dependințe, de unde nu-ți lua mai mult de douăzeci de minute să ajungi în centrul unui oraș înfloritor.

Nimeni nu era interesat. Niciun cumpărător n-a apărut. Nicio ofertă făcută – nici măcar una! Trecuseră douăsprezece luni de tăcere, eram confuzi.

Apoi, când nu mai aveam nicio speranță că locuința noastră va fi vândută și când încetasem să mai încercăm, Dumnezeu a trimis pe cineva la noi. De ce n-a trimis Dumnezeu acea persoană de la început? De ce?

Privind în urmă am înțeles că timpul în care am așteptat ne-a activat credința. Ne-a aprofundat încrederea. Ne-a adus într-o dependență absolută de Dumnezeu ca să putem împlini ce ne arătase. Voia ca noi să ne predăm Lui! Voia ca noi să știm că El este la conducere!

12. Genesa 18:12

13. Genesa 20:18

Apoi, vino și urmează-Mă!

Tăcerea poate fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu, care activează și aprofundează credința, încrederea și dependența ta.

Avraam și Sara ar fi putut să nu aibă încredere în fiul făgăduit și în poporul din care avea să se nască Mesia. Jim și Sally ar fi putut să nu aibă încredere în binecuvântările care au urmat unei vieți noi, consacrate. Când Dumnezeu ne testează credința cu tăcere și întârziere, avem ocazia să vedem fie dacă încrederea noastră este adevărată și sinceră, fie dacă este schimbătoare ca valurile mării.

Noi trebuie să așteptăm făgăduințele lui Dumnezeu – nu în anxietate iritabilă, ci în liniște, cu credință adevărată. Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc – nu noi sau talentele și abilitățile noastre!¹⁴ Cuvintele cântecului “Trust His Heart” (Încrede-te în inima Sa)¹⁵ spun astfel:

Dumnezeu este prea înțelept pentru ca să greșescă,
Dumnezeu este prea bun pentru a fi neplăcut.
Așa că, atunci când nu înțelegi,
Când nu vezi planul Său,
Atunci când nu poți să simți mâna Lui,
Încrede-te în inima Lui.

2. Tăcerea activează zgura topită

Moise a fost un om cu o personalitate puternică. Era obișnuit să dea ordine și să rezolve probleme – construind piramide și câștigând bătălii – acceptând orice provocare pe care palatul egiptean i-o făcea. Scriptura spune: “Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte.”¹⁶ Moise a fost receptiv la educația pe care a primit-o, a profitat de oportunitățile care i s-au oferit și și-a perfecționat cunoștințele și îndemânarea până când a devenit fără egal ca general, conducător, poet și filozof.

14. Isaia 2:22

15. “Trust His Heart”, de Babbie Mason.

16. Fapte 7:22

Totuși, Moise a înțeles că destinul lui nu era să devină faraon. El știa că Dumnezeu l-a ales să elibereze o gloată de sclavi demoralizați și zdrențăroși, din robie. Chemarea vieții sale a fost trădare față de Egipt și moarte față de perspectivele lumești – dar prin credință, el a văzut că Dumnezeu era o răsplată mai mare decât tot Egiptul. “Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon.”¹⁷ Asta da credință! Asta da curaj! Această decizie l-a definit pe Moise ca fiind un om cu un caracter moral și independent. Nu s-a luat după mulțime. L-a ales pe Dumnezeu în locul lumii. Ce om!

Moise s-a considerat eliberatorul ideal pentru Israel, dar cu timpul, această conștiință a valorii de sine l-a orbit și l-a îndreptat spre pustie timp de patruzeci de ani. Încrederea în sine a devenit atributul cel mai de preț pentru Moise și pentru cei care l-au admirat, dar pentru Dumnezeu aceasta a fost zgura pe care trebuia să o îndepărteze din caracterul lui. El credea că știe cum să elibereze poporul și avea nevoie doar de binecuvântarea lui Dumnezeu. El se afla la conducere. El era “cel ales”. (Câți dintre noi nu facem planuri fără să ne consultăm cu Dumnezeu, iar apoi ne plecăm capetele în rugăciune și cerem lui Dumnezeu să le binecuvânteze? Avem aceeași problemă ca și Moise.)

Apoi, când se aștepta mai puțin, evenimentele au luat o altă întorsătură. Dumnezeu i-a dat o pauză și Moise a fost nevoit să plece în pustie, și să conducă o turmă de oi naive. Deși n-a știut de la început cât va dura acest exil, el a stat acolo patruzeci de ani. Poți să-ți imaginezi ce a însemnat asta pentru un om cu experiența și caracterul lui? Cred că l-a cam năucit situația asta – cel puțin la început, dar mai ales faptul că Dumnezeu nu i-a descoperit sfârșitul poveștii. Moise avea să fie tratat cu tăcere, pe o durată nedefinită, fără să știe care va fi scopul final al lui Dumnezeu, cu el.

Personalitatea lui Moise a fost așa de puternică încât au fost necesari patruzeci de ani de tăcere pentru a o remodela. A intrat în noua școală cu aceeași tenacitate cu care a abordat orice altă provocare din viața lui. Nu și-a dat seama de la început că era vorba de o școală a

17. Evrei 11:24-26

Apoi, vino și urmează-Mă!

a umilinței, dar pe măsură ce anii au trecut, a devenit din ce în ce mai mic în ochii săi, iar Dumnezeu a devenit din ce în ce mai mare și mai important în viața lui. Apoi, când a fost complet împăcat cu perspectiva unei vieți alături de o turmă de oi urât mirositoare, Dumnezeu l-a chemat în prima linie.

De data aceasta, Moise era cu adevărat pregătit, era alt om, avea o imagine corectă despre sine, era timid, prevăzător, rezervat. Îi era teamă să-și facă o imagine despre sine. Primise PDS-ul său – Portretul Divinității Sale. Acum Dumnezeu putea să-l folosească, antrenamentul egiptean dăduse roade, Moise era pregătit să conducă poporul cu o mână tare!

Cele mai dificile lecții de ardere a zgurii pe care le-am învățat, după ce am ajuns în “locul nostru de odihnă”, nu au fost legate de trăirea în sălbăticie, de umblarea mea prin labirinturile religiei sau pur și simplu de descoperirea “Evangheliei simple”. Pot să spun cu sinceritate că, cea mai grea operație de înlăturare a zgurii a fost atunci când m-am simțit neîncredător în mine, nevrednic și inefficient.

Dumnezeu folosește tăcerea în viețile noastre pentru a ne ajuta să ardem zgura. Dacă te găsești în tăcere, îmbrățișează-o Nu o ocoli. Folosește-o ca pe o unealtă oferită de Dumnezeu. Este confortabilă? Nu! Este necesară? Da! Câți o lasă să lucreze? Prea puțini!

Lecțiile pe care Dumnezeu i le-a predat lui Moise sunt lecțiile pe care vrea să ni le predea și nouă. Noi toți trebuie să devenim maleabili în mâinile lui Dumnezeu. Suntem prea încredzători în noi înșine, încredzători în înțelegerea noastră, încredzători în abilitățile noastre, încredzători în biserica noastră. Ne încredem în noi mai mult decât ne încredem în Dumnezeu.

Dumnezeu folosește momentele de tăcere pentru ca noi să ne “analizăm sufletele” și să “ardem zgura”. Astfel, încrederea noastră va rămâne în El și numai în El! Trebuie să ajungem să înțelegem că suntem incapabili să ne conducem singuri viața. “Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu.”¹⁸

18. 2 Corinteni 3:5

Rugăciunea inimilor noastre trebuie să fie: “Doamne, nu pot să fac nimic fără Tine. Nu îndrăznesc nici măcar să vorbesc fără să-mi trec cuvintele prin filtrul Tău. Tu ești singur eficient. Învăță-mă să mă bazez cu totul pe Tine. Învăță-mă să fiu grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie,¹⁹ pentru a Te onora în tot ceea ce fac și zic. Învăță-mă să fiu timid, temându-mă că aș putea să compromit lucrarea ta prin firea mea și să-ți dezonzorez Numele. Ajută-mă să fiu umil, să-mi estimez corect posibilitățile și să-Ți încredințez în orice moment conducerea vieții mele. Învăță-mă, Doamne, să trăiesc mereu în Tine, și Tu în Mine!”

3. Tăcerea activează conștiința

Conștiința este abilitatea oferită de Dumnezeu de a discerne binele de rău și este vocea lui Dumnezeu în sufletele noastre. Aceasta ne poate provoca sentimente de remușcare când facem lucruri împotriva valorilor noastre morale, și sentimente de împlinire când facem ce știm că este corect. O conștiință bună, pură și luminată este un dar minunat din partea lui Dumnezeu pentru că ne ajută să luăm decizii înțelepte, care ne țin pe calea dreaptă.²⁰

Cu toate acestea, conștiința, în sine, nu poate fi o îndrumare sigură. Conștiința poate fi pervertită, poate fi însemnată cu fierul roșu,²¹ spurcată,²² sau slabă,²³ astfel că oamenii pot face cele mai josnice păcate, fără remușcări, conștiința lor fiind la fel de sigură ca și autoritatea cu care se aliază.

Lui Adolf Eichmann, denumit uneori “arhitectul holocaustului”, i-a fost încredințată, de către administrația lui Hitler, misiunea de a facilita gestionarea și logistica de deportare în masă a evreilor, în ghetourile și în lagărele de exterminare, din Europa de Est ocupată. După război, el a fugit în Argentina și a trăit sub o identitate falsă

19. Iacov 1:19

20. 1 Timotei 3:9; Evrei 9:14

21. 1 Timotei 4:2

22. Tit 1:15

23. 1 Corinteni 8:10, 12

mulți ani. A fost capturat de serviciile secrete israeliene, Mossad, judecat și condamnat de o instanță israeliană în cincisprezece capete de acuzare.

Vorbind în apărarea sa, Eichmann, nu a contestat faptele ce s-au întâmplat în timpul Holocaustului. Cu toate acestea, el a justificat acțiunile sale, insistând asupra faptului că doar “a urmat ordinele”. A declarat explicit că renunțase la conștiința sa, cu scopul de a urma “führerprinzip” – o filozofie a autorității politice, în care cineva ascultă indiscutabil de superiori.

Poate îl vezi pe Adolf Eichmann ca pe un exemplu extrem, dar mulți oameni nu-și dau seama că și-au supus conștiința unei rude, unei corporații, unui angajator, unei biserici sau altui lucru în afară de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Am face bine să ne întrebăm și noi, uneori, cărei autorități ne-am supus conștiința.

În timpul interogatoriului contradictoriu, a fost întrebat dacă se simte vinovat pentru uciderea a milioane de evrei. Eichmann a răspuns: “Legal nu, dar din punct de vedere omenesc... da, sunt vinovat că i-am deportat.” Una dintre dovezi a fost o declarație pe care Eichmann a spus-o: “Voi coborî în mormântul meu râzând, deoarece sentimentul că am pe conștiință cinci milioane de vieți, este pentru mine o sursă de satisfacție extraordinară.” (Ce diabolic!)

Hannah Arendt, reporter la ziarul *The New Yorker*, a participat la procesul lui Eichmann și apoi a scris cartea *Eichmann în Ierusalim*. Fiind evreică, a ajuns la concluzia că Eichmann nu a avut nicio înclinație antisemitică sau vreun dezechilibru psihologic. La procesul său părea să aibă o atitudine normală, fără să prezinte sentimente de vină sau ură. Ea a sugerat că multe din marile nenorociri din istorie, în general, și Holocaustul în particular, nu au fost executate de fanatici sau sociopați, ci mai degrabă de oameni obișnuiți care *și-au acceptat statutul* și s-au implicat în asemenea evenimente fiind convinși că acțiunile lor erau normale.

Eichmann a făcut grava eroare clădindu-și conștiința pe o autoritate diabolică și malignă și a fost capabil, într-o “conștiință bună”, să se delecteze în atrocități de neimaginat.

Saul din Taars a făcut aceeași greșeală. Și-a aliniat conștiința cu autoritatea liderilor religioși fanatici și “sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului”²⁴ cerând permisiunea să extindă teroarea în Damasc – gândind că face voia lui Dumnezeu.

Dar pe drum, Dumnezeu l-a abordat cu îndrăzneală. Într-o străfulgerare, Saul a văzut cum conștiința sa se aliaze cu o autoritate falsă. Și-a petrecut următoarele trei zile în tăcere, întuneric și în agonie, fapt care a făcut ca acele zile să pară ani.²⁵ În timpul celor trei zile de tăcere, conștiința sa a fost activată și realiniată. Și-a amintit, din nou, cu durere în suflet, rolul pe care l-a jucat în martirajul lui Ștefan. S-a simțit foarte vinovat că a fost influențat de răutatea și prejudecata preoților și a conducătorilor. S-a examinat atent în lumina Scripturii și și-a smerit inima înaintea lui Dumnezeu.

După trei zile de chinuri sufletești, de remușcări și regrete, Saul a devenit un alt om, a devenit Pavel. Lucrurile care înainte îi făceau plăcere acum îi făceau silă și ce urâse odată, acum iubea. A devenit din ce în ce mai hotărât “să aibă totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.”²⁶

Când Dumnezeu este tăcut în viața mea, primul loc pe care-l cercetez este conștiința mea. Doamne, este vreun lucru care Te blochează să lucrezi în viața mea? Doamne Ți-am legat mâinile? Mi-am aliat, fără să-mi dau seama, conștiința, cu altcineva sau altceva, în afara Ta și a principiilor exprimate în Cuvântul Tău? Doamne, eu sunt așa?

Momente de tăcere, fie de patruzeci de ani, fie de trei zile, sunt folosite de Dumnezeu pentru a ne ajuta să ne analizăm viața noastră trecută, să recunoaștem că am umblat pe căi greșite și să ne căim. Pocăința trebuie să aibă locul ei legitim în viețile noastre. Pocăința începe odată cu alinierea conștiinței noastre la principiile lui Dumnezeu așa cum sunt relatate în Scripturi. Pocăința noastră se adâncește pe

24. Fapte 9:1

25. Fapte 9:9

26. Fapte 24:16

Apoi, vino și urmează-Mă!

măsură ce predăm tot ce știm lui Dumnezeu. Nimic de reținut! 100% lui Dumnezeu! Cunosc mulți creștini care sunt 50% uniți cu Dumnezeu. Cunosc creștini care sunt 75% în Dumnezeu. Sunt puțini creștini care sunt 100% în Dumnezeu.

Dumnezeu ne poruncește: “Opriți-vă și să știți” că El este Domnul. Trebuie să ne reglăm după frecvența Lui ca astfel să-L ascultăm în mod individual vorbind inimilor noastre. El vrea să ne educe conștiința pentru a fi în siguranță și demnă de încredere – și avem nevoie de tăcere pentru a se întâmpla astfel.

De aceea mi-am rezervat “timpul Enoh”. Întind cortul lângă un lac retras, în sălbăticie, cu doar câteva lucruri esențiale și cu Cuvântul lui Dumnezeu pentru trei sau patru zile. Nimic nu-mi distrage atenția. Fără telefoane, fără e-mail-uri, fără prieteni, familie, lucrare, fără televizor, radio sau DVD-uri. Doar liniște, tăcere binecuvântată. În tot acest timp în care sunt singur cu Dumnezeu, problemele și nevoile vieții mele sunt rezolvate. Conștiința mea este activată și abaterile ei devin evidente. Atunci și acolo găsesc soluția necesară pentru curățirea, luminarea și alinierea conștiinței mele.

Este un medicament bun! Aceia care mi-au urmat recomandările, făcând această experiență cu Dumnezeu, au găsit răspunsuri pentru viețile lor – nu întotdeauna răspunsurile pe care le-au așteptat, ci soluțiile pe care Dumnezeu le avea pentru problemele lor.

4. Tăcerea activează răbdarea

Te-ai rugat vreodată: “Doamne, dă-mi răbdare... și o vreau în acest moment?” E firesc să zâmbim pentru că în mod firesc știm că răbdarea se dezvoltă doar prin exercițiu. De aceea Iacov spune: “Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.”²⁷

27. Iacov 1:2-4

Adesea asociem încercările noastre cu tăcerea lui Dumnezeu. Când El permite să fim încercați până la ultima treaptă de suportabilitate, atunci avem impresia că este foarte tăcut și foarte departe de noi, dar de fapt, El este foarte aproape și foarte activ în viețile noastre – nu în modul în care vrem sau ne așteptăm să vedem! Când permitem tăcerii să pătrundă credința noastră, să ardă zgura din noi și să realinieze conștiința noastră, răbdarea se dezvoltă constant și așteptăm mai cu dor pe Dumnezeu. Astfel permitem răbdării să-și facă desăvârșit lucrarea.

Cei care nu primesc un răspuns “imediat” la rugăciune și devin descurajați, trebuie să studieze viața lui Iosif, a lui David sau a lui Iov. Vorbesc despre activarea răbdării!

Gândește-te la Iosif! Dumnezeu i-a dat un vis în care toți frații lui se vor pleca înaintea lui, într-o anumită zi, dar chiar acești frați l-au vândut ca sclav. A intrat forțat în școala lui de tăcere, hotărât să-și aprofundeze credința în Dumnezeu, să îmbrățișeze creșterea caracterului și să-și păstreze conștiința alături de cer. Ani de-a rândul a fost sclavul cel mai bun al lui Potifar – acesta punându-l în final administrator peste casa lui. Potifar a prosperat sub administrația lui Iosif și lucrurile păreau să meargă bine pentru acest fiu favorit, ajuns sclav.

Apoi, fidelitatea lui Iosif față de principii l-a aruncat în închisoare din cauza unor acuzații false. Tăcerea din viața lui se adâncea. Din câte știa, pentru ceea ce era acuzat, ar fi trebuit să-și petreacă tot restul vieții acolo. Orice speranță de a se întâlni cu familia sa, orice împlinire a viselor erau zadarnice. Crezi că ai fi fost disperat? Eu aș fi fost. Sunt sigur că și Iosif a fost, dar nu a rămas în acea stare. A refuzat să se scufunde într-o stare de tristețe și descurajare a minții. A continuat, cu calm, și cu răbdare, să se încreadă în Dumnezeu și să fructifice ocaziile de a excela chiar și în temniță.

După ani buni de închisoare a fost adus înaintea regelui și premiat cu postul de Prim Ministru al Egiptului. Ce întorsătură de evenimente! Răbdarea, în liniște, își făcuse perfect lucrarea în Iosif. Caracterul format

de răbdarea sa stăruitoare, prin circumstanțe fără speranță, nu putea fi deformat niciodată în vreme de prosperitate.

Dumnezeu îngăduie adesea întârzierea spre binele nostru! Sub presiune, putem identifica mai ușor veriga slabă din lanțul caracterului nostru. În astfel de condiții putem să aflăm dacă răbdarea noastră este adevărată și sinceră sau dacă este schimbătoare ca valurile mării.

Aceste experiențe nu sunt doar pentru oamenii mari din vremurile antice. Sunt pentru noi oamenii obișnuiți – ca mine și ca tine. Trebuie să învățăm să-L așteptăm pe Dumnezeu, nu în anxietatea iritabilă ce domină starea noastră prezentă, ci într-o credință neînfricăată care rezistă tăcerii. Și pe măsură ce așteptăm, descoperim acea tăcere care activează libertatea noastră.

5. Tăcerea activează libertatea

Stăteam în pat de două zile. Nu m-am ridicat, sperând să mă calmez. Nu dormisem nici măcar noaptea. Lacrimile nu se mai opreau. Matthew și Angela stăteau la capătul patului. “Tată, parcă nu mai ești tu. Trebuie să te ridici, trebuie să mănânci. Trebuie să ai grijă de tine.” Se temeau că s-ar putea să mor.

Nu dormisem cu adevărat de luni de zile. Întregul meu sistem nervos era un dezastru – la limită. Când ajungi în situația asta, vrei doar ca presiunea să dispară! Mă confruntasem cu pierderea a trei lucruri fără de care, îmi imaginam că nu pot trăi: reputația, confortul și poziția mea în viață. Întreaga mea ființă respingea acest gând. Nu credeam că pot face față. Ar fi fost mai rău ca distrugerea totală – ar fi fost o viață de iad.

Diavolul mă ținea ca într-o menghină – și Dumnezeu părea că tace. Diavolul știa cât de mult doream să ies din agonie și se părea că aveam numai două opțiuni: 1. Să-mi păstrez integritatea și să pierd totul. 2. Să-mi vând integritatea și să primesc o ușurare de moment.

Mulți au de ales între aceste tipuri de opțiuni și mulți aleg drumul diavolului. De aceea consumul de droguri și alcool este în creștere. De aceea rata divorțului este așa ridicată. De aceea divertismentul și industria sporturilor de competiție prosperă. De aceea așa de mulți

devin marionetele altora și pierd controlul propriilor conștiințe. Oamenii caută rezolvări ușoare – și diavolul este binevoitor să le ofere.

Diavolul câștigă teren pentru că te duce cu gândul la întrebări de bază ca: “Ai de gând să trăiești după Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu te iubește și că va aduce ușurarea necesară atunci când crede El de cuviință?”

În cazul meu, Dumnezeu părea tăcut, dar El chiar nu era. Vorbea însă pe o frecvență pe care eu nu voiam să o interceptez atunci. El spunea: *“Jim, nu sunt îngrijorat deloc de reputația ta, de confortul tău, sau de poziția ta în viață. Veniturile tale nu sunt ceva important. Nu-ți face griji în privința asta! Nu fi nerăbdător. Ai încredere în Mine. Nimic nu trebuie să te deranjeze. Vrei să fii liber?”*

Frecvența mea suna cam așa: “Nu este drept! Nu este corect! Tot ce am lucrat cu greu, îmi este luat. Nu este posibil. De ce nu intervine Dumnezeu? Să nu-mi fac griji? Cum poate un om care este concentrat, condus, și orientat spre sine să nu se îngrijoreze când totul pare să se risipească? Să fim serioși!”

În timp ce agonizam în continuare, am început să-L interceptez pe Dumnezeu. El spunea: *“Jim, crezi cu adevărat că voi lupta pentru tine?”*

“Nu prea se vede, Doamne. Mie mi se pare că Tu mă trădezi.”

“Jim, tu vrei eliberare adevărată sau vrei siguranță?”

Era atașamentul meu total de Dumnezeu motivația mea principală? Dumnezeu avea cu adevărat o cale prin întuneric, dar trebuia să mă încred în El la maxim chiar dacă aveam impresia că totul se năruie.

În cele din urmă, m-am decis și am ales. Prin credință, am decis că Evanghelia simplă a lui Dumnezeu avea mai multă greutate decât aparențele sau circumstanțele. “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”²⁸

“Bine, Doamne. Reputația mea nu este importantă. Veniturile nu sunt importante. Poziția nu este importantă. Te am pe Tine!”

28. Matei 6:33

Apoi, vino și urmează-Mă!

Știi ce s-a întâmplat? Agonia a dispărut. Situația nu s-a schimbat cu nimic, ba chiar s-a înrăutățit, dar am devenit un om liber! Pe moment totul părea un dezastru, am fost înșelat și m-a durut cumplit. Mi-au trebuit ani întregi de muncă ca să îndrept lucrurile. Dar Dumnezeu a folosit acea tăcere pentru a mă elibera.

Ce spune El în tăcerea ta? Ești pe frecvența Lui? Ce te îndeamnă diavolul să vinzi pentru a primi o ușurare temporară? Nu acționa în acest mod. Dacă vei păstra credința în Dumnezeu, dacă vei permite focului aprins să ardă zgura din viața ta, dacă vei păstra conștiința ta alături de Dumnezeu și vei deveni răbdător, vei găsi o libertate minunată pe care nu ți-o poți imagina.

Dumnezeu are un scop în tăcerea Sa. Vrea să te ducă mai departe ca aurul curățit prin foc – la fel cum a făcut cu Avraam, Moise, Pavel, Iosif, și cu alții. Când i-a scos din liniștea lor nu a făcut-o doar ca ei să vadă aurul lor strălucitor! A avut o misiune pentru ei de a fi un model pentru poporul lui Dumnezeu. Și El are un scop și pentru tine. De fapt, este o responsabilitate dublă!

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ce putem spune despre o viață de credință care ne cere mereu încercări mai grele, căutări mai profunde și dependență mai mare de Dumnezeu?

2. Cum de Dumnezeu poate fi așa de real, așa de personal, și așa de prezent cu noi, iar în anumite momente pare a fi așa de distant și tăcut?

3. Folosește Dumnezeu tăcerea pentru a activa credința?

4. Te aștepți de la Dumnezeu să te trateze diferit de Avraam?

5. Folosește Dumnezeu un timp de tăcere în viețile noastre pentru a ne scăpa de zgura noastră? De a ne face mai maleabili în mâinile Sale?

6. Poate fi tăcerea lui Dumnezeu folosită ca o unealtă pentru a activa conștiința noastră?

7. Tăcerea lui Dumnezeu din viețile lui Iosif, David și Iov a produs o “răbdare” și a dovedit o “autenticitate”. Este posibil ca tăcerea lui Dumnezeu să aibă același scop în viața ta?

8. Crezi că tăcerea lui Dumnezeu este o parte din harul Său ce este folosită să ne apropie de El?

CAPITOLUL 10

Dubla responsabilitate

“Glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.”

Romani 10:18

Oriunde mergea, Isus, lua cu El o oglindă. Și, în timp ce stătea de vorbă cu oamenii pe care-i întâlnea, ținea oglinda în fața lor și îi lăsa să vadă rucsacul cu priorități pe care îl cărau. Nicodim a devenit conștient de mândria religiei sale goale.¹ Femeia de la fântână a trebuit să întâmpine rușinea ei.² Nobilul de la Capernaum a realizat cât de sceptic era.³ Și tânărul bogat a venit față în față cu profundul său egoism.⁴

În timp ce descopereau în oglindă adevăratul lor caracter – realitatea lor – Isus S-a oferit să-i ajute să scape de acele greutăți și să le taie sforile de marionete. Le-a oferit mâna Sa și o cale dreaptă prin labirintul vieții, le-a oferit Evanghelia simplă. Era o ofertă grozavă – și încă una gratuită! Ai crede că fiecare din cei care au avut această șansă n-au mai stat pe gânduri, nu-i așa?

Dar la oferta Sa, Isus a primit răspunsuri diferite. Unii L-au disprețuit în mod deschis și s-au prefăcut că nu văd oglinda. Religioșii zilei – conservatori, liberali sau din oricare altă tabără nu au vrut să

1. Ioan 3:1-21

2. Ioan 4:4-30

3. Ioan 4:43-54

4. Luca 18:18-23

aibă de a face cu El. Au batjocorit atât oglinda cât și oferta Lui. Și mulți dintre ei nu s-au oprit aici. Au purtat un război agresiv împotriva Celui care a ținut oglinda.

Doar puțini au fost dispuși să admită că ceea ce au văzut în oglindă era real și au acceptat dubla responsabilitate. “Responsabilitate”? Poate te întrebi: “Credeam că salvarea e gratis. Ce vrei să spui prin responsabilitate?”

Da, salvarea este gratis. Niciodată nu o poți câștiga, merita sau genera. Suntem absolut dependenți de mila lui Dumnezeu care salvează rebelii nevrednici care suntem.⁵

Dar, numai pentru că salvarea este un dar, nu înseamnă că trebuie să fim neglijenți cu el. Când îmi vizitez nepoții, adesea aceștia îmi oferă drept cadouri desene făcute de ei, cu creioane colorate. Nu le arunc, le iau acasă și le lipesc pe frigider. Când vin să mă viziteze, ei văd că le prețuiesc darurile.

Liber cu condiții

Chiar dacă Evanghelia simplă este un dar, ea nu este dată fără condiții.⁶ Condițiile sunt simple. Trăiește-o și ofer-o. Accept-o și împărtășește-o. Aplic-o și comunic-o. Deschide darul – și apoi dă-l mai departe. Aceasta este dubla responsabilitate. Încercând să adopți una fără cealaltă este o iluzie. Ambele elemente merg împreună.⁷

Primii misionari ai lui Isus au fost niște demonizați, niște vameși, câțiva leproși și câțiva pescari, o prostituată și un doctor în filozofie. Ei au văzut în oglindă povara din spatele lor și L-au lăsat pe Isus să-i ajute să rezolve problemele, încredințându-I lui conducerea vieții. După ce au făcut acel pas, s-au simțit pe deplin eliberați și au împărtășit lumii cu mare bucurie experiența lor. Aceasta este Evanghelia. Aceasta este adevărata lucrare misionară. Aceasta este dubla responsabilitate: rezolvând problema cu povara grea din inima ta și apoi împărtășind cu alții ce a făcut și face Dumnezeu pentru tine. Apropie-te de

5. Efeseni 2:8,9.

6. 1 Ioan 1:6, 7; Matei 24:14.

7. Matei 5:16; Iacov 1:27; Apocalipsa 12:11.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Evangelhie și răspândește-o. Demonstrează că o trăiești și apoi vorbește cu oricine despre ea.

Aceste două elemente sunt inseparabile într-o viață de creștin veritabil, la fel cum sunt hidrogenul și oxigenul în apă. Când acceptăm statutul de creștini acceptăm o dublă responsabilitate și suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru modul în care o întrebuițăm.

Este imposibil să te bucuri de beneficiile Evangheliei fără să o lași să emane din viața ta pentru a-i atinge și pe alții. La fel ca Marea Moartă, devii clocit și sărat. Nu poți fi apă proaspătă și dulce fără ca binecuvântările să se reverse din tine.

Pe de altă parte, când pretinzi că ai Evanghelia și o susții cu convingere departe și aproape, dar în același timp porți povara grea, și obiceiurile tale rămân neschimbate, Îl batjocorești pe Hristos. Acest comportament îi întoarce pe unii de la adevărata experiență de a umbla cu Dumnezeu. Oferi apă clocită celorlați, insuflând antipatie pentru lucrurile vii și adevărate.

De aceea Gandhi a spus: “Îmi place de Hristosul vostru, dar nu-mi plac creștinii voștri. Creștinii voștri sunt foarte diferiți față de Hristosul vostru.”

Ce spune Gandhi de fapt? Îmi place ce reprezintă Hristos. Îmi plac principiile și viața Sa. Vorbele și faptele Sale nu se contrazic! Cu toate acestea, văd că urmașii Lui nu trăiesc la fel. Este analiza lui Gandhi corectă? Există o diferență mare între ceea ce credem și ceea ce facem și trăirea noastră zilnică?

Gandhi a fost un hindus care a îndurat persecuții mari din partea conducerii “creștine”, atât în Africa de Sud cât și în India. Știa că Hristos a spus: “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”⁸ Și totuși creștinii care pretindeau că-L urmează l-au dezamăgit pentru că ei au

8. Matei 6:24

fost lacomi și materialişti și au avut o atitudine criminală față de cei nevoiași.

Acest tip de mărturie nu este autentic! Există creștini care sunt preocupați de răspândirea Evangheliei, care îl mărturisesc zilnic pe Hristos, dar în același timp sunt insensibili cu partenerii lor de viață și își tratează copiii cu indiferență. Ne punem masca de “creștini” față de persoanele de la serviciu, din comunitate și la biserică, dar când ajungem sub încercare, stres, dezamăgire, durere, sau sub atacul “prietenilor”, ce fel de rod aducem? Roadele dulci ale Duhului? Sau suntem ca lămâile – acri, tăioși și sarcastici?

Gandhi a văzut clar că, foarte adesea, este o mare diferență între ceea ce mărturisim și ceea ce trăim cu adevărat. Pe noi “creștinii” această realitate ne doare. De ce? Fiindcă ea atinge miezul problemei.

Având de-a face cu deconectarea

Miezul problemei este reprezentat de faptul că suntem indiferenți față de Hristos. Poate că experiențele noastre din trecut ne-au făcut să ne temem de El, să-L urâm sau pur și simplu să nu-L percepem. Calea spre acea ușă veche și prăfuită, unde El stă și bate, a fost adesea blocată cu diverse obstacole până când a devenit foarte complicat s-o deschidem ca să-L găsim.

Adesea, pur și simplu nu ne place ce vedem în oglindă și încercăm să-I opunem rezistență, Îl evităm și mergem în continuare după judecata noastră. Înlocuim o inimă pură cu o doctrina pură; o motivație corectă cu un stil de viață corect; o experiență vie cu lucrări fără viață. Agățăm fructe din plastic într-un pom fără viață și apoi încercăm cu zel să-i facem și pe alții să facă la fel.

Credem că, dacă convingem destui oameni să facă ceea ce facem noi, înseamnă că suntem niște creștini de succes. Le vindem bisericile, doctrinele noastre, stilul nostru de viață, reformele noastre. Îi facem ucenicii noștri mai degrabă decât să-i facem ucenicii lui Hristos. Și în tot acest timp, Hristos sângerează, deoarece L-am dat deoparte. Îl

cinstim cu gura și cu buzele în timp ce inima noastră este departe de El.⁹

Astfel eșuăm în dubla responsabilitate. Nu numai că am pus carul înaintea calului, dar am lăsat calul în grajd, în timp ce încercăm să împingem carul spre împărăția cerească cu puterea noastră. În acel car sunt niște bunuri prețioase care trebuiesc oferite lumii – învățătură biblică curată, stil de viață sănătos și o părtășie bisericească nesupusă capriciilor, practicilor și învățăturilor nelegiuite. Dar avem nevoie de calul care trage carul!

Un cal, în Biblie, reprezintă victorie, cucerire și putere.¹⁰ În Apocalipsa 19:11-14, Hristos apare pe un cal alb conducând armata cerului. El este Regele Regilor și Domnul Domnilor. El este singurul care poate să elimine dezacordul dintre ceea ce mărturisim și ceea ce trăim de fapt. El este singurul care poate da viața celui mort și poate face să apară pe ramurile lui muguri verzi și suculenți, și fructe hrănitoare. El este singurul care ne poate da o inimă curată din care să curgă apoi doctrinele și stilul nostru de viață. Hristos trăind în tine și în mine este singura noastră nădejde a slave!¹¹ Această experiență transformatoare, vibrantă și înălțătoare reprezintă calul.

Trebuie să punem acest cal înaintea carului – nu numai teoretic, dar și în practică. Cuvintele lui Hristos, căile Sale, motivațiile Sale, inima Sa, trebuie să devină și ale noastre. Ascultându-L, crezându-L, urmându-L, aceasta trebuie să devină viața noastră. Isus spunea: “Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.”¹²

Când Îl luăm pe Hristos din colțul vieții noastre și Îl punem în centrul atenției noastre, El ne va da putere să facem față tuturor provocărilor cu o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Mai mult de atât, El își leagă puterea Sa de slăbiciunea

9. Isaia 29:13

10. Apocalipsa 6:2; Psalmi 20:7; Proverbe 21:3; Ieremia 4:13.

11. Coloseni 1:27

12. Ioan 15:5; Filipeni 4:13

noastră, înțelepciunea Sa de nepriceperea noastră, prezența Sa de izolarea noastră, ca astfel să devenim o putere vie care face bine. Devenim oameni despre care să se spună: “Îl iubesc pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși.” Așa se ia calul din grajd și se pune la car.

Ai carul legat de cal? Nu părăsi hambarul până nu este legat. Isus a spus: “Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”¹³ Nu alerga înaintea lui Dumnezeu. Fii sigur că pornești sub îndrumarea Lui. Planurile lui Dumnezeu sunt adesea foarte diferite față de ale noastre.

Dacă aș fi fost la conducerea vieții lui Isus, poate L-aș fi inițiat în misiunea pe care o avea de făcut când avea doisprezece ani, dar El cunoștea Scripturile așa de bine încât întrebările Lui i-au pus în mare dificultate pe cei mai învățați bărbați ai vremii. El a înțeles însemnătatea serviciilor de jertfe în timp ce majoritatea concetățenilor Lui mergeau la ceremonie fără să știe multe detalii legate de semnificația acesteia. El a înțeles care era misiunea vieții Lui. Știa că e Fiul Lui Dumnezeu în trup omenesc.

După estimarea mea, a fost o pierdere de timp să-L trimiță înapoi în Nazaret. Gândește-te la toți oamenii pe care ar fi putut să-i vindece de-a lungul acestor optsprezece ani pe care i-a petrecut acasă. Gândește-te la toate predicile pe care ar fi putut să le țină și care ar fi ridicat ceața ignoranței din mințile multora. Gândește-te la toate națiunile străine în care ar fi putut să împrăștie Evanghelia.

Dar El a urmat programul lui Dumnezeu pentru viața Sa. A ținut calul înaintea carului. S-a întors la Nazaret și a dus o viață liniștită ca cetățean obișnuit. A fost conștiincios în treburile casei și în lucrul Său. A slujit nevoilor mărunte ale membrilor familiei Sale și ale vecinilor. A trăit o viață altruistă, simplă, fără faimă, care a dezvoltat un caracter profund pe care greu ni l-am putea imagina. Deoarece a fost credincios în cele mai mici lucruri, a putut să fie credincios și sub presiunea cea mai mare, făcând față celor mai descurajatoare și neobișnuite situații

13. Luca 24:49

Apoi, vino și urmează-Mă!

cu care ar fi putut să se confrunte cineva vreodată. Deoarece a învățat să țină calul înaintea carului, în spatele ușilor închise, a putut să țină aceeași ordine și înaintea oamenilor. A trăit cu adevărat în mod evlavios.

Unul dintre autorii mei cei mai preferați, o femeie care a trăit aproape de Dumnezeu, a scris: “Renașterea adevăratei evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A căuta acest lucru ar trebui să fie prioritatea noastră de bază.”¹⁴ Aceasta-i legarea calului de car. Nu părăsi hambarul până când nu ai făcut acest lucru.

Și oriunde merge calul, trăsura îl va urma cu siguranță. Carul nu așteaptă până când calul ajunge la destinație, ci pleacă împreună – nici mărturia ta pentru Hristos nu ar trebui să aștepte până când ai o experiență complet matură. Mărturia ta pentru Hristos începe în momentul în care El ia povara din viața ta. Cu cât te schimbă mai repede, cu atât lumea ta (sfera ta de influență) va avea parte de o mărturie vie.

Cine pe cine așteaptă?

Mulți creștini așteaptă să apară vreun eveniment important al timpului sfârșitului care va da semnalul sfârșitului lumii și a celei de-a doua veniri a lui Hristos. Ei urmăresc un scenariu în care sunt implicate legea duminicală, Armaghedonul, criza economică, antihristul, Orientul Mijlociu, puterea fiarei, regele din nord împotriva regelui din sud. Ei cred că atunci când vreo combinație din aceste evenimente se vor întâmpla, doar vor trebui să accepte situația acelor vremuri grele și apoi să meargă acasă, în împărăție.

Alții așteaptă ca “ploaia târzie”, promisă, a Duhului Sfânt, să-i transforme și să le permită să facă lucruri uimitoare care vor da lumea peste cap.

Și Dumnezeu așteaptă – dar nu așteaptă să se întâmple aceleași evenimente, ca cei mai mulți dintre noi, El ne așteaptă pe *noi!* “Hristos așteaptă de mult timp manifestarea Sa în biserică.”¹⁵ Aceasta este

14. Ellen G. White – Mesaje Selectate vol. 1 pag 121

15. Ellen G. White – Parabolele Domnului Hristos pag. 69

Evangelhia simplă. Aceasta are de a face cu “problema” și cu așezarea lui Hristos pe primul loc în viețile noastre, ca astfel, același rod pe care l-am văzut în viața Sa să fie văzut și în viața noastră. “Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.”¹⁶

Dacă fiecare dintre noi care pretinde că este “creștin” am fi obținut acest tip de rod în spatele ușilor închise și dincolo de acestea, am fi avut multe care trase de cai, și acestea ar fi putut merge oriunde cu Evangelhia simplă. Împărtășirea Evangheliei ar fi fost deja încheiată și Hristos ar fi venit să-și revendice ceea ce-i aparține. “Și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.”¹⁷

Caracterul lui Hristos constă în a-L iubi pe Dumnezeu cu toată ființa ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși – și *când* acest caracter este perfect reprodus în poporul Său, *atunci* El va veni la ai Săi.¹⁸

Te rog observă cuvintele *când* și *atunci*. Există o relație de cauză și efect implicată aici. Dumnezeu așteaptă ca în tine să fie reprodus caracterul Său în spatele ușilor închise, în timp ce relaționezi cu soția/soțul și cu copiii tăi, în timp ce interacționezi cu semenii tăi la serviciu și la biserică, în timp ce te învârti printre vecini sau oameni la magazin, în timp ce întâlnești ocazii de a-i ajuta pe aceia din locuri îndepărtate. El așteaptă ca valorile Sale să-ți modeleze poftele tale, timpul tău liber, obiectivele, obiceiurile, distracția ta, munca și viața ta de acasă. El așteaptă să devenim ai Lui în întregime. Aș spune că este mai important să știi *cine* ești tu decât să știi *când* va veni El la ai Săi!

Mai așteaptă Dumnezeu după tine? Da, sau nu? Fie ca El să nu mai aștepte mult!

16. Galateni 5:22, 23

17. Marcu 4:29

18. Ellen G. White – Parabolele Domnului Hristos pag. 69

Apoi, vino și urmează-Mă!

Ray & Rachel

Ray și Rachel au descoperit puterea Evangheliei simple. Erau captivi în spirala descendentă a alcoolului și a scandalului. În fiecare zi, se amenințau unul pe celălalt că divorțează. Se simțeau blocați în disperare, fără nicio ieșire. Dar Dumnezeu era aproape de ei și dorea să îi ajute.

Sam era avocatul firmei de construcții unde lucrau amândoi și el i-a angajat pentru niște proiecte proprii de construcție. Ray a observat legătura pe care Sam o avea cu soția și copiii în timp ce lucra în casa lui. Nu mai văzuse până atunci un bărbat care să se poarte așa de frumos cu familia lui.

Relația celor doi a ajuns în punctul cel mai critic atunci când Rachel a ajuns la închisoare pentru tulburarea liniștii publice. Avea nevoie de un avocat, dar a evitat să-l sune pe Sam de rușine și de teamă că nu va mai putea să lucreze în firma lui. Însă niciunul dintre avocații pe care i-a sunat nu era disponibil. În final, l-a sunat pe Sam. Spre plăcuta ei surprindere, el a fost amabil și i-a oferit suportul de care ea avea nevoie, fără să o facă de rușine și fără să-i propună să plece din firmă.

În timp ce Sam și Rachel discutau despre cele întâmplare, ea s-a căit și i-a spus că și-ar dori foarte mult să trăiască o altfel de viață, dar nu știe cum. Atunci Sam i-a spus că urma să aibă loc o tabără de întruniri religioase unde ei ar fi putut găsi rezolvări pentru problemele lor. Au fost foarte interesați de acest proiect, dar și-au dat seama că nu au posibilități financiare să participe. Atunci Sam s-a oferit să le plătească cheltuielile, dar ei aveau anumite temeri. O să le placă? Îi vor accepta oamenii? În final, după ce au cântărit mai mult timp temerile lor au decis să meargă.

În tabără au participat cu mult interes la fiecare prelegere, și Duhul Sfânt a lucrat miraculos la inimile lor – așezând în viața lor speranța în locul disperării. Au văzut că Dumnezeu are o variantă mai bună pentru ei și că dorește să-i ia de mână, să meargă alături de ei și să le dea putere să trăiască o viață cu adevărat fericită.

În timp ce se îndreptau spre casă, și-au notat schimbările pe care le plănuiseră să le facă: să renunțe la fumat, la petreceri, la scandaluri și să înlocuiască acele lucruri cu aer curat, cu apă curată, cu studiu biblic și rugăciune (apropo, nimeni nu le spusese despre aceste lucruri). Ei au făcut întocmai. Dumnezeu a îndepărtat de la ei pofta pentru alcool și i-a învățat să-și exprime afecțiunea unul față de celălalt renunțând la mânie. În timp ce studiau Biblia, singuri sau cu familia lui Sam, au făcut mai multe schimbări. Au început să țină Sabatul. Speranța a revenit; viața lor a devenit o viață nouă. Acum puneau în practică ceea ce Dumnezeu i-a învățat prin Cuvântul Său.

Viețile lor au devenit o pildă vie a Evangheliei lui Isus Hristos. Au găsit în ea o putere care i-a ajutat să se poată schimba, să se poată elibera de vicii, să-și reconstruiască pe temelii noi căsnicia și să trăiască cu adevărat. Acum chiar aveau o dovadă, aveau ceva de spus, puteau să spună cu bucurie ce a făcut Dumnezeu pentru ei!

Cum rămâne cu tine? Este viața, căsnicia, familia și biserica o dovadă vie a puterii lui Dumnezeu? Poate fi, atunci când înveți să mergi zilnic cu Dumnezeu. Ray și Rachel au de făcut acum o “proclamație”, au datoria să le spună celor cu care vin în contact, ce minune a făcut Dumnezeu cu ei.

O, cât de mult aș fi dorit ca Gandhi să fi întâlnit un astfel de cuplu!

Proclamarea

Tu și eu avem o “dublă responsabilitate”. Mai întâi trebuie să demonstrăm puterea Evangheliei în viața noastră de zi cu zi, și apoi să o vestim celor care nu o cunosc. Trebuie să ajungem să vedem că avem nevoie atât de o demonstrație cât și de o proclamare și că aceasta, în mod natural, izvorăște dintr-o demonstrație vie.

“Glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.”¹⁹ “*Glasul*” tău este o proclamare ce rezonază

19. Romani 10:18

Apoi, vino și urmează-Mă!

cu mărturia vieții tale. Altfel spus, *viața* ta vorbește atât de tare că nu pot să *aud* cuvintele tale! Spune-mi mai mult! Proclamă. Vreau să fiu ceea ce văd la tine.

Oamenii nu-l urmau pe Isus pentru că spunea adevărul. Ei Îl urmau pentru că El trăia adevărul pe care îl spunea. Aprozii care au fost trimiși la Isus s-au întors raportând că niciun om nu mai vorbise ca El.²⁰ Dar adevărul era, de fapt, că niciun om nu mai trăise cum a trăit El. Dacă viața Lui ar fi fost alta, nu ar fi putut să vorbească cu atâta putere de convingere. Era un “sunet” care vorbea mai puternic decât Cuvintele Sale. Sunetul și cuvintele Sale se potriveau. Erau identice.

Ia aminte la această întrebare: dacă ar fi să-ți întreb soția/soțul, copiii sau cele mai apropiate cunoștințe despre ce ton folosești, și ei ar răspunde sincer, ce ai spune? Ar spune că ai un sunet armonios? Dezacordat? Disonant? Tonul s-ar potrivi cu cuvintele tale? Du-te și întreabă-i pe ai tăi. Dacă ai rețineri probabil că deja știi răspunsul.

De ce te provoc să te uiți la roada ta înainte să împarți din sucul tău?☺ Deoarece Isus a spus: “Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.”²¹ Acesta este tonul tău.

Pavel spunea: “Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință.”²² Cu alte cuvinte, care este tonul tău? Ești un creștin veritabil? Ești pe același ton cu Hristos? Dacă e așa, folosește-l și proclamă-l! Dacă nu e așa, acordează-te, regroupează-te, și caută sunetul pe care Dumnezeu vrea ca tu să-l produci!

Ray și Rachel au un sunet nou – au o melodie nouă de cântat. Nu, nu sunt o orchestră simfonică. Nu, încă nu știu întreaga melodie, dar duetul lor merită ascultat. De ce? Pentru că partea melodiei pe care o cunosc o cântă bine. Sunt sinceri și onești în experiența lor actuală!

20. Ioan 7:45-47

21. Matei 7:20

22. 2 Corinteni 13:5

Îmi amintesc că am fost la un recital de vioară pentru copii. Fata unor prieteni, care avea doisprezece ani, a cântat în acel recital. Când a ajuns la finalul piesei, toți, absolut toți, au aplaudat! De ce? Nu pentru că nu făcuse nicio greșală, ci pentru că a fost perfect pentru nivelul ei de dezvoltare muzicală. *Era în ton cu ceea ce era și ceea ce știa!*

Ești în ton cu ceea ce ești și ceea ce știi? Dacă ești, și Dumnezeu spune ca vorbele tale să ajungă până la capătul pământului.²³ Acele vorbe evocă în mintea mea imaginea unei revărsări – a unei proclamații. Acea “revărsare” îți este dată pentru a-i ajuta pe alții să găsească ce ai găsit tu – Evanghelia simplă care te leagă de Dumnezeu cu o umblare autentică, care aduce un nou element în căsnicia ta, care-ți întinerește familia, și îți simplifică viața pentru a face loc adevăratelor priorități.

Oricare ar fi mărturia ta prezentă, proclam-o!

Demonizații au fost eliberați și au proclamat.

Desfrânata a fost curățată și a proclamat.

Vameșul a fost iertat și a proclamat.

Fiul sutașului a fost vindecat și a proclamat.

Doctorul în filozofie a fost vindecat de orbirea spirituală și a proclamat.

Care este mărturia ta prezentă? Ai ceva de proclamat? Apocalipsa 12:11 spune că “ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor.” Vezi dubla responsabilitate aici? Când îți birui povara, cu sângele mielului, ai o mărturie de dat și este vital să o împărtășești. Cuvântul mărturiei tale îl poate împiedica pe diavol să năvălească în viețile altora. Ei au nevoie să audă și să vadă o demonstrație vie a puterii Evangheliei.

Mărturia recentă a lui Ray și Rachel spune: “Diavolul alcoolului, tutunului, filmelor, cuvintelor urâte și amenințărilor de divorț nu ne mai conduce!”

Aceasta-i puterea Evangheliei. Ei au de făcut o mărturie. Sunt eliberați, schimbați și transformați. Sunt ca un răsad de porumb care se zbate să iasă afară din experiența morții, din pământ, și să crească în

23. Romani 10:18; Matei 24:14.

Apoi, vino și urmează-Mă!

căldura “Soarelui”. Dacă va continua procesul de creștere, se va maturiza într-o tulpină tare, ce va dezvolta un știulete, care se va coace până la recoltă.²⁴

Mărturia lor, la fiecare stadiu, de la răsad la maturitate completă, va dovedi că Dumnezeu este real, că Dumnezeu este acolo, că este viu, și că harul Său este suprem în viețile lor. La fiecare stadiu, Dumnezeu va avea pentru ei o mărturie de făcut și o misiune de îndeplinit – nu numai în cuvânt, ci și în ton! Aceste două lucruri sunt inseparabile. Au fost inseparabile în viața lui Isus. Trebuie să fie inseparabile și în viețile noastre.

Religie curată

Atunci când Hristos ține oglinda înaintea noastră, trebuie să ne uităm și să ne evaluăm foarte atent atitudinea. Potrivit cu Iacov, unii privesc și pleacă, încercând să uite ce au văzut. Ei sunt “ascultători uituci, și nu “împlinitori cu fapta”.²⁵

Alții continuă să privească în oglindă iar apoi caută o soluție pentru a schimba imaginea din oglindă. Ei nu sunt ascultători uituci, ei sunt împlinitori. Acționează după Cuvânt și culeg dubla responsabilitate.²⁶

Religia lor este exprimată în trăire personală și practică. Ea este prezentă în viața lor zilnică. Îi atinge nu numai pe cei apropiați ai lor, dar și pe nefericiții din lumea largă.

Iacov a exprimat-o astfel: “Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru este aceasta”: “Aceasta” înseamnă *ascultați!* “Aceasta” este adăugare. “Să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.”²⁷

Orfani și văduve! De ce a spus orfani și văduve? Deoarece aceștia nu-ți pot răsplăti. Acesta este un test al motivației. De ce oferi? De ce

24. Marcu 4:28

24. Marcu 4:28

25. Iacov 1:23, 24

26. Iacov 1: 25, 27

27. Iacov 1:27

ajuți? Când oferi din abundența cu care te-a binecuvântat Dumnezeu – fără să te gândești dacă-ți iese ceva la afacerea asta, dacă recuperezi ceva sau dacă ai ceva avantaje – atunci reflectezi caracterul lui Dumnezeu.

Scriptura spune că Dumnezeu s-a angajat să aibă grijă de cei fără putere sau fără apărare, incluzând săracii, străinii, orfanii și vădulele. Din moment ce nevoile acestor oameni sunt în inima lui Dumnezeu, El așteaptă ca aceeași inimă să o avem și noi. Mai mult, Isus însuși s-a identificat cu cei în nevoie, cu cei asupriți, iar când facem vreun lucru unuia dintre acești oameni, Lui îi facem.²⁸ Când ne închidem inimile în fața suferinței și nevoii le închidem în fața lui Hristos.

Dar “orfanii și vădulele” nu sunt doar personaje literare. Sunt simbolul unor adevărate nevoi ale oamenilor de peste tot. Slujind oamenilor înseamnă:

- Să iei o pâine vecinului
- Să construiești o biserică în Congo
- Să vizitezi un deținut
- Să oferi studii Biblice
- Să înmânezi o Biblie
- Să împarți un clip video sau un CD
- Să aduci pe cineva la o întâlnire
- Să vinzi ce ai în plus pentru a-i ajuta pe nevoiași
- Să-ți schimbi cariera și să lucrezi pentru Dumnezeu mereu
- Să accepți o poziție în biserica locală
- Să provoci lumea în biserică, confesiune sau grup
- Să faci școală cu copiii acasă
- Să-ți simplifici viața pentru a avea timp pentru adevăratele priorități
- Să ai grijă de nepoți sau strănepoți
- Să faci lucrare cu normă întreagă sau jumătate de normă
- Să scrii o carte
- Să-ți împărtășești mărturia

28. Matei 25:40

Religia curată constă în a te preda pe tine, a-ți preda talentele, valorile și inima ta cauzei lui Dumnezeu așa cum te învață El. Nu poți face toate lucrurile din această listă deodată. Suntem ființe finite. Dar este inima noastră dispusă să facă tot binele, în limitele încrederii noastre finite în Dumnezeu, cu efectul de undă? O pietricică aruncată în ocean dispare imediat, dar unda se propagă mai departe și mai departe.

Dacă vrei să umbli cu Dumnezeu, trebuie să umbli pe unde umblă El. Nu numai în locuri liniștite dar și în slujire. Dumnezeu nu umblă doar prin locuri cu frumuseți naturale ce ne liniștesc simțurile și ne aduc pace în suflet. El umblă prin mahalalele marilor orașe, prin casele vecinilor noștri, prin colibe junglei în care spiritismul prosperă, prin camerele copiilor tăi. El umblă pe străzile orașului tău și stă pe scaunele biserici tale. Oriunde sunt nevoi omenеști acolo umblă și Dumnezeu. Și ca să umbli cu El, trebuie să fii dispus să lucrezi alături de El să ajuți și să binecuvântezi pe aceia pe care poți.

Religia curată constă în *ajutorarea* celor în nevoie – oricine ar fi, orice ar fi, oricând Dumnezeu cere acest lucru, oricât de des – și păstrând sfințirea personală înainte, în timpul și după chemarea Lui!²⁹

Aceasta este dubla responsabilitate! Ea are de-a face cu propria ta inimă și cu ajutorul pe care-l dai celorlalți. Este interesant de reținut ordinea în care Iacov prezintă dubla responsabilitate. Aici el spune că influența pe care o ai asupra celorlalți precede influența pe care o ai față de tine. Și asta deoarece contactul cu oamenii trezește nevoia ta pentru Evanghelia simplă. Este una dintre metodele pe care Dumnezeu le folosește să țină acea oglindă înaintea noastră și să ne arate poverile noastre. Ne întoarcem în locul liniștit, pentru a ne ocupa de inimile noastre, și apoi ne reangajăm în lucrare.

Astfel ținem pasul cu Hristos. Isus a trăit un ciclu constant între munte și mulțime, între biserică și misiune. Dacă vrem să fim împreună lucrători cu El, trebuie să-L urmăm în ambele aspecte ale vieții. Urmându-L în lucrare devenim conștienți de nevoia de El, în tăcere.

29. Iacov 1:27

Și momentele de comuniune cu El, în tăcere, ne inspiră să slujim nevoilor celor de lângă noi. O trăire fără cealaltă nu are o finalitate benefică. Combinând ambele aspecte vom aduce vitalitate experienței noastre.

Să lumineze lumina ta!

În anul 1977, Paul și Ethel Conner ne-au deschis ochii asupra Scripturilor și viețile noastre s-au schimbat definitiv. Când stau de vorbă cu Sally și ne aducem aminte de viața noastră din trecut, de fiecare dată întâlnim un model de trei etape care se repetă permanent. Dumnezeu ne descoperă adevărul, ne ajută să-l aplicăm experienței noastre, și ne oferă ocazii să-l împărtășim.

La câteva zilele după ce am deschis Biblia pentru prima dată în viața mea, preotul meu, părinții, frații și prietenii apropiați au auzit un “cuvânt” de la mine. O lumină fusese aprinsă în viețile noastre și Dumnezeu spune: “Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.”³⁰ Aceasta este dubla responsabilitate! Aprinde lampa și apoi las-o să strălucească pentru fiecare din casă!

Cred că “celor din casă” înseamnă toți cei asupra cărora ai influență. Imediat după ce am aflat adevărul, am amenajat în biroul de asigurări un raft de cărți creștine, le ofeream gratis și îmi încurajam clienții să aleagă orice li se părea interesant. Acea “proclamare”, acea acțiune a determinat douăsprezece suflete să primească botezul în următorii doi ani.

Cum folosești influența pe care ți-a oferit-o Dumnezeu? Serios! Fiecare dintre noi trebuie să analizăm influența noastră și cum ar folosi-o Dumnezeu.

În cei treizeci și trei de ani de la primul studiu biblic, Dumnezeu ne-a acordat tonul și ne-a lărgit orizontul cuvântului.³¹ Din moment

30. Matei 5:15

31. Pentru a afla mai multe despre istoria vieții noastre, vedeți prima mea carte, *Scăpare la Dumnezeu*.

Apoi, vino și urmează-Mă!

ce L-am descoperit pe Dumnezeu, real și prezent în viețile noastre, am dorit să le oferim și altora ce ni s-a oferit nouă.

Dumnezeu ne-a folosit ca “poștași” pentru a trimite scrisori de dragoste poporului Său. Am început foarte timid împărtășind experiența noastră personală unor oameni apoi această lucrare s-a extins prin prezentarea unor seminarii care ne-au purtat din Statele Unite, Canada și Mexic până în America de Sud, Europa, Australia, Noua Zeelandă și Africa. Mesajele noastre vorbite s-au tipărit apoi în treisprezece cărți, șaisprezece broșuri, treizeci și patru de seturi de CD-uri și douăsprezece seturi de DVD-uri, materiale care au ajuns în peste douăzeci de țări din întreaga lume.

De ce noi? De ce s-a răspândit influența noastră mult peste așteptările noastre? Carnea și sângele nostru sunt cumva diferite față de ale celorlalți? Are Dumnezeu oameni favoriți? Deloc! Ne-am dorit ca El să fie pe primul loc în călătoria noastră!

Ce a făcut El pentru noi, în noi și prin noi, așa poate face cu fiecare. El vrea să ofere tuturor un mesaj, prin tine. El vrea să te facă poștașul Său! Ești de acord? Vei coopera cu El? Poate fi la fel de simplu așa cum este și pentru fiii mei.

Matthew păstrează câteva din cărțile mele pe biroul său. *Scăpare la Dumnezeu* a atras majoritatea întrebărilor. Matthew explică: “Așa am fost crescut. Acesta este crezul meu!” Și oferă o copie tuturor celor interesați.

Sally și cu mine ne plimbam într-o seară pe drumul nostru de munte când, un bărbat și-a oprit mașina în dreptul nostru, a coborât geamul, și ne-a strigat pe nume. “Voi trebuie să fiți Jim și Sally Hohnberger!”

M-am uitat cu atenție la bărbat și m-am apropiat de mașina lui. “Îmi cer scuze. Ne-am mai întâlnit vreodată?”

“Fiul dumneavoastră, Andrew, mi-a vândut o proprietate și mi-a oferit cartea *Veniți deoparte*.”

Lui Andrew nu îi este rușine de tatăl său și de principiile acestuia. Ție ți este rușine cu Tatăl tău din ceruri sau cu principiile Sale? Dacă

nu-ți este, atunci lasă lumina să lumineze și să slăvească – nu pe tine sau biserica ta – ci pe Tatăl Tău care este în ceruri!³²

Lasă-ți sunetul să curgă mai departe

Poți să-ți imaginezi cum ar fi această lume dacă fiecare creștin ar alege dubla responsabilitate? Cum ar fi dacă fiecare și-ar juca rolul în cuvânt și sunet? Ce s-ar întâmpla dacă tu și cu mine, cu fiii și fiicele noastre, am coopera cu Dumnezeu pentru a-i salva pe ceilalți și pentru a-i aduce înapoi la El?

Împreună, am forma o orchestră al cărei sunet ar fi auzit până la capătul pământului. Desigur, știi că o orchestră este formată din mai multe feluri de instrumente – cu corzi, de suflat, de alamă și de percuție. Fiecare are sunetul său unic și partea sa în piesă. Timbrul muzical al oboiului este diferit de cel al violoncelului, trompeta nu poate să cânte partea flautului. Dacă fiecare instrument ar cânta ce ar vrea și când ar vrea, sunetul lor ar fi o nebunie discordantă, un zgomot oribil. Dar când fiecare urmează semnele dirijorului și cântă doar nota care le-a fost desemnată, sunetul lor devine o parte dintr-o simfonie!

Dumnezeu vrea să dirijeze poporul Său cântând simfonia Evangheliei simple pentru Gandhi și pentru fiecare națiune, neam, limbă și popor. El vrea ca această simfonie să-i invite să vadă și să experimenteze, pentru ei înșiși, ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu.

Nu poți să fii întreaga orchestră – dar poți să fii un instrument. Ai un sunet unic și o parte unică de cântat care este diferită de ale celorlalți. Poți să-ți acordezi sunetul după sunetul lui Dumnezeu. Poți să te asiguri că îl urmezi pe Dirijor indiferent de ceea ce fac ceilalți din jurul tău. Poți să fii integru!

32. Matei 5:16

Apoi, vino și urmează-Mă!

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Avea Gandhi o percepție corectă? “Îmi place de Hristosul vostru, dar nu-mi plac creștinii voștri.”
2. Ce vrea să spună Gandhi cu adevărat?
3. Există vreo neconcordanță mare în viața ta?
4. Este o renaștere a adevăratei evlavii, printre noi, cea mai mare și cea mai urgentă dintre nevoile noastre?
5. Dacă da, ar trebui să o căutăm pentru a fi prima noastră îndatorire?
6. Ce vrea să spună Dumnezeu în acest verset: “Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”?
7. Ai învățat să umbli cu Dumnezeu în fiecare zi?
8. Viața ta, căsnicia și familia ta demonstrează că Evanghelia are o putere vie?
9. Așteaptă Dumnezeu legea duminicală sau își așteaptă poporul?
10. Proclami tu sunetul și cuvintele pe care El ți le-a oferit?
11. Îți folosești cu sinceritate influența pentru a ajunge la cei încă neatinși din jurul tău?
12. Cine și unde sunt “orfanii și văduvele” la care Dumnezeu îți cere să ajungi și să-i atingi?
13. Îți cere Dumnezeu să-I trimiți scrisorile?
14. Vrea Dumnezeu să te folosească ca să vorbești altor națiuni?
15. Îți reglezi sunetul spre Dumnezeu și urmezi indicațiile Dirijorului?

CAPITOLUL 11

Fii integru!

“Eu umblu în neprihănire; izbăvește-mă, și ai milă de mine!”

Psalmi 26:11

Una dintre povestirile mele favorite, din toate timpurile, a fost scrisă de Patricia McGerr în 1965 și ecranizată într-un scurt-metraj în 1969.

În poveste, Johnny Lingo, un experimentat om de afaceri polinezian, dorea să se căsătorească și pentru asta a ajuns într-un sat primitiv din insulele Pacificului de Sud pentru a-și găsi femeia visurilor lui. S-a hotărât s-o ia de nevastă pe Mahana, care era considerată de către vecinii ei – și chiar de către tatăl ei – ca fiind cam fără valoare. Era ursuză, neîngrijită și retrasă, avea umerii cocoșați și evita pe cât posibil contactul cu oamenii.

În satul acela, prețul pentru o nevastă potrivită era de două sau trei vaci. Cu patru sau cinci puteai să cumperi una frumușică și plăcută. Consilierul îl sfătui pe Moke, tatăl Mahanei, să ceară pe ea trei vaci, ca în final, după negocieri, să obțină cel puțin o vacă.

Acolo, negocierea este un eveniment public la care participă tot satul. Cine ar pierde o așa distracție? În timp ce tocmeala era pe cale să înceapă, femeile insulei se lăudau, una la alta, cu numărul de vaci pe care bărbații lor l-au oferit pentru ele și considerau că tatăl Mahanei ar fi fost norocos dacă Lingo i-ar fi oferit pentru Mahana măcar o vacă.

Apoi, vino și urmează-Mă!

Tocmeala a început și, după cum l-a sfătuit consilierul, Moke i-a cerut lui Johnny Lingo trei vaci. Sătenilor li s-a părut teribil de amuzant și au izbucnit într-un râs batjocoritor.

Lingo a ridicat mâna cerând să se facă liniște, apoi a făcut o contraofertă. “Treii vaci sunt multe,” afirmă el, cu intenție, “dar nu destul pentru Mahana mea! Voi da opt vaci pentru mâna fetei.”

A doua zi, sătenii s-au adunat la casa tatălui Mahanei să vadă cum se va finaliza tranzacția. Unii credeau că Lingo se va răzgândi și va renegocia prețul, alții credeau că n-o să mai vină deloc. Dar Lingo a apărut cu vacile. În scurt timp s-a făcut nunta și mirii au părăsit insula ca să-și petreacă luna de miere.

Când s-au întors, negustorul satului le-a făcut o vizită pentru niște afaceri, dar și pentru că era curios să-i vadă. Spre surprinderea lui, a descoperit că Mahana este o femeie frumoasă, fericită și foarte afectuoasă cu soțul ei. Transformarea este atât de evidentă pentru toți încât, tatăl Mahanei, a început să-l acuze pe Johnny Lingo de înșelătorie, oferindu-i doar opt vaci pentru fata lui care merita cu siguranță zece. Johnny, iubitul ei soț, i-a demonstrat că adevărata ei valoare nu avea nimic de-a face cu ceea ce vedeau alții la ea, ci mai degrabă ceea ce Mahana ar fi fost cu adevărat, dacă ar fi fost educată și prețuită.

Îmi place modul în care povestea ilustrează impactul pe care tratamentul nostru îl poate avea asupra altora. Dar chiar mai mult decât atât, îmi place pentru că în această poveste mă regăsesc pe mine. Pot să spun că eu am fost Mahana.

Ascuns în rușine

Mi-am petrecut primele treizeci de zile de grădiniță sub biroul educatoarei. Eram timid, sfios, și terifiat. Doamna Pritchard trebuie să fii avut o adevărată inimă de mamă. Nu m-a respins și nu m-a trântit la măsura mea. A așteptat, sperând că temerile mele se vor topi în căldura acelor activități interesante ce se desfășurau în timpul zilei. Dar după ce a trecut o lună fără să mă acomodez, mi-a agăța un mesaj pe cămașă pentru mama mea.

A doua zi, mama a mers cu mine la grădiniță. Am stat amândoi la măsuță și eu m-am simțit bine. Următoarea zi, m-a trimis singur, crezând că m-am obișnuit și că voi sta cu plăcere la grădiniță la fel ca ceilalți copii. Dar n-a fost așa. Fără mama eram la fel de timid și de speriat, nu-mi doream decât să stau ascuns sub biroul educatoarei.

Am simțit că doamna Pritchard nu mai vrea să fie la fel de înțelegătoare cu mine, așa că m-am gândit că cel mai bine ar fi să chiulesc. Chiar așa – la grădiniță, am absentat de la clasă! Am plecat de acasă, am stat sub un copac pe un deal între grădiniță și casă și am privit mașinile care treceau pe stradă. Când am auzit clopoțelul sunând, m-am gândit că s-au terminat orele și am plecat spre casă. Nu mi-am dat seama că se sunase doar pentru ora prânzului și nu pentru încheierea orelor.

Am intrat pe ușa din spate și am strigat: “Bună, mami!”

Mama s-a uitat la ceas și a întrebat: “Cum a fost la grădiniță, Jimmy?” Din răspunsul pe care i l-am dat, și-a dat seama destul de repede ce s-a întâmplat și nu am mai putut să scap de grădiniță chiulind sau ascunzându-mă sub birou.

Dar, în timp ce eu stăteam pe scăunel, inima mea stătea tot sub biroul educatoarei. Acea dorință rușinoasă de a mă ascunde încă rămăsese. Mă simțeam inferior față de ceilalți copii, mi se părea că sunt foarte neîndemânatic și nu sunt talentat ca ei. Eram doar eu, simplul și obișnuitul Jimmy.

Chiar dacă atunci eram mic și nu știam, acum pot să mă uit înapoi și să-mi dau seama că Dumnezeu era prezent acolo, lucrând în viața mea. Știa pe cine crease, a avut un plan cu mine și m-a ținut de mână.

Integritate distrusă

După cum spune Solomon: “Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană.”¹ El i-a făcut să umble cu capul sus, cu conștiința curată, și cu respectul de sine intact. I-a făcut capabili să-și administreze gândurile,

1 Eclesiastul 7:29

valorile și alegerile. I-a făcut să navigheze pe propriile mări, ținând cârma dreaptă, indiferent de vânturile și valurile care sunt împotriva. I-a făcut să iubească cu curaj, să fie unici, să poarte chipul lui Dumnezeu. Pe scurt, i-a făcut integri! Integritatea este trăirea în acea stare ireproșabilă, așa cum te-a creat Dumnezeu să fii!

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață, nu a intenționat niciun moment ca Adam să devină o marionetă care să danseze după cum cântă alții.

Dar Adam n-a prețuit chemarea lui înaltă. Și-a vândut dreptul de întâi născut pentru un lucru de nimic – și integritatea i-a fost distrusă. Tremurând de frică să nu o piardă pe Eva, punând pe umerii altora responsabilitatea pentru propria alegere, Adam a pierdut individualitatea oferită de Dumnezeu dându-i posibilitatea maestrului păpușar să ne lege pe toți cu sforile lui.

Diavolul este la fel ca Moke (tatăl Mahanei) – cu diferența că este mult mai precis în proiectele sale de a ne ține în ignoranță. Ne domină prin gânduri de auto-învinovățire, prin atitudini de mândrie și prin temeri îngrozitoare. Ne ține în labirinturile înșelătoare, mergând în cerc, încărcându-ne cu poveri grele. Reușește cu succes să ne facă de rușine sau să ne alimenteze mândria. Oricare din aceste lucruri ne vor ține departe de adevărata moștenire – departe de experiența de a umbla în neprihănirea noastră.

Dar Dumnezeu nu ne abandonează. El încă vede valoarea din noi. Michelangelo, faimosul sculptor, a spus odată: “Am văzut îngerul în piatră și am sculptat până l-am eliberat.” Așa este Dumnezeu. Vede însușirile pe care El Însuși le-a implantat în fiecare fiu și fiică a lui Adam și lucrează prin toate mijlocele, în viața noastră, să îndepărteze orice ne ține departe de destinul nostru.

Dumnezeu a putut să vadă un rege într-un păstor obișnuit din Iuda.² A putut să vadă un mare misionar într-un persecutor înrăit al

2. 1 Samuel 16:1, 7

bisericii creștine primare.³ A putut să-l vadă pe Ioan cel iubit în “fiul tunetului”.⁴ A văzut eliberatorul poporului Său într-un rege păgân persan.⁵ A văzut-o pe mama propriului Său Fiu într-o tânără de la țară.⁶

Dumnezeu vede oameni cu însușiri deosebite și în aceia care Îi întorc spatele. Cine ar fi putut deveni Iuda, dacă s-ar fi lăsat cizelat de Dumnezeu, sau Solomon dacă și-ar fi păstrat cu tărie integritatea de la începutul vieții sale? Ce moștenire ar fi putut lăsa Izabela poporului lui Dumnezeu dacă L-ar fi acceptat pe primul loc în viața ei?

Dumnezeu vede potențialul nostru dincolo de visele noastre cele mai îndrăznețe, și este dispus să cioplească marmura până când bărbatul sau femeia adevărată, din noi, va ieși la iveală. El este Creatorul nostru. El este Mântuitorul nostru. El a plătit pentru noi un preț cu mult mai mare decât opt vaci, pentru că a vrut să ne dăm seama cât de prețioși suntem. A riscat asumându-și o pierdere și separare eternă, pentru ca tu și eu să avem șansa de a cunoaște ce înseamnă să umblăm în neprihănire.

El este la lucru în viața fiecărui individ – fie că Îl recunoaște sau nu. Este la lucru în viața ta – fie că proclami sau practici creștinismul. Este la lucru în viața prietenilor tăi atei și în viața vecinului tău agnostic. A fost la lucru în viața mea – chiar atunci când mă bizuiam pe statuia rece a Mariei și mă jucam ocazional cu masa Ouija. În măsura în care am colaborat cu vocea conștiinței mele, Dumnezeu a putut să mă ducă la următorul pas de refacere a neprihănirii pentru care El m-a creat.

Dacă astăzi sunt cu totul alt om, aceasta se datorează încrederii lui Dumnezeu în posibilitățile pe care El Însuși le-a implantat în mine și a răspunsului meu la chemarea adresată de El inimii mele.

3. Fapte 9:15

4. Marcu 3:17

5. Isaia 44:28; 45:1.

6. Luca 1:26-38

Apoi, vino și urmează-Mă!

Stăpânește-ți propria viață

După cum v-am mai spus, încerc să îmi rezerv așa zisul “Timp al lui Enoh” în fiecare an. Îmi iau rucsacul și mă îndrept către un lac retras din munte pentru a fi singur cu Dumnezeu. Ce fac acolo? Ascult! Ascult cum vorbește Dumnezeu prin Cuvântul Său. Îl văd în minunățiile naturii din jurul meu și Îl aud cum șoptește conștiinței mele.

Am citit că, “tăcerea sufletului scoate și mai mult în evidență glasul lui Dumnezeu.”⁷ De aceea Diavolul ține întreaga lume pe o bandă rulantă și ne bombardează mințile în mod constant. El blochează în felul acesta frecvența dintre Dumnezeu și noi ca astfel șoptirile lui Dumnezeu adresate conștiinței noastre să dispară.

O ieșire recentă a fost pentru mine, în mod deosebit, memorabilă. Am escaladat creasta stâncoasă din spatele taberei mele și m-am așezat pe un bolovan. Cuprindeam cu privirea lacul strălucitor ca safirul, florile sălbatice de pe pajiștile verzi, și piscurile acoperite de zăpadă ce se înălțau în jurul meu. Atunci mi-a venit în minte un cântec cunoscut, *Aceasta-i lumea Tatălui meu!*

În timp ce stăteam și analizam maiestatea lui Dumnezeu și lucrarea Lui în viața mea, Dumnezeu mi-a șoptit: “Jim, trebuie să fii stăpân pe viața ta. Nu te teme să fii ceea ce ți-am cerut să fii. Nu te rezuma doar la ziua de azi. Nu juca doar un rol pe care altcineva ți-l oferă. Fii credincios chemării pe care ți-am făcut-o. Trăiește în mod autentic în acord cu principiile pe care le-ai descoperit în cuvântul Meu. Fii integru.”

Apoi Dumnezeu mi-a adus în minte niște amintiri din trecut și mi-a arătat cum a fost la lucru în viața mea și cum a tăiat sforile de marionetă ale Diavolului și m-a readus la starea mea inițială. Unii oameni care mă întâlnesc pentru prima oară cred că mereu am fost așa, într-o lucrare de slujire – vorbind, scriind și oferind sfaturi. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. În multe situații, probabil că aș fi

7. Ellen G. White, Divina vindecare, pag 35.

încă ascuns sub biroul educatoarei, dacă Dumnezeu nu ar fi fost Johnny Lingo al meu. Desigur, procesul prin care am ajuns aici a durat o viață – și încă nu s-a terminat!

Presiunea anturajului

Prima amintire pe care Dumnezeu mi-a adus-o în minte a fost “presiunea anturajului” pe care am experimentat-o în timpul anilor de școală. Presiunea anturajului este dorința pe care alții o pun în noi sau pe care o punem noi înșine pentru a fi “la fel” ca ceilalți din jurul nostru, pentru a ne simți acceptați. Atunci, voiam cu ardoare să fiu ca, să mă încadrez în, și să aparțin unui grup de. Cei mai mulți dintre noi au aceste dorințe, care nu sunt greșite, în sine, cu excepția cazului în care acestea conduc la scăderea standardelor noastre sau compromit principiile lui Dumnezeu. Când nevoia noastră de apartenență subminează chemarea noastră înaltă, avem o problemă!

De ce? Deoarece le permitem “lor” să fie superiori în viețile noastre. Mereu vor fi oameni sau grupuri care vor să ne ofere un rol pentru a-l juca. Ei pot fi oameni din societatea noastră, din biserica noastră, prietenii noștri, rudele noastre sau angajatorii noștri. Ei vor să ne spună cum să vorbim, cum să ne îmbrăcăm, cum să mâncăm și să bem, cum să ne petrecem timpul liber și chiar cum să ne închinăm. Câteodată strâmbă din nas și apoi ne arată cu degetul când nu facem lucrurile după dorința lor și ne creează o stare de presiune – presiunea anturajului.

În următoarea ocazie în care vei simți această presiune, adu-ți aminte că, dacă Isus ar fi cedat presiunii anturajului, nu ar mai fi existat nicio speranță pentru omenire. Isus nu putea fi ca “ei”. Trebuia să fie exact ceea ce Îl desemnase Tatăl Său să fie. Trebuia să “umble în neprihănirea Sa.”⁸

Isus a trăit după două principii. Primul, și-a iubit Tatăl cu tot sufletul și cu tot cugetul Său și a fost perseverent în a onora Numele Său în orice aspect. Al doilea, ne-a iubit pe noi îndeajuns ca să vină

8. Proverbe 19:1; 20:7

Apoi, vino și urmează-Mă!

aici să ne salveze. Aceste două principii se pot asemăna cu cârma unei corăbii care L-a ajutat să se orienteze și să reziste la presiunea puternică pusă asupra Lui de către contemporani, pentru a fi ca ei. Dar El a fost credincios principiilor și motivațiilor Sale și a umblat în neprihănire.

Dumnezeu are un scop, pentru viața ta, pe care nimeni altcineva nu poate să-L îndeplinească. Nu, nimeni dintre noi nu este salvatorul lumii. Dar fiecare dintre noi își are locul în această lume. Dumnezeu plănuiește ca noi să fim o forță vie pentru dreptate în sferele noastre de influență. Nu putem fi așa dacă suntem controlați de presiunea anturajului. Trebuie să ne bazăm viața pe principii sănătoase și să-I permitem Duhului Sfânt să fie Ghidul nostru zilnic. Aceasta înseamnă să umblăm în neprihănire. Descoperirea acestei umblări nu este ușoară – dar este esențială și schimbă viețile. Descoperirea adevăratei persoane din tine – individul pe care Dumnezeu l-a proiectat să fii – este o necesitate pentru noi toți!

Cine ești tu?

Cine îți dictează cum să te îmbraci? Ultimul capriciu? Te îmbraci după cum se îmbracă prietenii, cei din anturaj, sau lumea? Este vreo tendință venită de la Hollywood sau Paris? Cine sau ce este factorul decisiv sau forța de conducere în viața ta?

Inima mea se îndreaptă către tineretul nostru de azi. Poartă cercei în urechi, în nas și în limbă. Cu cât sunt “mai dezbrăcați” și mai neglijenți, cu atât par mai cool. Pantofi, cămașă, bluză, pantaloni, fuste și șosete – nimic nu se potrivește, seamănă sau asortează. Unii dintre ei sunt tatuați pe tot corpul.

În încercarea de a evita să se conformeze standardelor “tradiționale” de îmbrăcăminte, își sacrifică unicitatea lor pe altarul modei. În efortul de a se potrivi și a aparține, ei ratează propria lor neprihănire individuală. Mulți dintre ei nu realizează cine îi conduce și influențează.

Îi înțeleg cu ce se confruntă pentru că și eu am avut această problemă – în special la vârsta adolescenței. De ce? Deoarece presiunea

anturajului mă atrăgea într-o direcție, în timp ce vocea conștiinței mele, mă îndemna insistent să rămân la vechile standarde.

Amicii mei credeau că era “cool” să arăți cât mai ciudat, să urmezi ce dictează *Fashion Ville* (magazin de haine). Personal, mereu am simțit că trebuie să arăți bine. Da, îmbrăcămintea trebuie să fie adecvată pentru orice ocazie. Nu poți să te îmbraci ca la biserică când te duci la plimbare în parc, dar în fiecare ocazie trebuie să fii curat, bine îngrijit și să porți o îmbrăcămintă frumoasă și ajustată. Atunci nu știam, dar acum știu că acesta era standardul lui Dumnezeu pentru mine – pentru viața mea! Această convingere s-a cristalizat pentru mine la școală și a rămas în mine de-a lungul liceului, facultății, în societate și chiar în biserica de azi.

Nu încerc să fac din asta un aspect al integrității pentru tine. Poate tu te confrunți cu o altă problemă legată de presiunea anturajului. Oricum, eu a trebuit să mă lupt zeci de ani cu ideea că Dumnezeu m-a chemat la un standard diferit decât ceea ce văd la mine, atât în ținuta exterioară cât și în integritate.

Întrebarea care mă macină mereu, și mereu, este: “Voi ajunge să umblu în neprihănire și să-L mulțumesc pe Dumnezeu? Sau mă voi închina capriciilor modei, mofturilor, prietenilor și societății?”

Cineva mi-a zis: “Jim, asta este un fleac. Relaxează-te. Las-o mai moale. Nu fi inhibat.” Dar pentru mine, este o chestiune de integritate personală, să trăiesc într-o stare de curățenie deplină, așa cum m-a chemat Dumnezeu să fiu!

Un prieten mi-a spus odată: “Un om care nu poate rezista în fața unui provocări mici va fi vulnerabil în fața oricărei provocări. Ești în stare să arăți prietenilor tăi ceea ce crezi cu adevărat, sau doar ajustezi, compromiți și diminuezi integritatea ta personală?”

Nu urma bizonul

În Montana, unde locuiesc, turme uriașe de bizoni obișnuiau să cutreiere pășunile. Nativii americani știau obiceiurile acelor animale și aveau o tactică anume pentru a le vâna. Într-o anumită perioadă a

Apoi, vino și urmează-Mă!

anului, urmele lăsate de trecerea lor îi conduceau pe băștinași în locurile unde preeriile se terminau cu văi abrupte. Vânătorii erau organizați în două cete: unii mânau sutele de bizoni spre stâncile abrupte în timp ce alții stăteau la baza stâncilor, ca să omoare și să măcelărească animalele rănite.

Succesul acestei tehnici de vânătoare se datora faptului că bizonii stăteau în turmă când se simțeau în pericol. Lucrul aceasta funcționa bine pentru bizoni în multe situații dar, în acest caz, a urma turma era o greșeală fatală.

Mie mi se pare că Ioan Botezătorul nu a fost un bizon când a apărut în ținuta sa.⁹ El nu a urmat mulțimea. A îndrăznit să fie omul care a fost chemat să fie! A umblat în integritatea sa proprie!

Ce vreau să spun este simplu. Nu urma bizonul! Nu-l urma pe Ioan Botezătorul! Nu-l urma pe Jim Hohnberger! Fii *tu* ceea ce ai fost născut să fii! *Deține propria integritate!*

Întreabă-L pe Dumnezeu care sunt standardele Sale pentru îmbrăcăminte, muzică, dietă, distracție, recreere, educație, sau misiune pentru tine! Întreabă-L. Ia-ți ‘timpul Enoh’ – un timp singur cu Dumnezeu pentru a auzi ce vrea El ca să devii. Nu, nu trebuie să campezi lângă un lac din sălbăticie așa cum fac eu (deși, cred că vei pierde ceva special dacă nu faci la fel! ☺). Fii creativ, caută o cabană sau un lac, închiriază un apartament pe plajă sau o casă la țară. Stai câteva zile într-o cameră liniștită la bunici, instalează un cort în zona ta favorită de campare, sau dacă nu ai unde, ascunde-te în apartamentul tău.

Oricum și oriunde ar fi, fă acest lucru! Fă-l pentru tine! Fă-l pentru Dumnezeul tău! Fă-l pentru cei dragi! Dar te rog fă-l! Lasă-L pe El să te conducă. Dă-i drumul. *Stăpânește-ți propria viață. Apoi începe să navighezi pe propriile tale mări.*

Navighează pe propriile mări

Când am absolvit facultatea, în 1972, cu o diplomă în managementul terenurilor forestiere, nu am putut să-mi găsesc o slujbă

9. Matei 3:4

în domeniul meu de activitate. De fapt, am fost unul din cei peste șase sute de concurenți pentru un anumit post. Fiindcă eram alb, șansele să fiu admis erau și mai slabe. Am fost așa de frustrat! Cât de bună poate să fie o facultate cu a cărei diplomă nu poți face nimic?

În timp ce mă întorceam acasă în Appleton, Wisconsin, m-am oprit la ABM Inc să-mi vizitez fratele. Nu era în birou în acel moment, și în timp ce-l așteptam, am auzit fără să vreau cum proprietarul companiei se chinuia cu un nou sistem de minicomputer, pe care voia să-l prezinte unei companii de topografie.

Am pășit pe ușa biroului său zâmbindu-i timid.

S-a uitat la mine complet năucit și m-a întrebat: “Te pricepi la computere?”

I-am zâmbit din nou și am răspuns: “De fapt, știu câte ceva despre topografie. Cred că vă pot ajuta.”

A tras și pentru mine un scaun, lângă al lui, și am încercat să dezlegăm dilema sa. În următoarele două săptămâni am descifrat împreună noul sistem, iar în final proprietarul companiei m-a angajat ca reprezentantul lor de vânzări și de marketing pentru firmele de inginerie.

Șase luni mai târziu aveau o altă problemă: fie să mă concedieze, fie să-mi taie din salariu sau să-l reducă la jumătate. Nu vândusem nimic. Niciun computer.

Nu a fost din cauza faptului că nu-mi dădusem interesul – mi-l dădusem! Ascultasem toate prezentările despre vânzări și marketing, imitasem toate tehnicile fratelui meu, și adoptasem stilul managerului meu. Îi abordasem pe toți șefii de firme de inginerie din teritoriul meu și prezentasem oferte bune de vânzare. Urmasem toate detaliile tehnice pe care le învășasem. Făcusem totul ca la carte. Dar totuși n-am reușit să închei nicio vânzare.

Mai e cazul să vă spun cât de frustrat mă simțeam? Eram gata să renunț. Pentru a mă determina să renunț singur, m-au mutat într-un alt birou și mi s-a oferit un alt post alături de colegii mei specialiști. Șeful nu era deloc încântat, ba din contră!

Apoi, vino și urmează-Mă!

Dar ceva din mine îmi spunea: “Jim, nu renunța acum, nu considera tot ceea ce ți s-a întâmplat un eșec! Poți să reușești. Rezistă până îți revii cumva!”

Ei bine, mi-au tăiat din salariu și mi-au înjumătățit banii de deplasare. Asta le-a pus capac la toate. Am renunțat – nu la slujbă, ci la modul lor de a acționa. Modul pe care fiecare l-a ales poate că mergea pentru el sau ea, dar cu siguranță nu mergea pentru mine!

M-am aventurat și am navigat pe propria mare. Câteodată, acest lucru este înspăimântător! Întrebă-l pe Cristofor Columb cum e. Rîși să demonstrezi că pământul este rotund. Dar este un mare beneficiu să-ți urmezi propria inimă, conștiință și integritate!

Așa că am renunțat să mai lucrez după procedurile celorlați colegi și mi-am urmat propria intuiție – o intuiție pe care o ignorasem câteva luni de zile.

Calculule complicate

Următoarea săptămână m-am oprit la o firmă de inginerie foarte mare și cu reputație. Echipa lor, din domeniul topografic, tocmai venise în birou cu un teanc întreg de fișe de calculat. Trebuiau să aplice toate formulele lor de mână, folosind doar un calculator cu o funcție de rădăcină pătrată. (În acele zile, acel calculator era considerat tehnologie de ultimă oră, dar era un monstru ce măsura 20 x 30 de centimetri și costa în jur de 600\$.)

Ce aveam eu de făcut era doar să introduc toate datele lor în computerul meu. Din moment ce cunoșteam câte ceva despre topografie, știam limba lor. I-am întrebat despre puncte, poziții, distanțe și unghiuri. Apoi, am apăsat butonul și – gata! Expertizele și calculule lor s-au încheiat într-un timp extrem de scurt. Procedura care le lua câteva zile a fost gata în câteva minute – și cu o mică marjă de eroare!

Au fost foarte impresionați! Nu a trebuit să le arăt de două ori cum funcționează! Am petrecut o zi învățându-i cum să lucreze și când au devenit familiari cu programul, le-am lăsat “jucăria” pentru două

săptămâni. Când m-am întors să-mi iau computerul, au refuzat să mi-l înapoieze. Nu mai puteau trăi fără el.

Acea zi de prezentare a produsului mi-a atras cea mai mare vânzare de până atunci din istoria companiei. Acum aveam succes și eram activ, navigând pe propriile mări, deținând propria-mi integritate. Nu mai încercam să vând doar prin “cuvânt”, ci și prin “demonstrație”!

Folosind această abordare, am început să distribui computere în toate firmele de inginerie din nord-estul Wisconsin-ului și din Peninsula Superioară Michigan. Vânzările și cariera mea în marketing erau la apogeu!

Acum, când mă uit înapoi, realizez că succesul vânzărilor a venit din curajul pe care l-am avut îndeajuns să “umblu în integritatea mea”. Dacă rămâneam blocat în frica de a mă aventura în necunoscut, aceasta m-ar fi împiedicat să trăiesc într-o stare ireproșabilă așa cum m-a creat Dumnezeu să fiu.

Toți trebuie să ne examinăm viețile și să ne punem întrebări despre noi înșine. Merg la pas cu chemarea lui Dumnezeu pentru mine? Valorific comoara unicității pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o? Îmi cultiv mintea, inima și sufletul în funcție de conceptul pe care Dumnezeu l-a creat pentru mine? Slujesc altora așa cum îmi spune Dumnezeu să o fac?

Dumnezeu a creat multe specii diferite de flori – și El iubește unicitatea lor. Vrea ca ele să fie exact cum le-a creat – și nu altfel. Floarea soarelui nu ar trebui să încerce să miroasă ca trandafirul. O panseluță nu ar trebui să-i spună unei narcise să-și aranjeze petalele ca ale ei. Floarea de colț care crește atât de frumos pe crestele munților înalți s-ar ofili în jungla aburită din Brazilia. Fiecare floare este unică – și fiecare îndeplinește motivul creării proprii când înflorește în modul în care trebuie să înflorească, când trebuie să înflorească, și unde trebuie să înflorească.

Diferite lucruri ne frânează. Uneori frica ne paralizează. Confuzia ne paralizează. Necredința în Dumnezeu ne paralizează. De aceea Dumnezeu spune: “Cine poate găsi un om credincios?”¹⁰ El nu se află

10. Proverbe 20:6

Apoi, vino și urmează-Mă!

în formele de făcut biscuiți sau în automatele de răcoritoare. El a făcut numai unicate și tu ești cel care ești. Ascultă-i chemarea, reflectă la principiile Cuvântului Său pe măsură ce le aplici în viața ta, luptă împotriva temerilor ce te rețin și pășește afară cu El pentru a-ți deține integritatea.

Deținând integritatea

După ce am vândut computere o perioadă, în cele din urmă am decis că vreau să am propria afacere. După multe studii, am ales o agenție de asigurări cu mai multe ramuri: autoturisme, case, sănătate și afaceri.

Atunci când am decis pentru prima dată să vând asigurări, nu mi-am dat seama că unele variante erau extrem de profitabile, în timp ce altele nu erau deloc. Nu mi-a luat mult timp până când am descoperit, totuși, că scopul “asigurării pe viață” era acela de a aduce profit atât pentru compania de asigurări, cât și pentru agentul de asigurări. Că, pe piața de asigurări, cei mai mulți bani se câștigă tocmai prin vânzarea asigurărilor de viață complete, vândute pe bani cash. Mi-am dat seama repede ce fac companiile de asigurări. Ele îți stabilesc ție o poliță pe o perioadă limitată de timp, după care expiră, iar diferența o investesc. Cam asta înseamnă, în mare, o Poliță de Asigurare pe Viață, Completă. (Am prezentat totul cât se poate de simplificat, ca să puteți să vă faceți o idee cu privire la ce se întâmplă, în esență.)

Atunci când am înțeles lucrurile acestea, am avut frământări și muștrări de conștiință. Îmi dădeam seama că aveam două variante: fie să-i informez pe clienții mei, că și ei puteau face singuri acest lucru (să-și investească banii fără amestecul companiilor de asigurări), fie să păstrez tăcerea și să continui cu acest sistem profitabil.

Vă vine să credeți sau nu, America, la nivel corporatist, exercită o mare presiune asupra agenților de asigurări, ca să respecte acest sistem al lor! Aproape toate recompensele și excursiile oferite de companiile de asigurări îți cer ție, ca agent, să ai un număr minim de asigurări de

viață vândute. Diavolul mă ispitea să cred că, pentru a avea succes, trebuia să-mi compromit integritatea.

Integritatea personală – toți trebuie să ne luptăm cu ea în diferite domenii. Tu ți-ai compromis-o? Vorbește Dumnezeu inimii, minții, conștiinței și integrității tale în acest moment? Ești destul de curajos ca să răspunzi chemării Sale? Ai curajul să umbli în propria ta integritate?

Pur și simplu nu puteam să urmez integritatea corporativă. Așa că am decis să vând asigurări periodice, în schimb. Da, acest lucru m-a costat în ochii lumii, dar conștiința mea a devenit liniștită și clienții mei au fost tratați bine.¹¹

Chiar dacă nu aveam cunoștință despre Dumnezeu la acel moment din viața mea, El era activ în ea – spunându-mi mereu să merg pe calea dreaptă, corectă. Este minunat pentru mine să constat, atunci când mă uit în trecut, că Dumnezeu a fost lângă mine în orice moment din viața mea. Chiar atunci când rătăceam în labirinturi, El avea privirea asupra mea. Dalta Lui a fost întotdeauna la lucru pentru desăvârșirea mea. În măsura în care am colaborat la acest proces, lucrarea Sa în mine a continuat până în ziua în care m-am descoperit stând în fața acelei uși vechi și prăfuite.

Înapoi la ușa veche și prăfuită

De fapt nu a fost o zi anume. A fost o perioadă din viața mea în care percepția mea despre Dumnezeu s-a schimbat de la o viziune a Sa, ca și concept teologic, la o persoană reală, implicată în viața mea zilnică.

După ce am vândut totul, și ne-am mutat în casa noastră drăguță de lemn, în nord vestul Montanei, având un venit de 6000\$ pe an, am trăit o adevărată dezamăgire.

Îmi amintesc cum, jucându-mă cu băieții mei, în lada cu nisip, mintea îmi striga: “Ce pierdere de timp!” Eram plictisit și speriat de moarte! Simțeam că viața mea nu avea niciun scop. Nu am realizat cât

11. Fapte 24:16

de mult mă identificam cu grămada de trofee și premii care-mi împodobeau pereții, cu excursiile în Hawaii și Las Vegas, și inelele cu diamante. Eram obișnuit să conduc o afacere și să obțin profit și să mă simt o persoană importantă. Dintr-odată, se părea că viața mea se învârtea în jurul camioanelor de jucărie din cutia de nisip și nu ducea nicăieri.

În mijlocul depresiei mele profunde, acea voce liniștită – care știam că vine de la Dumnezeu – mi-a șoptit. *“Jim, sunt aici. Vreau să te învăț ceva.”* Simțământul că nu eram singur, că Dumnezeu era cu mine și că avea un plan și un scop – chiar dacă eu nu mai aveam – mi-a îndepărtat oarecum temerile și mi-a dat curaj.

Simplitatea și liniștea casei noastre din sălbăticie m-a adus față-n față cu ceea ce nu fusesem. M-am luptat să-mi stăpânesc temperamentul pe care-l aveam. Tendința mea spre iritare era la fel de involuntară ca și respirația. Când am auzit acea șoptire din partea lui Dumnezeu, în inima mea, am apucat-o la fel cum Iacov l-a apucat pe înger, atunci când s-au luptat, nelăsându-l să plece.

Până în acest punct am cunoscut promisiunile lui Dumnezeu într-un mod care nu aveau de a face cu mine personal. Știi despre ce vorbesc? Le-am citit. Puteam să recit multe dintre ele. Puteam să le folosesc pentru a te conduce printr-un studiu inspirator al Bibliei.

Acum, am început să le aplic la mine. Am văzut în ele posibilitatea de a-mi schimba viața într-o trăire autentică. Am văzut că secretul prezenței lui Dumnezeu în viața mea era aplicarea făgăduințelor Sale la persoana mea. Pierdeam însă acel simțământ al prezenței Lui așa de ușor. Puteam să-l găsesc pe genunchi, dimineața, sau în fața Bibliei mele deschise dar, când intram în treburile zilei, mă simțeam deseori singur.

Așa că, am făcut rost de o Biblie de buzunar. Am purtat-o cu mine oriunde mă duceam. Băieții mei se întrebau de ce o ținam sub braț în timp ce tăiam lemne pentru foc, sau o lăsam deschisă pe masa de tâmplărie în timp ce aranjam ferăstrăul cu lanț. Voiam s-o deschid des, s-o ating, să-mi amintească de prezența lui Dumnezeu din spatele

acelor promisiuni ca: "...cu nici un chip nu te voi părăsi." "Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda."¹²

Voiam să păstrez acele promisiuni până când ajungeam să simt prezența lui Dumnezeu în viața mea. Când Biblia era lângă mine, puteam să am de-a face cu Dumnezeul din Biblie mai degrabă decât să fiu suprasolicitat de puterea pe care firea mea o avea asupra mea.

Pe măsură ce prezența Lui devenea tot mai reală în viața mea, am început să iau pauze când Dumnezeu mă bătea pe umăr. Eficiența este obsesia mea. Pot să fiu prins în rezolvarea multor lucruri, în cel mai scurt timp posibil, dar sunt predispus la mânie și iritare când ceva îmi stă în cale sau nu merge conform planului.

Dumnezeu 'mă bate pe umăr' (nu la propriu, dar atenționându-mi conștiința) și îmi aduce aminte: "*Mai încet Jim. Vei da de necaz.*" Această etapă m-a ajutat să înțeleg că Dumnezeu este acolo și că trebuie să mă comport conform Lui.

Am lucrat la acest aspect lună după lună. Am citit Cuvântul lui Dumnezeu și apoi am încercat să-l pun în aplicare în experiența acelei zile. Am trecut prin momente dificile care m-au făcut să-L implor pe Dumnezeu să depărteze acele încercări. Adesea, El nu m-a ascultat. Dar, în timp, am văzut mâna Lui și mi-am dat seama că sculpa acel bloc de piatră în care eram blocat, ca să mă elibereze. Prietenii îmi ziceau că sunt nebun, dar soția mea m-a încurajat pentru că a început să vadă în mine un alt Jim Hohnberger.

Treptat, a început să devină clar pentru mine că majoritatea oamenilor au doar o jumătate de viață de creștin. Au ori "Duhul" ori "adevărul". Dumnezeu vrea să le experimentăm pe amândouă.¹³

Pe măsură ce am continuat acest proces zilnic și am văzut cum lucrează Dumnezeu în mine – atât în lucrurile mici cât și în cele mari

12. Evrei 13:5; 1 Corinteni 10:13

13. Ioan 4:23, 24

– încrederea, pe care acel băiețel de sub catedra educatoarei nu o avea, a început să crească în mine. Dumnezeu a devenit foarte real și personal în viața mea. Am devenit chiar încântat să fiu un nimeni în sălbăticie, alături de Dumnezeu, de soție și de cei doi băieți. Dar Dumnezeu avea alte planuri.

Am fost invitat să prezint experiența mea unui grup mic din Chicago. Apoi o universitate metodistă m-a rugat să țin un seminar de un weekend. Nu am avut nicio idee că acel seminar era legat de supraviețuirea în sălbăticie. Desigur, “tehnicele de supraviețuire” pe care le-am prezentat erau cam diferite de ce se așteptau ei, pentru că L-am introdus pe Dumnezeu în ecuație.

Dumnezeu a continuat să modeleze experiența mea de la ceea ce a construit în timpul petrecut la cutia cu nisip, oferindu-mi un amvon pentru a le spune miilor de oameni din întreaga lume cum să găsească libertatea în Dumnezeu. Dumnezeu nu a terminat de sculptat pe Jim Hohnberger. Lucrarea continuă – și numai Dumnezeu vede care va fi rezultatul final.

Dar, prin harul Său, eu voi continua să cooperez în munca de dăltuire pe care El o efectuează pentru a mă modela. Mi-a restrâns viziunea vieții mele în cinci cuvinte. “Voi umbla în integritatea mea”. Și știți ce înseamnă acea integritate pentru Jim Hohnberger? Înseamnă înrădăcinarea, fixarea și desăvârșirea în Dumnezeu! El este sita prin care cern totul. El este Cel care mă împuternicește pentru fiecare acțiune! El este percepția ce-mi controlează realitatea! El este Steaua Nordului, lumina care mă ghidează, este ocrotirea mea sigură și Stânca mea.

Dumnezeu îți cere să fii ceea ce ai fost născut să fii! Nu, nu ești Jim Hohnberger. S-ar putea să nu te trezești vorbind la amvon. S-ar putea să fii ca Elisabeta, crescându-l pe Ioan Botezătorul. S-ar putea să fii demonizatul pe care Isus l-a trimis acasă să spună ce lucruri uimitoare a făcut Dumnezeu pentru el. Ai putea fi acea floare de colț ce înflorește la peste 2500 de metri unde singurul ochi care vede și înțelege frumusețea ei, este ochiul lui Dumnezeu. Dar sculptura vieții tale trebuie să ia formă. Supune-te acestui proces. Fii integru!

În timp ce rătăcești pe potecile labirinturilor, Dumnezeu te cheamă. Bate la ușa prăfuită a inimii tale și a inimii mele. Diavolul nu vrea să-I răspundem. Ne pune tot felul de obstacole sperând că ne vom descuraja să mai căutăm destinul nostru adevărat. Alte voci strigă împotriva noastră – cariera noastră, rolul nostru în societate, apropiații noștri sau trecutul nostru, chiar și interpretările noastre greșite despre El. Mulți lasă chemarea Sa deoparte considerând-o irelevantă și continuă cu nebunie să-și urmeze mirajele. Alții se opresc privind insistent ușa, dar se tem să intre și să se aventureze mai departe. Alții încep călătoria, dar obolesc datorită efortului prelungit și se întorc la vechile deprinderi. Puțini pășesc înăuntru și-și urmează calea cu toată inima.¹⁴

Tu ce vei face? Dumnezeu te cheamă: “Vino, și urmează-Mă!”

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Te asemeni cu Mahana?
2. În ce aspecte te ascunzi sub catedra educatoarei?
3. Te simți bine acolo sub catedră?
4. Poate presiunea anturajului, atunci când decide “apartenența ta” să compromită “chemarea ta”?
5. Știi ce înseamnă să umbli în integritatea ta?
6. Ar putea spune alții că ai o “integritate personală”?
7. Îți cere Dumnezeu să-ți rezervi timpul lui Enoh?
8. Știi cum să-L asculți pe Dumnezeu?
9. Navighezi pe propriile mări?
10. Ai îndrăznit să-ți deții propria viață?
11. Cooperezi cu Dumnezeu în procesul lui de cioplire?
12. Vei pași pe ușa cea veche și prăfuită pentru a umbla în integritatea ta?

14. Matei 7:13,14

Vreți să știți mai multe despre familia Hohnberger?

Empowered Living Ministries (Lucrarea Viață din Belșug – n.tr.) este rezultatul experienței cu Dumnezeu a lui Jim și a lui Sally. Situat în apropierea Parcului Național Glacier, sediul acestei misiuni este gata să slujească nevoilor dumneavoastră, fie că este vorba despre ținerea unui seminar sau comandarea unei largi varietăți de resurse, care includ cărți, broșuri, seminarii pe CD-uri sau serii speciale pe DVD-uri. Pentru mai multe informații, contactați:

Empowered Living Ministries
3945 North Fork Road
Columbia Falls, MT 59912

EMPOWEREDLIVINGMINISTRIES.ORG

Telefon: 406-387-4333
Comenzi la: 877-755-8300
Fax: 406-387-4336

Editura Zappy's vă oferă:

Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- Viață din belșug - Jim Hohnberger - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- Veniți deoparte - Jim Hohnberger - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- Bărbați puternici - Jim Hohnberger - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuțită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată.

Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- Ferește-mă Doamne de prieteni - Jim Hohnberger - Dacă ai fost atacat pe la spate... Dacă în prezent ești în fața unui pluton de execuție... Dacă pe viitor te vei afla în raza focului deschis de prieteni... Această carte îți este dedicată, pentru a te ajuta să găsești pacea în mijlocul furtunii.

- Irezistibili - Jim Hohnberger - Este visul oricărei femei, dorința oricărui bărbat și ținta fiecărui cuplu. Naște simțăminte de siguranță, tovărășie, intimitate și unitate... O poți vedea în ochii

actorului și actriței principale din filmele vechi – fantezia că cei doi pot deveni una, inseparabili. În realitate nu este deloc o fantezie. Este planul lui Dumnezeu. Atunci de ce, atât de des, căsătoria este oricum, numai irezistibilă, nu?

Totul se reduce la două principii simple rostite cu multă vreme în urmă de Însuși Autorul căsătoriei. Ignorați-le, și veți deveni parte a unei statistici triste! Aplicați-le, și veți simți o nouă putere acționând în viața și căsnicia voastră!

În stilul lui caracteristic, Jim Hohnberger folosește situații din viața reală pentru a explica modul în care două principii simple vă pot revitaliza căsnicia – indiferent că vreți, pur și simplu, să o îmbunătățiți, să o salvați în ultimul moment sau să o readuceți la viață. Sau, dacă nu sunteți căsătoriți, un capitol suplimentar, special, vă va ajuta să construiți, de la bun început o căsnicie irezistibilă!

- Educație pentru părinți - Sally Hohnberger - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight - Un studiu despre păcat și mântuire.

“Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu. Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi”.

- De ce nu mi-ai spus și mie? - Morris Venden

A-L FACE CUNOSCUT PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă

atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - Doug Batchelor

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - Morris Venden

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Altceva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea

creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconștient copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's
Tel. 0244 - 334 775
e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com